Povestiri pentru copii

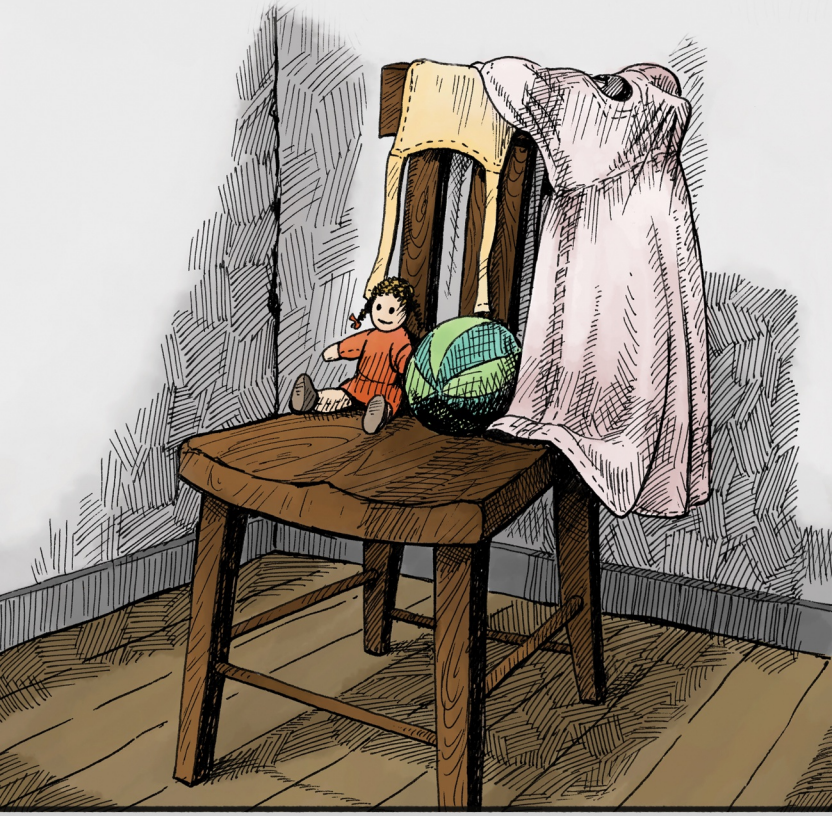

D. L. Moody

O colectie de povestiri clasice

Povestiri pentru copii

D.L. Moody

Povestiri pentru copii

O colecție de povestiri clasice

Editura Carmel Print
Arad - 2011

DWIGHT LYMAN MOODY (1837-1899)

Dwight L. Moody s-a născut la Northfield, Massachussetts în 1837. A urmat cursurile unei școli până la treisprezece ani, după care a început să muncească, iar la vârsta de șaptesprezece ani, s-a mutat la Boston unde a lucrat într-un magazin de pantofi. Pe timpul șederii la Boston, a frecventat o biserică congregațională, unde, datorită influenței învățătorului de la școala duminicală, Moody s-a convertit la Cristos. Mai apoi, Moody a plecat la Chicago unde a devenit agent de vânzări, având mare succes. În 1860 a renunțat la tot pentru a se dedica pe deplin școlii duminicale și slujirii la asociația YMCA.

În timpul Războiului Civil din America, Moody a lucrat cu soldații, continuându-și implicarea în școala duminicală, punând bazele unei Biserici a Străzii și participând la convenții ale școlilor duminicale. La una dintre aceste convenții, l-a întâlnit pe Ira D. Sankey, care i-a devenit asociat pe probleme de muzică.

În 1873, Moody a călătorit spre Insulele Britanice într-un turneu de doi ani, care avea ca scop transformarea lui într-o personalitate națională. A vizitat orașele York, Glasgow, Edinburgh și Londra în cadrul unei șederi de patru luni, în care prezența la întâlnirile organizate de el a depășit 2,5 milioane de oameni.

Moody a predicat în fața a milioane de oameni pe timpul vieții, dar a manifestat întotdeauna un interes profund, pornit din dragoste, pentru evanghelizarea copiilor.

Această carte i-a
fost dăruită lui

.....

în data de .....

de către .....

Învață-l pe copil calea pe care
trebuie s-o urmeze...
Proverbele 22:6a

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MOODY, DWIGHT LYMAN
Povestiri pentru copii: O colecţie de povestiri clasice - Dwight Lyman Moody: Carmel Print, 2011

ISBN: 978-973-7738-80-6

23.4-1

Children's Storyes - A collection of classic favourites
© 2000 Christian Focus Publications
Copyright pentru ediţia în limba română:
© 2011 Editura Carmel Print

Traducere: Paula Blaj
Copertă, corectură şi tehnoredactare:
Fundaţia „Copilul şi Lumea”

Reproducerea în orice formă, în totalitate sau a unei părţi din volumul de faţă se va face doar cu acordul prealabil în scris al editurii.

Tiparul executat la:
S.C. Carmel Print & Design S.R.L.
Arad, str. Weitzer nr. 12
tel.: 0257 250670; 0724 567913
e-mail: carmelprint@gmail.com

Cuprins

Sărutul pierdut 11
Legendă despre un copil 13
Victoria unui băiețel 14
Povestea unui băiat 16
Peste râu 18
Moody și copiii 19
Cererea de rugăciune a unui copil 20
Băiatul cu bagajele 21
Să culegi furtună 23
Cartonașul vorbitor 25
Fiul risipitor al mamei lui Moody 26
Copiii cârciumarului 28
Rover 31
Plânsetul unui pușcăriaș 32
Povestea doctorului Booth 35
Pace 36
Vești foarte proaste 38
Convertirea tânărului Moody 39
Copilul 41
Copilul și președintele Lincoln 43
Credința 45
Salvate în slăbiciune 46
Micul Moody la școală 47
Răscumpărarea băiatului bețiv 49
Fiul care s-a căit 50
Așteptându-L pe Isus 51

Moody în Orientul îndepărtat 52
Pierdut în adâncuri 54
Băiatul furat 55
Căminul fericit. 56
Peste munți. 57
Manșonul cel nou al Emmei 58
Micuțul Jimmy 59
Sammy și mama lui 60
La închisoare 63
Micul orfan 64
Copilul care s-a rugat 65
Rugăciunea ascultată 66
Rugăciunea orfanului 67
Willie își cere scuze și se roagă. 68
O poveste remarcabilă 69
Doamna Moody își învață fiul 72
Băiatul cel rău 74
Doi băieți și doi tați 75
Mâna de pe capul lui Moody 77
Copilul zâmbitor 78
Băiatul cu portocalele 79
Dragostea 82
Băiatul care și-a convertit mama 83
Simpatie 85
Privind din Rai. 88
Somnul fatal 89
Dragoste prin Școala duminicală 90
O poveste tristă. 93
Willie și urșii 96
Recitarea 98
Copila oarbă 99
Copilul și ateul 100

Băiatul care a călătorit spre vest 102
Moartea unei mame 104
Nu-i auziți venind? 106
Cuvinte de despărțire. 107
Ogarul din cușca leului 108
Plecat în America 109
Spartul paharelor. 110
Ține lumina aprinsă. 111
Crucea 112
Un copilaș le va mâna. 113
Copilul și cartea 114
Calul statornic. 115
Povestea doctorului Chalmers. 116
Johnny, ține-te bine de stâncă! 117
Explicație despre supunere 118
Să sari în brațele tatălui. 119
Minerul și copiii săi. 120
Lucrarea cu copiii străzii 123
Recuperat din nisip 124
Micuțul norvegian 126
De dragul lui Charlie 127
Ridicarea Bibliei 129
Willie 131
Greșeala îndreptată. 132
Moody își fugărește umbra 133
Deschiderea ușii 134
Cât mai sus 135
Credeți 136
Luminile de jos 137
Mama cea bună 138
O voce din mormânt 139
Apărați fortul, căci vin! 140

Un învățător pe moarte 141
Libertatea unei păsări 143
Găsirea fotografiei 144
Cel iubit și cel care iubește 146
Smerenia 147
Micuța câștigătoare 149
Orbul Bartimeu 150
Biblia 152
Prietenia unor copii 153
Fiule, adu-ți aminte 156
Întoarcerea fiului risipitor 157

Sărutul pierdut

Acum câțiva ani, fetița mea se trezea uneori foarte morocănoasă dimineața. Știți cu toții cum e când un membru al familiei se trezește într-o pasă proastă; îi deranjează pe ceilalți. S-a trezit într-o dimineață, așadar, și mi-a vorbit pe un ton foarte obraznic, iar eu i-am spus:

„Emma, dacă mai vorbești vreodată așa, voi fi nevoit să te pedepsesc."

Nu era din cauză că nu o iubeam, era pentru binele ei.

Totul a decurs normal, până într-o dimineață, când s-a trezit din nou morocănoasă. Nu i-am spus nimic, însă, pe când se pregătea să plece la școală, a venit la mine și mi-a zis: „Pupă-mă, tata."

I-am spus:

„Emma, nu te pot pupa în dimineața asta."

„De ce, tati?" m-a întrebat ea.

„Pentru că ai fost iarăși morocănoasă în dimineața asta. Nu te pot pupa."

„Dar, tata, niciodată n-ai mai refuzat să mă pupi."

„Păi, în dimineața asta te-ai purtat urât."

„De ce nu mă pupi?" m-a întrebat din nou.

„Pentru că te-ai purtat urât. Va trebui să mergi la școală fără să-ți primești pupicul."

S-a dus în altă cameră, unde era mama ei, și i-a spus:

„Mama, tata nu mă iubește. Nu vrea să mă pupe. Vreau să te duci și să-l convingi să mă pupe."

Dar mama ei i-a spus:

„Emma, știi bine că tatăl tău te iubește, dar te-ai purtat urât."

Așa că a rămas fără pupic și a coborât plângând de mi se rupea inima.

Abia reușeam să-mi reții lacrimile și cred că în acel moment o iubeam mai mult decât am iubit-o vreodată. Când am auzit ușa închizându-se, m-am dus la fereastră și am văzut-o cum mergea pe stradă plângând. M-am simțit prost toată ziua. Cred că m-am simțit mult mai rău decât Emma și eram nerăbdător să se întoarcă acasă.

Cât de lungă mi s-a părut ziua aceea; iar când s-a întors seara acasă și m-a rugat să o iert, ce bucuros am pupat-o și ce fericită s-a dus la culcare!

La fel este și cu Dumnezeu. El te iubește și atunci când te pedepsește; o face pentru binele tău. Trebuie doar să vii la El și să-I spui cât de rău îți pare, iar El te va primi cu mare bucurie. Cât de fericit Îl vei face, și oh, cât de fericit vei fi tu!

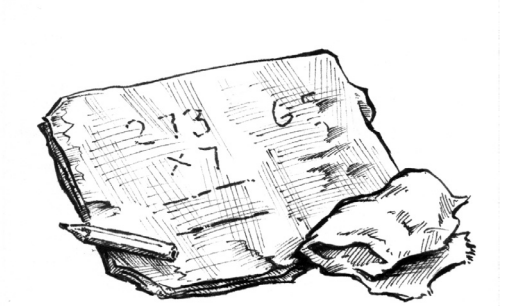

Legendă despre un copil

Există o legendă foarte frumoasă despre o fetiță care era primul-născut al unei familii din Egipt pe vremea când îngerul morții a trecut peste acel loc. Știa, deci, că ar putea cădea victimă îngerului morții în noaptea aceea. L-a întrebat pe tatăl ei dacă stâlpii ușii fuseseră unși cu sânge, iar el i-a spus că le spusese slujitorilor să facă asta. Ea l-a întrebat dacă văzuse sângele acolo cu ochii lui, iar el i-a spus că nu, dar că nu se îndoia de faptul că totul fusese dus la îndeplinire. Văzuse mielul sacrificat și îi spusese slujitorului să se ocupe de el.

Fetița nu s-a mulțumit cu răspunsul și i-a cerut tatălui său să o ducă până la ușă, ca să vadă cu ochii ei. Au descoperit astfel că slujitorul nu unsese stâlpii ușii cu sânge. Până au găsit sângele și au uns cu el stâlpii, copilul fusese expus pericolului.

Străduiți-vă să aveți siguranță în Cristos.

Victoria unui băiețel

Îmi amintesc o întâlnire pe care am ținut-o în Kansas, unde am văzut un băiețel venind la fereastră și plângând. M-am dus la el și l-am întrebat: „Care este necazul tău, băiete?”

„Păi, domnule Moody, mama a murit, tatăl meu bea, iar oamenii aceștia nu mă iubesc și Domnul nu vrea să aibă de-a face cu mine, pentru că sunt fiul unui bețiv.”

„Te înșeli, băiete, i-am spus eu. Isus te va iubi și te va mântui și pe tine și pe tatăl tău”, i-am zis, depănându-i apoi povestea unui băiețel dintr-un oraș din Est.

I-am povestit băiețelului care plângea despre un alt băiețel, al cărui tată nu primea niciodată în casă creștinii ipocriți și nu-l lăsa să meargă la școala duminicală. Dar un om cu inimă bună a stat de vorbă cu acest băiețel și l-a adus la Cristos.

Într-o zi, după ce băuse bine, tatăl băiețelului s-a întors acasă și l-a auzit pe fiul său rugându-se. S-a dus la el și i-a spus: „Nu vreau să te mai rogi. Ai petrecut timp cu creștinii ăia. Dacă te mai prind, am să te bat cu biciul.”

Copilul era umplut de Duhul lui Dumnezeu și nu putea să nu se roage. Ușa comunicării între el și Cristos fusese deschisă, iar tatăl său l-a prins din nou.

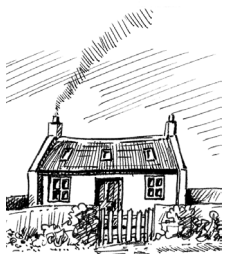

„Nu ți-am spus să nu te mai rogi niciodată? i-a spus el. Dacă te mai prind încă o dată, va trebui să pleci din casa asta."

La puțin timp după aceea, într-o zi, când tatăl băuse mai mult decât de obicei, a venit acasă și l-a găsit pe băiețel înălțând o rugăciune.

„Să pleci din casa asta, a strigat el plin de furie, împingându-l pe băiat. Ia-ți lucrurile și pleacă."

Micuțul nu prea avea multe de adunat și s-a dus în camera mamei lui.

„Rămâi cu bine, mamă."

„Unde mergi?"

„Nu știu încotro am să mă duc, dar tata spune că nu mai pot sta aici; iarăși m-am rugat", a spus el.

Mama sa știa că nu are niciun sens să încerce să-l rețină pe băiat, de vreme ce soțul ei îi poruncise să plece, așa că îl trase spre ea, îl sărută și-și luă rămas bun de la el. Apoi băiețelul se duse la frații și surorile lui și îi sărută pe toți de rămas-bun. Când ajunse la ușă, tatăl său era acolo, iar băiețelul îi întinse mâna: „Rămâi cu bine, tată. Mă voi ruga pentru tine cât timp voi trăi", spuse el, și apoi plecă.

Băiatul nu pornise la drum decât de câteva minute, când tatăl său îl ajunse din urmă.

„Fiule, dacă asta înseamnă religie, dacă te poate despărți de tatăl tău, de mama ta și de casa ta, atunci și eu vreau așa ceva."

Și așa cum i-am istorisit eu această poveste băiețelului care plângea, poate o voi mai spune și altui copil care are părinți alcoolici. Ridicați-vă glasul, iar vestea va ajunge până la ceruri.

Povestea unui băiat

Acum câțiva ani, mă pregăteam să închei o întâlnire de rugăciune, când s-a ridicat un tânăr care i-a îndemnat pe toți cei care nu-L primiseră pe Cristos să facă asta în seara aceea. La încheierea intervenției sale, ne-a spus o poveste.

Aveam odată o mamă și un tată, care s-au îngrijit de sufletul meu mai mult decât de orice altceva. Tatăl meu a murit, iar mama era mai îngrijorată ca oricând în legătură cu mine. Uneori, venea și mă îmbrățișa, rugându-mă să-L accept pe Cristos. După ce a murit tatăl meu, îmi spunea că se simte singură, pentru că nu eram creștin. Îmi părea rău pentru ea; i-am spus însă că vreau să mă bucur puțin de lume. Nu vroiam să devin creștin din tinerețe.

Uneori, mă trezeam noaptea și auzeam o voce venind din camera mamei. O auzeam pe mama rugându-se lui Dumnezeu cu lacrimi pentru mine, singurul ei copil – îi eram foarte drag. În final, am știut că trebuia fie să mă convertesc la creștinism, fie să mă depărtez de influența ei, așa că am fugit de acasă.

După ce fusesem plecat ceva timp, am primit vești de acasă. Mama era bolnavă și știam ce înseamnă asta. Tânjea după prezența mea și știam că inima-i era sfâșiată din cauza mea și a modului meu de viață libertin. M-am gândit să mă duc acasă și să-i cer mamei să mă ierte, dar imediat mi-am dat seama că, dacă fac asta, n-aș putea sta sub același acoperiș cu ea fără să devin creștin. Inima mea de rebel a spus: „Nu mă duc."

Când am primit din nou vești, mama era mult mai rău și m-am gândit: „Dacă moare și n-am s-o mai văd vreodată – n-aș putea să-mi iert asta niciodată.” Am pornit spre casă. Nu aveam tren, așa că am luat un autobuz și am ajuns imediat după ce s-a întunecat. Sub lumina lunii, mi-am început drumul spre casa mamei. Pe drum, m-am gândit să trec pe la cimitir, să sar gardul și să merg la mormântul tatălui meu.

Inima începu să-mi bată tot mai tare, pe măsură ce mă apropiam, pentru că, în lumina lunii, am văzut un alt mormânt, proaspăt săpat. Mi s-a dezvăluit totul. Mama murise și ea, iar pentru prima dată în viață, mi-am pus următoarea întrebare: acum cine avea să se mai roage pentru sufletul meu pierdut? Și mama și tata se duseseră. Și, dragi tineri, aș fi dat totul doar să o pot chema pe mama înapoi, să-i pun brațele în jurul meu și să-i aud vocea șoptindu-mi numele în rugăciune. Dar vocea ei devenise tăcere pentru totdeauna. Mama plecase.

Am îngenuncheat pe marginea mormântului, rugându-mă lui Dumnezeu să-Și facă milă de mine și să mă ierte. Am stat acolo până în zori, iar când s-a făcut dimineață, credeam că Dumnezeu, prin Cristos, îmi iertase păcatele și că Dumnezeul mamei mele era acum și Dumnezeul meu.

Dar nu mă voi ierta niciodată pentru asta. Am călcat peste rugăciunile și cererile mamei mele. I-am frânt inima și am băgat-o în mormânt. Dragi tineri, dacă aveți mame credincioase, purtați-vă cu blândețe cu ele.

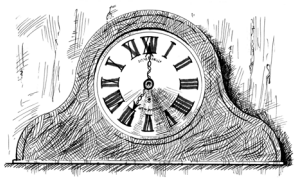

Peste râu

Era odată un pastor căruia tocmai îi murise copilul. Într-o dimineață, în loc să predice el, a rugat un alt pastor să țină predica în locul lui. Celălalt pastor a venit și a spus o povestire despre orașul său natal, prin mijlocul căruia curgea un râu mare. Pastorul le-a relatat cum el locuia de o parte a râului, în vreme ce fiica sa locuia de cealaltă parte. „Să fiu sincer, a spus el, nu mi-a păsat niciodată foarte mult de oamenii care locuiau de partea cealaltă a râului, până în ziua în care fiica mea s-a măritat și a plecat să locuiască de partea cealaltă. Acum privesc în fiecare dimineață peste râu și sunt foarte preocupat de toți oamenii de dincolo."

„Pastorul vostru și-a pierdut copilul, a spus el. Cred că acum, când copilul a trecut și el un râu, râul morții, Raiul, locul care se află dincolo de râu, îi va fi mult mai drag pastorului decât a fost vreodată. Asta pentru că, acum, copilul său se află acolo."

Și noi ar trebui să tânjim după rai. Ar trebui să privim spre cealaltă parte a râului. Ce-ar fi să ne lăsăm inimile și sentimentele să treacă de partea cealaltă a râului? Oricum vom fi în curând în cealaltă lume.

Moody şi copiii

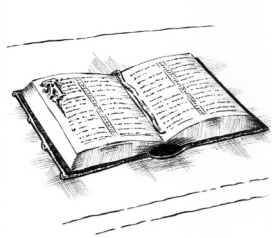

În primii doi sau trei ani în care am încercat să vorbesc în adunare, am observat că nu eram pe placul celor mai în vârstă. Aveam destulă minte să-mi dau seama că îi plictisesc. Am ieşit, aşadar, în stradă, am găsit optsprezece copii, pe care i-am dus la şcoala biblică. M-am simţit încurajat – mi-am dat seama că mi-am găsit ceva de făcut şi m-am ţinut de asta. Iar dacă am vreo valoare în Biserica Creştină din ziua de azi, se datorează în aceeaşi măsură şi acestei munci.

Nu le puteam explica pasajele din Scriptură copiilor pentru că nici eu nu le înţelegeam pe atunci, dar puteam să le spun povestiri. Le-am spus că Isus îi iubeşte şi că a murit pentru ei. Am făcut ce-am ştiut mai bine cu ce aveam la îndemână, iar Dumnezeu a continuat să-mi dăruiască noi talente.

Vreau doar să vă ofer un sfat: găsiţi-vă ceva de făcut. Încercaţi să vedeţi dacă vă puteţi implica în vreo şcoală biblică, iar dacă nu puteţi, căutaţi alte oportunităţi. Dacă aţi câştigat un suflet pentru Cristos, veţi dori să câştigaţi două, iar privilegiul de a câştiga suflete vă va dezvălui o lume cu totul nouă şi nici nu vă veţi mai gândi să vă întoarceţi în lumea obişnuită.

Cererea de rugăciune a unui copil

Într-o zi, un copil mi-a adus un bilețel. L-am băgat în buzunar și l-am citit când am ajuns acasă. Pe el stătea scris: „Vă puteți ruga ca mama mea să se întoarcă acasă?"

Încercând să aflu mai multe, am descoperit că fetița nu avea casă. Tatăl ei murise, iar mama o părăsise și plecase la San Francisco. Trebuie să vă mărturisesc că m-a șocat faptul că ea se ruga ca mama ei să se întoarcă.

Dar, la ceva timp după aceea, am primit un nou bilețel: „Poate vă aduceți aminte de copila care ne-a cerut să ne rugăm pentru ca mama ei să se întoarcă acasă. Mama ei s-a întors și a venit cu fetița la adunarea de vineri seara. Acum fetița vrea să ne rugăm ca mama ei să se convertească."

Băiatul cu bagajele

O mamă zăcea pe patul de moarte. Era căsătorită a doua oară și avea un fiu pe care cel de-al doilea soț nu-l agrea.

Mama a trimis după mine să-mi zică: „Urmează să mor din cauza tuberculozei. Am bolit foarte mult timp și, de când zac în pat, l-am neglijat pe fiul meu. A intrat într-un anturaj foarte nepotrivit, este foarte obraznic și a început să înjure. Domnule Moody, vreau să-mi promiteți că, după ce voi muri, iar el va rămâne singur, veți avea grijă de el."

I-am promis că voi face asta și, la scurt timp după aceea, mama a murit. Acum copilul rămăsese doar cu tatăl lui vitreg, căruia nu-i păsa de el. De-abia o îngropaseră pe femeie, că băiatul a fugit de acasă și n-a mai fost de găsit. Săptămâna următoare am vorbit cu copiii de la școala biblică și i-am rugat să-l caute, iar dacă îl găseau, să vină să mă anunțe.

O vreme, n-am primit nicio veste, dar, într-o bună zi, unul dintre elevii mei mi-a spus că băiatul lucra la bagaje într-un anume hotel. L-am găsit acolo și i-am vorbit foarte frumos despre Cristos, despre dragostea Lui pentru el și despre ceea ce făcuse Cristos pentru el. Lacrimile îi curgeau pe obraji. L-am întrebat dacă vroia să-L cunoască pe Cristos și mi-a spus că da.

În seara aceea, se mai afla cu mine un băiețel, care a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu băiatul cu bagajele.

Îmi amintesc foarte bine, pentru că era noaptea dinaintea zilei de 4 Iulie, iar lumea arunca pocnitori și artificii, care apăreau pe cerul nopții. Băiatul cu bagajele se urcă pe acoperișul plat al hotelului și s-a rugat lui Dumnezeu, cerându-I lumină, ajutor și mângâiere.

Astăzi, băiatul acela este un tânăr creștin activ și este administratorul unei școli biblice. Acum îi conduce și el pe alții la Cristos.

Iată ceva de făcut pentru voi. Luați de mână copiii aceștia și conduceți-i spre crucea lui Cristos. Ei pot fi aduși în bisericile noastre, unde pot deveni o binecuvântare pentru Biserica lui Dumnezeu.

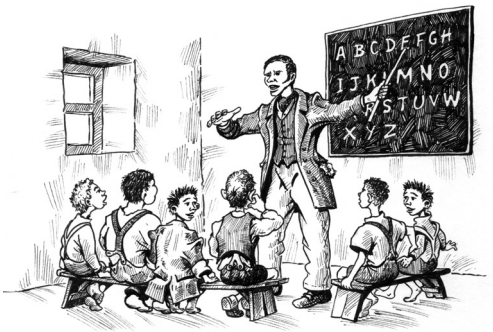

Să culegi furtună

Îmi aduc aminte de un cetățean onorabil care povestea un caz trist care se petrecuse în orașul Newcastle-upon-Tyne, în nordul Angliei. Era vorba despre un băiețel singur la părinți, ai cărui părinți îl vedeau ca pe lumina ochilor lor și făceau tot ce le stătea în putință pentru el. El, însă, s-a dedat la tot felul de lucruri rele, s-a înhăitat cu oameni dubioși și, în final, s-a alăturat unei bande de hoți.

Băiatul nu le-a spus nimic părinților despre ce făcea, iar, într-o bună zi, pe când era în compania bandei lui, au spart chiar casa părinților săi. Hoții stăteau în afara casei, în vreme ce el s-a furișat înăuntru și a început să fure. A fost prins asupra faptului, dus la tribunal, judecat, găsit vinovat și condamnat la zece ani de închisoare. A lucrat fără oprire în celula sa de închisoare, până când și-a împlinit termenul și a plecat de îndată spre casă.

Când s-a întors în oraș, tânărul s-a dus pe strada unde locuiau tatăl și mama sa. A ajuns la casă și a bătut la ușă. I-a deschis un străin, care l-a privit în față: „Nu, nu locuiește nicio astfel de persoană aici și nu știu unde locuiesc părinții dumneavoastră" a fost singura întâmpinare de bun-venit pe care a primit-o. Așa că a făcut cale întoarsă și a plecat pe stradă,

întrebând până și copiii despre părinții săi, dar nimeni nu avea habar de ei.

Trecuseră zece ani și, deși poate păruseră puțin, câte schimbări se petrecuseră! În locul în care se născuse și crescuse, acum era tratat ca un străin și nu-l cunoșteau nici măcar în locurile unde mergea frecvent.

A găsit în sfârșit doi localnici care și-au adus aminte de tatăl și mama sa. I-au spus că vechea sa casă fusese părăsită mult timp, că la doar câteva luni după plecarea sa, tatăl său ajunsese țintuit la pat și, la scurt timp, murise de inimă rea. Mama sa își pierduse mințile.

Tânărul s-a dus la azilul unde era internată mama sa și a întâlnit-o. „Mamă, mamă, a strigat el, nu mă recunoști? Sunt fiul tău." Dar ea și-a ieșit din minți, l-a lovit peste față și a țipat: „Nu ești fiul meu!", smulgându-și părul din cap.

Tânărul a părăsit azilul mai mult mort decât viu, cu inima atât de frântă, încât a murit în câteva luni.

Cartonaşul vorbitor

Un prieten de-al meu din Philadelphia trecea într-o seară pe lângă o cârciumă, când văzu înăuntru un creştin declarat care juca cărţi. Îşi scoase un creion, scrise ceva pe un cartonaş şi, văzând un băieţel, îi spuse:

„Băiete, uite nişte bani. Vreau să faci un comision pentru mine. Îl vezi pe bărbatul acela de la masa unde joacă cei trei bărbaţi?"

„Da, îl văd."

„Bine, spuse prietenul meu, du-i atunci cartonaşul acesta."

Prietenul meu l-a urmărit pe băiat înmânându-i jucătorului cartonaşul. Pe acesta stătea scris: „Voi sunteţi martorii Mei."

Bărbatul se uită la cartonaş, sări în picioare şi, fugind afară în stradă, îl întrebă pe băiat de unde vine cartonaşul. Băiatul îi spuse: „Un om care stătea acolo mi l-a dat."

Prietenul meu dispăruse însă. Reţineţi lecţia pe care v-o oferă această povestire. „Voi sunteţi martorii Mei." Comportamentul nostru ar trebui să-L prezinte pe Cristos oriunde am fi.

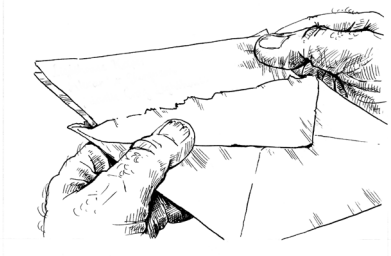

Fiul risipitor al mamei lui Moody

Primul lucru pe care mi-l amintesc înainte să fi împlinit paisprezece ani este moartea tatălui meu. Afacerea sa dăduse faliment, iar la scurt timp după moartea sa, creditorii veniră și luară totul. Mama mea rămăsese cu o familie mare de copii.

O năpastă după alta veneau peste căminul nostru. Familia s-a trezit și cu gemeni, iar mama s-a îmbolnăvit. Fiul cel mai mare, fratele meu, avea cincisprezece ani. Mama își pusese speranțele în el pentru putere, în situația în care ne aflam. Dar fratele meu credea că trebuie să plece de acasă pentru a face avere. A plecat și a devenit un hoinar.

Mama aștepta cu nerăbdare orice veste despre fiul ei. Ne trimitea la poștă să întrebăm dacă aveau vreo scrisoare de la el. Veneam înapoi cu trista veste: „Nu e nicio scrisoare." Serile le petreceam lângă ea, vorbind despre tatăl nostru; dar, în momentul în care aduceam vorba despre fratele meu, ea ne spunea să tăcem.

Copiii familiei au crescut, iar noi, băieții, am plecat de acasă. Am trimis scrisori în toată țara, dar n-am aflat nimic despre fratele meu. Cu toate acestea, într-o zi, pe când mă aflam în Boston, am primit vești că se întorsese acasă.

În ziua aceea, pe când mama stătea lângă ușă, a văzut un străin apropiindu-se de casă, iar când a ajuns

în dreptul ușii, s-a oprit. Mama nu l-a cunoscut pe fiul ei. Stătea acolo cu mâinile încrucișate și cu o barbă lungă, ce-i ajungea până la piept, iar lacrimile-i curgeau pe obraz.

Când a văzut lacrimile acelea, mama a strigat: „Oh, este fiul meu pierdut", și l-a poftit cu dragă inimă înăuntru. Dar el a rămas pe loc.

„Nu, mamă, a spus el. Nu voi intra, până când nu-mi spui că m-ai iertat."

Credeți că a lăsat-o inima să-l țină la ușă mult timp? S-a repezit spre ușă, l-a îmbrățișat și l-a iertat. Dumnezeu te va ierta.

Copiii cârciumarului

Când am început să lucrez pentru Domnul, era un om de afaceri care fusese convertit și care a petrecut trei luni în Boston. Când a venit timpul să plece, omul mi-a spus că, pe o stradă anume, locuiește un om de care e foarte interesat și al cărui fiu merge la liceu. Băiatul îi spusese că are doi frați și o soră mai mică și că nu mergeau la școala biblică, pentru că nu erau lăsați de părinți. Domnul acesta mi-a spus: „Aș vrea să treceți pe la ei."

Așa am și făcut și am aflat că părinții locuiau într-o cârciumă. Tatăl era în spatele tejghelei, așa că m-am dus până la el și i-am spus ce doream. Mi-a răspuns că ar prefera ca băieții săi să ajungă beți, iar fiica sa o femeie ușoară, decât să-i lase să frecventeze școala biblică.

Situația mi s-a părut destul de sumbră, iar el fusese foarte rece în ceea ce mă privește, dar m-am mai dus o dată, gândindu-mă că poate îl găsesc într-o pasă mai bună. M-a dat afară încă o dată, dar m-am dus a treia oară, și, de data aceasta, era într-o dispoziție mai bună. Mi-a zis: „Vorbești prea mult despre Biblie. Hai să-ți spun ce-am să fac. Dacă îi înveți ceva rezonabil, cum ar fi *Epoca rațiunii* a lui Paine, îi las să se ducă."

Am mai stat de vorbă și, într-un sfârșit, mi-a spus: „Dacă tu citești cartea lui Paine, eu voi citi Noul Testament."

Am promis, doar ca să-i fac pe plac, iar el s-a ales cu partea bună a afacerii. Am făcut schimb de cărți, iar asta mi-a dat șansa să-l mai vizitez și să stau de vorbă și cu familia sa.

Într-o bună zi, cârciumarul mi-a spus: „Tinere, de vreme ce tot ai vorbit atât de mult despre biserică, acum poți să ții biserica aici."

„Ce vrei să spui?"

„Păi, o să invit niște prieteni, iar tu poți să vii aici și să le predici; nu că aș crede o iotă din ceea ce spui, dar hai să vedem dacă ne vom alege cu ceva."

„Prea bine, am spus eu; acum hai să facem clar faptul că trebuie să venim cu toții la o oră fixă."

Mi-a spus să vin la ora 11: „Vreau să înțelegi faptul că nu vei fi singurul care va predica."

„Adică?"

„O să vreau să vorbesc și eu și prietenii mei."

I-am spus: „Hai să ne înțelegem ca tu să beneficiezi de patruzeci de minute, iar eu de cincisprezece: ți se pare corect?"

Evident că i s-a părut corect – avea să beneficieze de primele patruzeci de minute, iar eu de ultimele cincisprezece. Am mers la cârciumă și l-am luat cu mine pe băiețel, gândindu-mă că-mi va fi de ajutor, dar cârciumarul nu era de găsit. M-am gândit că poate dăduse înapoi, dar am aflat că crâșma sa nu era destul de încăpătoare pentru toți prietenii săi și că se dusese la un prieten. Ne-am dus și noi acolo și ne-am trezit în două încăperi înțesate de oameni.

Erau atei și sceptici acolo, care, de cum ajunsesem, au început să mă toace cu tot felul de întrebări. Le-am spus că nu venisem acolo pentru discuții și că ei discutau de ani de zile fără să fi ajuns la vreo concluzie.

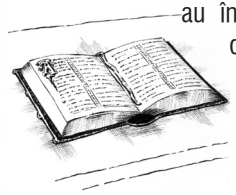

Le-a luat cam patruzeci și cinci de minute să discute, fără ca doi dintre ei să reușească să cadă de acord. Apoi a venit rândul meu și le-am spus: „Întotdeauna ne deschidem întâlnirile cu rugăciune; haideți să ne rugăm."

M-am rugat și am sperat că poate cineva se va ruga odată ce terminam eu. Când am terminat, a început să se roage băiețelul. Dacă l-ați fi auzit! S-a rugat lui Dumnezeu să arate milă acelor oameni, care se împotriveau atât de mult Fiului Său preaiubit. Vocea lui semăna mai mult cu cea a unui înger, decât cu o voce umană.

După ce ne-am ridicat, urma să vorbesc, însă toată lumea avea ochii umezi. Unul după altul, au ieșit cu toții afară, iar bărbatul pentru care depusesem eforturi atâtea luni a venit la mine. Punându-și mâinile pe umărul meu, cu lacrimile curgându-i pe obraji, mi-a spus: „Domnule Moody, copiii mei au voie să meargă la școala biblică."

Au și venit săptămâna următoare, iar după câteva luni, băiatul cel mai mare, pe atunci un tânăr la liceu ce promitea mult, s-a urcat pe podium și, cu bărbia-i tremurând și cu lacrimi în ochi, a spus: „Vreau să vă rog să vă rugați pentru mine; vreau să devin creștin."

Dumnezeu ne-a auzit rugăciunile înălțate pentru el și le-a răspuns.

Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, nu știu să fi fost unul care să pară mai greu de abordat. Cred că, dacă ne înhămăm la lucrarea care ne stă în față, nu există bărbat sau femeie care să nu poată fi abordați și mântuiți. Nu mă interesează despre cine este vorba, dacă mergem în Numele Stăpânului nostru și perseverăm, vom reuși. Nu va trece mult timp până când Cristos ne va binecuvânta, oricât de îndărătnică ar fi inima lor. „Vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală."

Rover

Îmi aduc aminte o ilustrație prezentată într-o predică de dr. Arnold, care s-a dus la Domnul. Predica și textul acesteia le-am uitat de mult, dar ilustrația este încă proaspătă în mintea mea și îmi readuce în față adevărul.

A spus: „Poate vi s-a întâmplat vreodată să mergeți să luați cina la un prieten și să vedeți câinele credincios al gospodăriei privind fiecare îmbucătură pe care o lua stăpânul său. Mânca toate fărâmiturile care cădeau de la masă, părând foarte nerăbdător să le prindă, însă, dacă stăpânul său ar fi pus o farfurie plină cu carne de vită pe podea, spunând: «Uite, Rover, am ceva pentru tine», ar fi venit, ar fi mirosit-o, s-ar fi uitat la stăpânul său, iar apoi s-ar fi retras într-un colț al camerei.

Era dispus să mănânce fărâmiturile, dar nici nu s-ar fi atins de friptura de vită – credea că este ceva prea bun pentru el."

Așa este și cu mulți creștini buni. Sunt dornici să mănânce fărâmiturile, dar nu sunt dispuși să ia tot ceea ce vrea Dumnezeu. Veniți cu îndrăzneală la tronul harului și luați toate lucrurile de care aveți nevoie; este din plin pentru fiecare bărbat, femeie și copil.

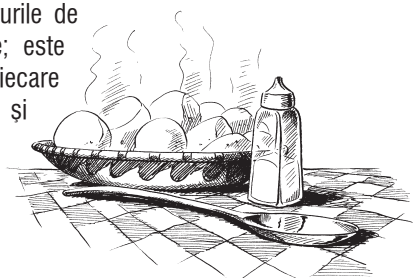

Plânsetul unui puşcăriaş

Un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu mine a venit la mine într-o zi şi mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu mine între patru ochi. L-am tras deoparte şi mi-a spus o poveste care l-ar face pe oricine să plângă.

Avea o poziţie bună în societate – era un om de afaceri de succes, bine văzut în comunitate, avea o soţie frumoasă şi copii. Era foarte pornit să se îmbogăţească rapid. A decis să comită un fals. A falsificat nişte bani şi a pretins că sunt adevăraţi. Ca să-şi acopere fapta, a săvârşit şi alte infracţiuni, iar apoi a fugit. Era acum un fugar în faţa justiţiei şi mi-a spus: „Acum sunt în chinurile iadului. Iată-mă, despărţit de familia mea, cu o recompensă pusă pe capul meu în fiecare oraş. Să mă duc înapoi?"

I-am spus: „Nu ştiu. Mai bine te duci şi-L întrebi pe Dumnezeu. Nu vreau să fiu eu cel care te sfătuieşte."

Puteai să-i auzi suspinele în toată biserica. Mi-a spus: „Mă duc în camera mea şi o să vin să ne întâlnim mâine la ora unu."

În ziua următoare, bărbatul a venit la mine şi mi-a spus: „Nu-mi aparţin mie, aparţin legii. Trebuie să mă predau. Nu-mi pasă de mine însumi, deşi ştiu că o să-mi rănesc familia, dar, dacă nu fac asta, mă tem că o să-mi pierd sufletul."

Am primit mai apoi o scrisoare de la el. Unii au spus ca ar trebui să le-o citesc puşcăriaşilor de la închisoarea de stat. Scrisoarea aceasta ar putea opri pe cineva să

cadă în aceeași capcană, aducând tristețe și necaz familiei sale. Permiteți-mi să vă citesc scrisoarea:

„Dragă frate,

Când mi-am luat rămas-bun de la tine, mi-ai spus: «Când se va termina totul, scrie-mi.» Ți-am scris în decembrie, când credeam că totul se va sfârși rapid, dar statul nu era pregătit să mă judece și am fost eliberat pe cauțiune până în aprilie. Ieri s-a judecat cazul meu și am fost condamnat la nouăsprezece ani de închisoare."

(Scrisoarea merge mai departe, povestind cum s-a dus acasă să-și vadă soția, dar nu voia să știe copiii lui că este acolo, ca să nu se audă prin vecini. După ce s-au dus la culcare, s-a uitat la ei pe furiș, dar n-a putut să vorbească cu ei sau să-i sărute. Trebuie să fi fost foarte greu! Iar lumea spune să păcatul e dulce! Iată-l pe acest om care-și iubea copiii cum îi iubiți voi pe ai voștri, dar n-a îndrăznit să vorbească cu ei. Ce trist! Ce amar poate

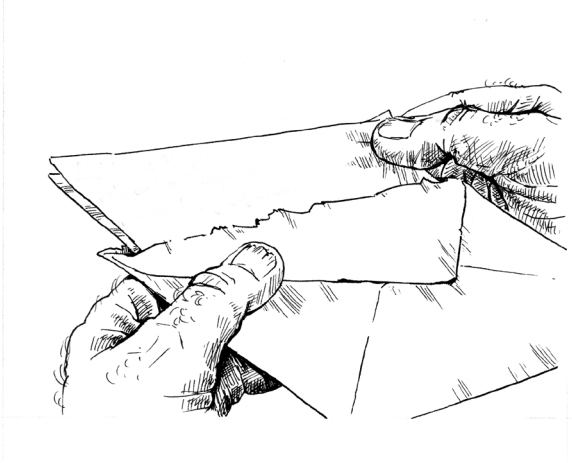

fi păcatul! Rugați-vă ca Domnul să deschidă ochii celor ce nu văd. Cristos a venit pentru ca cei ce nu pot vedea să-și recapete vederea. Sper ca fiecare păcătos să-și deschidă ochii și să vadă că păcatul este amar, nu dulce. Vine o zi, când va trebui să părăsim acest pământ.)

„Acum mă aflu în celula mea, îmbrăcat în haine de pușcăriaș. Acum conștientizez ce am făcut. Roagă-te pentru întărirea mea. Roagă-te pentru cei dragi ai mei de acasă; pentru părinții mei dragi, frații și surorile mele și iubita mea soție și copiii. Și mi-aș dori să vă rugați și pentru avocatul meu, care s-a purtat foarte frumos cu mine, ca să devină și el creștin. Dacă nu cer prea mult, ai putea să-mi scrii la penitenciarul din Jefferson City, Mo.

Mă rog pentru binecuvântarea tuturor lucrărilor tale, iar când predici, avertizează oamenii să reziste ispitei de a face rău; avertizează-i în legătură cu ambiția de a face avere. Al vostru în rugăciune și lacrimi."

Povestea doctorului Booth

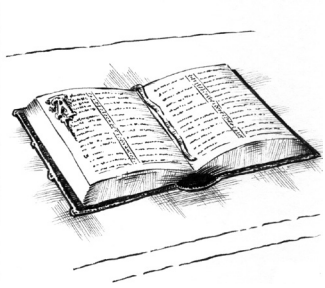

Doctorul Booth, din New York, mi-a povestit despre vizita făcută acum ceva timp într-o țară orientală. A văzut acolo un păstor care voia să treacă turma peste un pârâu. A intrat în apă și a strigat apoi oile pe nume, dar ele s-au oprit la mal și au început să behăie, mult prea speriate să-l urmeze.

A ieșit într-un final din apă și a luat doi dintre miei. Pe unul l-a vârât în haină, iar pe celălalt l-a ținut la piept, trecând din nou prin apă. Oile se uitau acum la păstor, nu la apă, căci doreau să-i vadă pe micuți. Și așa le-a trecut păstorul prin pârâu, ducându-le la niște pajiști mult mai înverzite de pe cealaltă parte.

Uneori, Dumnezeu ia câte un copil la cer, iar apoi tatăl și mama lui privesc spre cer și-L urmează. Uneori, Dumnezeu ia câte un copil la cer pentru ca și părinții lui să tânjească să ajungă acolo, pentru a fi cu copilul lor. Pentru a merge în locul unde Dumnezeu a pregătit locașuri pentru cei care-L iubesc.

Pace

Fiul meu s-a certat cu sora lui într-o sâmbătă și n-a vrut să o ierte. În seara aceea, când a îngenuncheat lângă mama sa și și-a spus rugăciunea, m-am dus la el și i-am spus: „Willie, te-ai rugat?"

„Mi-am spus rugăciunea."

„Da, dar te-ai rugat?"

„Mi-am spus rugăciunea."

„Știu că ți-ai spus rugăciunea, dar te-ai rugat?" A lăsat capul în jos. „Ești supărat pe sora ta?"

„Păi, nu trebuia să facă cutare și cutare lucru."

„Nu are nimic de-a face cu asta; ți-ai format o părere total greșită, băiete, dacă crezi că te-ai rugat în seara asta."

Vedeți voi, el încerca să șteargă totul, spunând: „Mi-am spus rugăciunea." Am impresia că oamenii își spun rugăciunile în fiecare seară doar ca să-și ușureze conștiința.

I-am spus: „Willie, dacă nu-ți ierți sora, nu vei dormi în noaptea asta. Du-te să-i ceri iertare."

N-a vrut să facă asta. Îi place la țară și vorbește foarte mult despre zilele când merge la țară și se joacă în aer liber. Așa că a spus: „Oh, ba da, o să dorm foarte bine; o să mă gândesc la țară!"

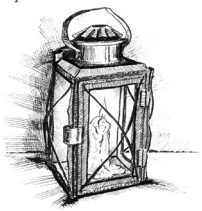

Așa suntem cu toții; încercăm să ne gândim la altceva pentru a alunga

gândurile care ne aduc aminte de păcatele noastre, dar nu reușim.

Nu i-am mai spus nimic. Mi-am continuat studiul, iar mama lui a coborât. La scurt timp, a strigat-o pe mama sa și i-a spus: „Mama, te rog, du-te la Emma și roag-o să mă ierte." Apoi l-am auzit murmurând în pat și spunându-și rugăciunile. Și mi-a zis: „Tata, aveai dreptate, nu puteam să dorm, iar acum nu pot să-ți spun ce bucuros sunt."

Să nu credeți că veți avea pace până când nu v-ați înlăturat păcatele. Dragii mei, Evanghelia Domnului Isus Cristos este Evanghelia păcii.

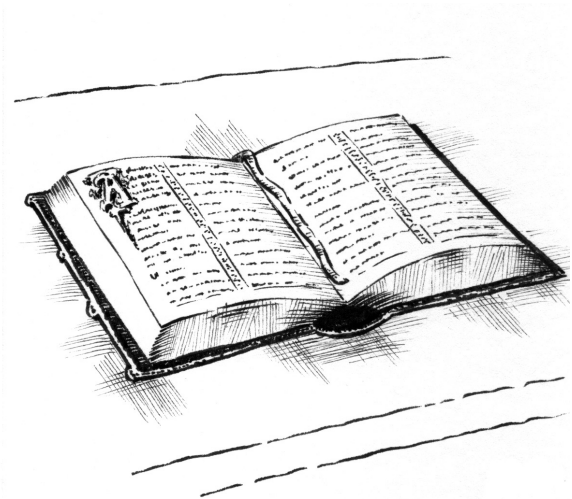

Veşti foarte proaste

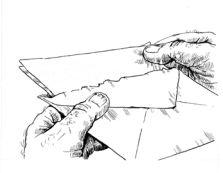

Cunosc o mamă care locuieşte în Indiana. Acum câțiva ani, fiul ei a venit la Chicago. Nu a apucat să petreacă foarte mult timp în oraş înainte să o ia pe cărări greşite.

Un vecin de-al său s-a nimerit în Chicago într-o seară şi l-a găsit beat pe stradă. Când a revenit acasă, vecinul s-a dus la tatăl tânărului, l-a tras deoparte şi i-a relatat ce a văzut.

A fost o mare lovitură pentru el. După ce au trimis copiii la culcare, omul i-a spus soției sale: „Astăzi am primit vești proaste din Chicago."

Ea şi-a lăsat imediat lucrul deoparte şi a zis: „Spune-mi despre ce este vorba."

„Fiul nostru a fost văzut beat pe străzile din Chicago."

Niciunul dintre cei doi n-a dormit în noaptea aceea, dar şi-au adus povara în fața lui Cristos. Când s-a făcut lumină, mama a spus: „Nu știu cum, când sau unde, dar Dumnezeu mi-a dat credința că fiul nostru va fi salvat."

La o săptămână după aceea, băiatul a plecat din Chicago. Nu putea explica de ce – era ca şi cum o putere nevăzută l-ar fi împins spre casa mamei sale, iar primul lucru pe care l-a spus când a trecut pragul a fost: „Mamă, am venit acasă să-ți cer să te rogi pentru mine."

La scurt timp după aceea, s-a întors la Chicago curat şi luminat.

Convertirea tânărului Moody

Când locuiam la Boston, mergeam la școala biblică. Într-o zi, învățătorul a venit la prăvălia unde lucram, mi-a pus mâna pe umăr și mi-a vorbit despre Cristos și despre sufletul meu.

Mi-am spus: „Ce ciudat. Omul ăsta nici nu știa de mine în urmă cu câteva zile și plânge pentru păcatele mele. Eu n-am plâns niciodată pentru ele."

Acum înțeleg ce înseamnă să plângi pentru sufletele oamenilor. Nu mai țin minte ce a spus, dar mai simt și acum mâna acelui tânăr pe umărul meu. Am plecat departe după aceea, dar de multe ori m-am gândit că aș dori să-l mai întâlnesc o dată. Câțiva ani mai târziu, eram din nou în Boston, de data aceasta predicând. Un tânăr foarte prezentabil a venit la mine și mi-a spus:

„Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Moody; de multe ori l-am auzit pe tata vorbind despre dumneavoastră."

„Cine este tatăl dumitale?", l-am întrebat eu.

„Edward Kemble", a venit răspunsul.

„Fostul meu învățător!", am exclamat eu.

Tânărul se numea Henry și avea șaptesprezece ani. Mi-am pus mâna pe umărul lui, așa cum făcuse și tatăl său, și i-am spus: „Ai aceeași vârstă pe care o aveam eu când tatăl tău și-a pus mâna pe umărul meu. Ești creștin, Henry?"

„Nu, domnule" a zis el; dar, pe măsură ce-i vorbeam despre sufletul său, ținându-mi mâna pe umărul lui, lacrimile începură să-i curgă.

„Haide, am spus eu, am să-ți arăt cum poți fi mântuit.” M-am rugat împreună cu el și i-am citit din Isaia, capitolul 53: „Fiecare își vedea de drumul lui.” „Crezi asta, Henry? Crezi că este adevărat?”, l-am întrebat eu.

„Da, domnule, știu că este adevărat, și asta este problema mea: îmi place prea mult drumul meu.”

„Dar mai urmează ceva după asta, Henry: «...dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.» Crezi asta, Henry?”

„Nu, domnule, nu cred.”

„Cum se poate să crezi o parte din Cuvântul Domnului, și alta nu. Sunt două aspecte în dezavantajul tău pe care le crezi. Apoi vine un aspect în avantajul tău, iar pe acela nu-l crezi. De ce abuzezi de Cuvântul Domnului în felul acesta?

„Păi, dacă aș crede, aș fi mântuit.”

„Știu că ai fi, i-am răspuns eu, și tocmai asta vreau să faci. Tu însă iei ce este amar și nu accepți ce este dulce”.

Așa că i-am tot reamintit faptul că „Domnul a făcut să cadă asupra lui Cristos nelegiuirea noastră, a tuturor.”

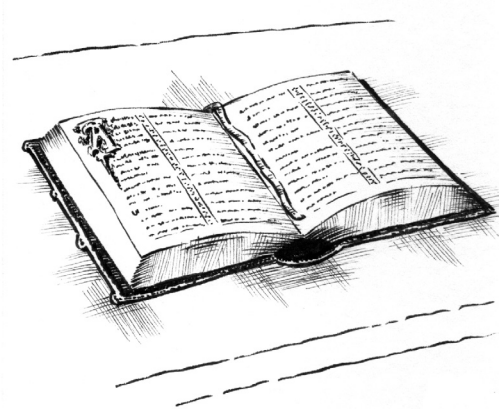

Copilul

Urma să predic într-un orășel unde se organizase o convenție a învățătorilor de școală biblică. Când am ajuns acolo, m-a întâmpinat un om care m-a întrebat dacă mă numesc Moody. I-am spus că da, iar el m-a invitat în casa lui.

Când am ajuns acolo, bărbatul mi-a spus că trebuie să participe la convenție și m-a rugat să o scuz pe soția lui, care, din pricină că nu avea servitoare, trebuia să se ocupe atunci de treburile casei. M-a dus în salon și mi-a spus să mă fac confortabil până venea înapoi.

Am stat acolo cât am stat, dar încăperea era întunecată și nu puteam citi, așa că mă plictiseam. M-am gândit să încerc să dau de copii și să mă joc cu ei. Am ascultat să văd dacă aud vreun sunet de copil, dar n-am auzit nimic care să-mi dea de înțeles că ar fi vreunul prin preajmă. Când prietenul meu s-a întors înapoi, I-am întrebat: „Nu ai copii?"

„Ba da, a zis el, am o fetiță, dar este în Rai, și mă bucur că este acolo, Moody."

„Te bucuri că fetița ta e moartă?", I-am întrebat eu.

A purces să-mi povestească cum adorase copilul acela; cum își dedicase întreaga sa viață copilului, neglijându-L pe Cristos. Într-o zi, a venit acasă și a găsit-o pe moarte. La moartea ei, L-a acuzat pe Dumnezeu că ar fi nedrept. I-a văzut pe vecini cu copiii lor. De ce nu luase Dumnezeu pe unul dintre copiii aceia?

După înmormântare, omul a spus: „Mi se părea că-i aud vocea chemându-mă, dar am știut în inima mea

adevărul, că e moartă. Apoi am crezut că-i aud pașii pe scări; dar știam că este în mormânt. Gândul că am pierdut-o aproape că m-a înnebunit. M-am aruncat pe pat și am plâns cu amar. Am adormit, și în timpul somnului am avut un vis.

Se făcea că mergeam pe un câmp sterp și am ajuns la un râu atât de întunecat, încât mi-a venit să mă întorc pe dată. Deodată, am văzut pe malul celălalt cea mai frumoasă priveliște pe care o văzusem vreodată. Credeam că moartea și tristețea n-au cum să ajungă vreodată în locul acela. Apoi am văzut tot felul de lucruri frumoase și pline de bucurie, printre care și copilul meu. Mi-a făcut cu mânuța ei de înger și a strigat: «Tată, tată, vino încoace.» Vocea ei mi se părea mult mai frumoasă decât fusese pe pământ.

Am mers până la râu și am încercat să-l trec, dar apa era atât de adâncă, iar curenții atât de rapizi, încât am crezut că mă vor duce departe de ea pentru totdeauna. Am încercat să găsesc un barcagiu care să mă ajute să trec, dar n-am găsit pe nimeni, așa că mă plimbam de sus în jos pe marginea râului, în vreme ce ea striga în continuare: «Vino încoace.»

Deodată, am auzit o voce tunătoare: «Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» Vocea aceea m-a trezit din somn și mi-am dat seama că era Mântuitorul, care mă chema și îmi arăta calea pe care pot ajunge la copilul meu. Acum sunt învățător la școala biblică: am adus pe mulți la Cristos; soția mea s-a convertit și astfel ne vom vedea copilul într-o bună zi, prin Domnul Isus, care este calea."

Copilul şi preşedintele Lincoln

În timpul războiului, pe frontul de luptă, un tânăr a fost condamnat la moarte prin împuşcare. Se înrolase, deşi nu fusese obligat să o facă. Se dusese la război împreună cu alţi tineri. Erau „camarazi", cum s-ar spune.

Într-o noapte, un camarad a primit ordinul de a sta de pază şi l-a rugat pe tânărul nostru să meargă în locul lui. În noaptea următoare, chiar tânărul a primit ordin de santinelă; nefiind obişnuit să stea treaz două nopţi la rând, a adormit în post. A fost găsit dormind, judecat şi condamnat la moarte. Preşedintele ordonase să nu se permită niciun fel de intervenţie în asemenea cazuri. Devenise ceva foarte frecvent şi trebuia oprit.

Când veştile au ajuns la urechile tatălui şi mamei lui în Vermont, le-au frânt inimile. Gândul că fiul lor va fi împuşcat era prea mult pentru ei. Ştiau că nu au nicio speranţă să-l salveze prin propriile puteri. Aveau însă şi o fetiţă, care citise viaţa lui Abraham Lincoln şi ştia cât de mult îşi iubise propriii copii. Ea le-a spus: „Dacă Abraham Lincoln ar şti cât de mult îl iubesc tatăl şi mama mea pe fratele meu, nu l-ar lăsa să fie împuşcat."

Fetița a chibzuit bine și s-a hotărât să meargă să-l întâlnească pe președinte. S-a dus la Casa Albă, iar santinela, când a văzut-o cu figura ei imploratoare, a lăsat-o să intre. Când a ajuns la ușă și i-a cerut secretarei personale să o lase să intre la președinte, nici ea n-a putut-o refuza.

A intrat în încăpere și l-a găsit pe Abraham Lincoln, înconjurat de generalii și consilierii săi, iar el, când a văzut-o pe fetița aceasta de la țară, a întrebat-o ce vrea. Fetița i-a relatat direct povestea ei – cum fratele ei, pe care tatăl și mama ei îl iubeau foarte mult, fusese condamnat la moarte prin împușcare; cum îl jeleau deja, iar dacă ar fi murit în acest fel, le-ar fi frânt inimile.

Președintele a fost mișcat, inima umplându-i-se de compasiune, și a trimis imediat un mesager care să anuleze sentința, dându-i tânărului în același timp dreptul de a merge acasă pentru a-și vedea tatăl și mama. Vă spun aceste lucruri ca să ilustrez cât de mișcat a fost Abraham Lincoln în inima lui de tristețea acelor părinți. Iar dacă el a fost în stare să dea dovadă de atâta compasiune, nu credeți că și Fiul lui Dumnezeu va avea milă de voi, dacă vă duceți inimile frânte și zdrobite la El?

Credința

Într-un sătuc locuia o fetiță cu părinții ei. Într-o zi, au primit vestea că tatăl ei se înrolase în armată. La scurt timp după aceea, proprietarul a venit și le-a cerut chiria. Mama i-a spus că soțul ei plecase în armată și că nu are banii de chirie.

Proprietarul era un om cu inimă de piatră și i-a spus că trebuie să părăsească casa; nu avea de gând să găzduiască oameni care nu-și puteau plăti chiria.

După ce a plecat, mama a început să plângă amarnic. Fetița ei, pe care o învățase să se roage cu credință, a venit la ea și i-a spus: „De ce plângi, mamă? Mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dea o casă mică, și El ne-o va da."

Ce putea să spună mama? Copilul a început să se roage.

„Doamne, Tu l-ai trimis pe tata departe de noi, iar mama nu are bani și proprietarul ne va da afară pentru că nu putem plăti și va trebui să stăm pe prag, iar mama o să răcească. Te rugăm, dă-ne o căsuță mică." Așteptă, ca și cum ar fi dorit un răspuns, apoi a adăugat: „Faci asta pentru noi, Doamne?"

Fetița ieși foarte bucuroasă din cameră, așteptând să primească o casă, iar mama fu rușinată.

Vă pot spune că nu a plătit chirie de atunci încoace, căci Dumnezeu a ascultat rugăciunea fetiței aceleia și a mișcat inima proprietarului. Dumnezeu să ne dea acea credință pe care a avut-o și fetița, că rugăciunile vor primi un răspuns.

Salvate în slăbiciune

Doctorul Andrew Bonar mi-a povestit cum, în regiunea muntoasă a Scoției, deseori se întâmplă ca oile să se rătăcească pe stânci și să rămână blocate într-un loc. Iarba de pe munți este dulceagă și le place oilor, astfel că sunt în stare să sară și trei-patru metri pentru a ajunge la un smoc, iar apoi nu mai sunt în stare să se suie înapoi.

Oile pot rezista acolo zile întregi, dar oierul, deși le aude behăiturile panicate, așteaptă până când mănâncă toată iarba și sunt atât de leșinate, că nu se mai țin pe picioare. Doar atunci aruncă o frânghie în jurul lor și le trage înapoi sus.

„Dar de ce nu coboară de îndată ce cade oaia?" am întrebat eu.

„Ah!, a spus el, sunt atât de prostănace, încât s-ar arunca imediat de pe stâncă și ar muri, dacă s-ar duce imediat după ele!"

Așa este și cu oamenii: nu se întorc la Dumnezeu decât atunci când nu mai au prieteni și au pierdut totul. Dacă ești un hoinar, sunt aici să-ți spun că Păstorul cel Bun te va salva în momentul în care renunți să te mai salvezi pe tine însuți și ești dispus să-L lași să te salveze în modul Său.

Micul Moody la școală

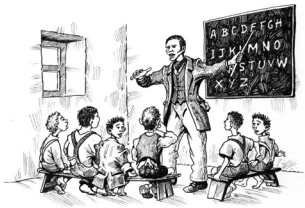

Când eram mic, mergeam la o școală anume din New England, unde aveam un învățător iute la mânie, care conducea întreaga școală prin forță. Avea întotdeauna la el un baston și totul funcționa după regula: „Dacă nu faci cutare sau cutare lucru, vei fi pedepsit.” Multe au fost cazurile când bastonul acela a făcut cunoștință cu spatele meu – și acum îl mai simt.

După o vreme, cineva a pornit o mișcare care susținea ideea conducerii școlii prin blândețe. Mulți au spus: „Nu va funcționa, cu băieții aceia indisciplinați”, dar, după multe discuții, s-a hotărât să se încerce măcar. Îmi amintesc cum ne gândeam ce vremuri bune vom avea în iarna aceea când nu se va mai folosi bastonul. Credeam că atunci ne vom putea distra cum vrem noi.

Îmi amintesc și despre ce învățător era vorba – era o doamnă – și a deschis cursurile prin rugăciune. Nu mai văzuserăm așa ceva până atunci și ne-a impresionat, mai ales când s-a rugat să avem harul și puterea necesară pentru a conduce școala prin dragoste.

Totul a mers bine câteva săptămâni, în care n-am văzut urmă de baston, dar, într-un final, s-au încălcat regulile și cred că eu am fost primul băiat care le-a

încălcat. Învățătoarea mi-a spus să aștept până la terminarea cursurilor, când va avea timp să stea de vorbă cu mine. Credeam că va urma bastonul, așa că m-am întins, luând o poziție de război.

Dar n-am văzut bastonul după cursuri. Învățătoarea m-a rugat să mă așez și mi-a spus că îi pasă de mine și că s-a rugat ca școala să poată fi controlată prin dragoste. A încheiat, spunându-mi: „Vreau să-ți cer o favoare – dacă îți pasă de mine, te rog să încerci să te comporți frumos."

Nu i-am mai făcut probleme de atunci. Pur și simplu, m-a educat prin har. Și asta face Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste și vrea ca noi toți să-L iubim.

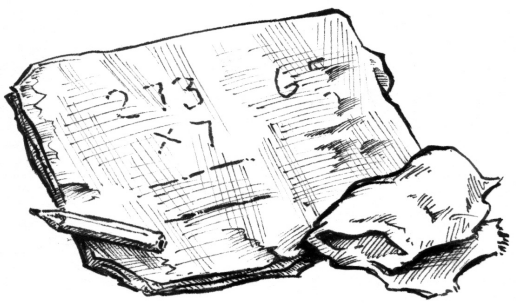

Răscumpărarea băiatului beţiv

Nu demult, un anume tânăr a început să vină târziu acasă. Devenise un obicei pentru el, iar tatăl lui a început să creadă că o luase pe cărări greşite.

Într-o seară, tatăl i-a spus soţiei să meargă la culcare şi l-a aşteptat pe fiul său să vină acasă. Băiatul a venit acasă beat, iar tatăl său i-a spus să nu mai intre vreodată în casa lui. A închis uşa în urma sa, şi apoi s-a dus în salon şi s-a gândit: „S-ar putea să fiu eu de vină pentru comportamentul lui. Nu m-am rugat niciodată cu el. Nu l-am avertizat niciodată în legătură cu pericolele acestei lumi."

Şi-a pus haina şi pălăria şi a ieşit să-şi găsească fiul. A întrebat imediat un poliţist: „Mi-aţi văzut băiatul?" „Nu."

S-a dus mai departe, până a dat de altul. „L-aţi văzut pe băiatul meu?" A tot fugit de la unul la altul toată noaptea, dar nu l-a găsit, până dimineaţă.

Şi-a luat fiul de braţ şi l-a condus acasă, ţinându-l până s-a trezit. Apoi i-a spus: „Băiatul meu drag, iartă-mă; nu m-am rugat niciodată pentru tine, te-am lăsat să o iei pe cărări greşite şi vreau să mă ierţi."

Băiatul a fost mişcat şi care credeţi că a fost rezultatul? În douăzeci şi patru de ore, a fost convertit şi s-a lăsat de băutură.

Fiul care s-a căit

Un băiat neastâmpărat a fugit odată de acasă. I-a dat mute bătăi de cap tatălui său. A refuzat să se întoarcă acasă, să fie iertat și să-și ajute tatăl. Și-a și bătut joc de părinții lui.

Într-o zi a venit o scrisoare, care-i transmitea că tatăl său murise. La început, s-a gândit să nu se ducă la înmormântare, dar apoi și-a dat seama că ar fi o rușine să nu meargă să dea dovadă de puțin respect pentru memoria unui om atât de bun; așa că s-a dus acasă.

A participat la întreaga înmormântare, și-a văzut tatăl îngropat și s-a întors acasă cu restul prietenilor, având inima la fel de rece și de împietrită. Dar, când s-a ajuns la citirea testamentului, fiul cel nerecunoscător a aflat că tatăl său își amintise de el și îl menționase laolaltă cu restul familiei. Îi lăsase și lui o parte din moștenire, la fel ca celorlalți, care nu o luaseră pe căi greșite.

Asta i-a frânt inima. În toți acești ani, tatăl său, cu care el se purtase atât de urât, nu încetase să-l iubească.

Tocmai asta face și Tatăl din Ceruri cu noi. În același fel îi iubește și Isus pe cei care refuză să-și deschidă inima pentru El. El îi iubește, în ciuda păcatelor lor, iar această dragoste este cea care, mai presus de orice altceva, îi aduce pe păcătoșii cu inima împietrită pe genunchi.

Aşteptându-L pe Isus

O familie dintr-un oraş din sud s-a îmbolnăvit odată de friguri. Era epidemie şi se instituiseră reguli sanitare excepţionale. În momentul când murea cineva, sicriul era preluat imediat de o căruţă.

Mai întâi s-a îmbolnăvit tatăl, apoi a murit şi a fost îngropat, după care s-a îmbolnăvit mama. Vecinilor li s-a făcut frică şi nu îndrăzneau să intre în casă. Femeia avea un băieţel mic, din pricina căruia era foarte îngrijorată. Se temea că va fi lăsat în voia sorţii, după ce murea ea, aşa că l-a chemat la patul ei. „Băiatul meu, i-a spus ea, eu am să plec, dar Isus va veni la tine atunci când voi pleca eu."

Mama a murit şi a fost îngropată. Vecinilor le era frică de boală, aşa că băiatul a rătăcit un timp, după care s-a întors la locul unde o îngropaseră pe mama lui. S-a aşezat acolo, pe mormânt şi a plâns până a adormit.

A doua zi, când s-a trezit, şi-a dat seama de situaţia în care se afla – era singur şi flămând. A venit un străin care l-a văzut pe micuţ stând pe jos şi l-a întrebat pe cine aştepta.

„Îl aştept pe Isus", a spus el, amintindu-şi cuvintele mamei, iar apoi i-a povestit tot ce se întâmplase.

Omul a fost profund mişcat, i-au dat lacrimile şi i-a spus băiatului: „Isus m-a trimis la tine", la care băiatul i-a răspuns: „V-a luat ceva timp, domnule."

Cineva S-a îngrijit de băieţel, aşa cum Se va îngriji şi de noi. Dacă vrem rezultate, trebuie să avem curaj şi răbdare, iar Dumnezeu ne va ajuta.

Moody în Orientul îndepărtat

Îmi amintesc de vremea când am fost în California, să încerc să câștig niște suflete și pe coasta Pacificului, și m-am dus să predau la o școală.

Am scos tabla, iar lecția se numea „Strângeți-vă comori în cer". L-am rugat pe învățător să scrie titlul pe tablă. „Ce-ar fi să scriem niște comori pământești. Hai să începem cu *aurul*."

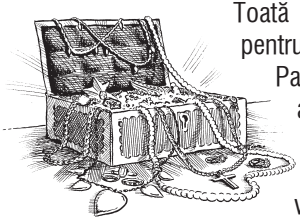

Toată lumea a înțeles asta, pentru că toți veniseră pe coasta Pacificului în speranța de a găsi aur.

„Hai să scriem și *case,* iar apoi *pământ*. După aceea vom scrie *cai iuți*." Știau cu toții ce înseamnă cai iuți – știau mult mai multe despre caii iuți decât despre Împărăția lui Dumnezeu.

„După aceea, vom scrie *tutun*." Învățătorul se împotrivi. „Scrieți, vă rog, i-am spus eu, mulți sunt cei care ridică tutunul la rang mai mare decât pe Dumnezeu."

„Apoi scriem *rom*." De data aceasta, învățătorul fu total împotrivă. Nu voia nicicum să scrie asta pe tablă.

„Scrieți, vă rog. Mulți oameni ar fi dispuși să-și dea reputația, casa, soția, copiii, tot ce au, pentru rom. Romul este dumnezeul unor oameni. Mulți oameni sunt dispuși să-și vândă prezentul, precum și bunăstarea veșnică pentru rom. Scrieți, vă rog", iar el a scris cuvântul.

„Acum, am zis eu, ce-ar fi să scriem câteva comori cereşti. Să-L punem pe *Isus* în capul listei, apoi *Raiul*, apoi *Râul vieţii*, apoi *Coroana Gloriei*."

Am scris mai departe, până când am terminat coloana, iar apoi am tras o linie cu ajutorul căreia le-am demonstrat deosebirea dintre lucrurile cereşti şi cele lumeşti. Or, dragii mei, nici nu se comparau. Dacă oricare dintre voi face această listă, nu are cum să nu observe superioritatea lucrurilor cereşti faţă de cele lumeşti.

Până la urmă, am aflat că învăţătorul nu era creştin. Venise în California pentru vânătoarea deja binecunoscută – aurul; iar când a văzut cele două coloane una lângă alta, şi-a dat seama că superioritatea uneia asupra celeilalte este de netăgăduit, aşa că el a fost primul suflet pe care l-am câştigat pentru Dumnezeu pe coasta Pacificului. L-a primit pe Cristos şi a venit la gară, pe când mă pregăteam să plec, şi m-a binecuvântat pentru că venisem acolo.

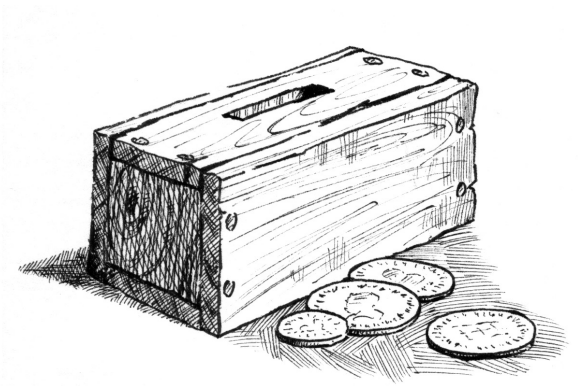

Pierdut în adâncuri

Am citit acum câtva timp despre un vas care plecase în larg pentru vânătoare de balene și despre care nu se mai auzise de trei ani. Citisem recent un articol despre asta, dar se întâmplase de ceva timp.

Tatăl unuia dintre marinari era responsabil de far. Își aștepta copilul să se întoarcă acasă, căci era timpul ca vasul să revină.

Într-o noapte, s-a iscat o furtună teribilă, iar tatăl a adormit. În vreme ce dormea, luminile s-au stins, iar când s-a trezit, a privit spre țărm și a văzut că naufragiase un vas. S-a dus imediat să vadă dacă mai putea salva pe cineva. Primul trup care pluti pe apă înspre el se dovedi a fi, spre marea lui disperare, chiar cel al fiului său. Stătuse de strajă atâtea zile să vadă dacă va veni, iar fiul său fusese plecat timp de trei ani. Într-un final, băiatul își făcuse apariția, dar pierise, pentru că tatăl lăsase luminile să se stingă! M-am gândit că aceasta este o ilustrare extraordinară a mamelor și taților din ziua de azi, care lasă luminile să se stingă și nu și-au învățat copiii din Cuvântul lui Dumnezeu, nu s-au rugat pentru ei și nu le-au dovedit un stil de viață și o mărturie creștină.

Băiatul furat

Acum mulți ani, la Londra, a fost răpit un băiat. Au trecut ani de zile, timp în care mama s-a rugat, dar nu și-a pierdut speranța.

Într-o zi, un băiat curăța coșul casei alăturate și, din greșeală, a coborât pe coșul greșit. Când coborî, se trezi într-o sufragerie greșită. Era sufrageria mamei care-și pierduse băiețelul acum mulți ani. Ceva anume stârni amintiri în mintea micuțului coșar. Camera părea familiară. Așa cum stătea acolo, privind în jur, intră în cameră mama sa. Deși băiețelul era îmbrăcat în zdrențe și acoperit de funingine, ea îl recunoscu pe dată.

Credeți că a așteptat până s-a spălat micuțul, ca să-l ia în brațe? Nu, desigur; doar era băiețelul ei. L-a luat imediat în brațe și l-a strâns, plângând de bucurie.

Credeți că Dumnezeu vă va aștepta până deveniți oameni mai buni, înainte de a vă lua la pieptul Său? Evident că nu! Credeți în Domnul Isus Cristos și veți fi mântuiți.

Căminul fericit

O fetiță a venit acasă de la biserică și, șezând pe genunchii tatălui său, i-a spus: „Tata, iar ai băut."

Asta l-a dat gata. Dacă i-ar fi spus asta soția lui, și-ar fi pierdut răbdarea și s-ar fi dus să mai cumpere băutură, dar copilul acesta se comporta ca un înger. S-a dus la biserică cu ea și a aflat cum poate fi mântuit. Iar acum, casa aceea este un mic colț de Rai.

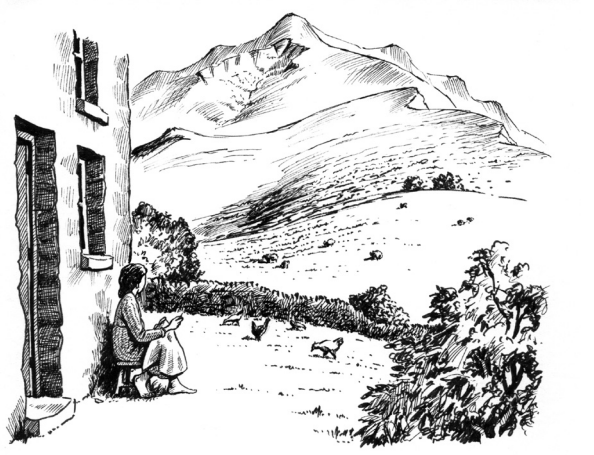

Peste munți

Un copil se afla pe patul de moarte. Copilul și-a întrebat mama: „Ce sunt norii și munții aceia pe care-i văd atât de întunecați?”

„Eddy, i-a spus mama sa, nu văd niciun nor și niciun munte, te înșeli.”

„Dar văd munți mari și nori întunecați și vreau să mă iei în brațe și să mă duci peste munți.”

„Ah, spuse mama, roagă-te lui Isus, El te va duce acolo în siguranță. Este vorba despre necredința care te cuprinde, dragul meu. Roagă-te ca Domnul să fie cu tine.”

Cei doi s-au rugat, dar băiatul s-a întors spre ea și i-a spus: „Auzi, mamă, cum mă cheamă îngerii? Dar nu pot să mă duc!”

„Dragul meu, roagă-te lui Isus, doar El te poate duce acolo.”

Băiatul își închise ochii și se rugă, iar când îi deschise din nou, zâmbi și spuse: „A venit Isus să mă treacă munții.”

Dragul meu păcătos, Isus este gata și vrea să te ducă peste munții păcatului tău și peste munții necredinței tale. Predă-te Lui.

Manşonul cel nou al Emmei

Îmi aduc aminte de o vreme când fetiţa mea o tot bătea la cap pe mama ei să-i cumpere un manşon, aşa că, într-o bună zi, mama sa îi aduse acasă unul. Era furtună afară, dar evident că ea a vrut să ieşim ca să-şi încerce manşonul.

Am ieşit afară cu fiica mea şi i-am spus: „Emma, ar fi mai bine să-mi dai mâna", dar ea vroia să-şi ţină mâinile în manşon, aşa că a refuzat. La un moment dat, a ajuns la un loc cu gheţuş, i-au alunecat picioruşele şi a căzut. Când am ajutat-o să se ridice, mi-a zis: „Tata, dă-mi degetul tău cel mic."

„Nu, Emma, trebuie să mă iei de mână."

„Nu, nu, tata, dă-mi doar degetul mic."

I-am dat atunci degetul mic şi am mers bine un timp, dar, după aceea, am ajuns la un alt loc cu gheţuş şi iarăşi a căzut. De data aceasta s-a lovit puţin şi mi-a spus: „Tata, dă-mi mâna", iar eu i-am întins-o şi am prins-o de încheietura mâinii, ţinând-o bine, ca să nu mai cadă.

În acelaşi fel, Dumnezeu este păzitorul nostru. El este mai înţelept decât noi.

Micuțul Jimmy

Un prieten de-al meu și-a dus odată elevii de la școala biblică cu tramvaiul. Un băiețel a primit voie să stea pe platforma tramvaiului, dar, printr-o împrejurare nefericită, a căzut, și tramvaiul a trecut peste el. A mai mers încă jumătate de milă până a reușit să oprească.

S-au întors cu toții înapoi și l-au găsit pe micuț făcut bucăți. Doi învățători s-au întors cu rămășițele copilului. Apoi a venit momentul în care trebuiau să-i anunțe pe părinți.

I-au găsit luând cina. I-au spus tatălui mai întâi. Acesta a ieșit cu șervețelul în mână, iar prietenul meu i-a spus: „Am niște vești foarte proaste pentru dumneavoastră. Micuțul Jimmy a fost călcat de tramvai."

Sărmanul om se albi la față și se repezi în cameră, țipând: „Mort, mort." Mama sări în picioare. Când auzi ce se întâmplase, leșină. Prietenul meu mi-a spus: „N-aș mai aduce asemenea vești nici dacă mi-ai da tot orașul Chicago pe tavă. N-am suferit niciodată atât de mult. Și eu am un fiu. Însă aș prefera să-l calce un tren lung de o milă decât să știu că a murit fără Dumnezeu și fără speranță."

Ce este pierderea unui copil, dacă o comparăm cu pierderea unui suflet?

Sammy şi mama lui

Sora mea a avut probleme într-o vreme cu băieţelul ei, iar tatăl lui i-a spus: „Sammy, cere-i mamei tale iertare."

Micuţul spuse că nu vrea, la care tatăl său răspunse: „Trebuie. Dacă nu te duci să-i ceri mamei tale iertare, va trebui să te trimit la culcare."

Era un băieţel deştept şi foarte activ, care nu putea să stea locului o secundă, de aceea se gândea tatăl său că-i va fi frică de ideea că trebuie să meargă la culcare. Dar tot nu voia să-şi ceară scuze, aşa că l-au trimis la culcare.

Tatăl copilului se duse la serviciu, iar la prânz, când se întoarse, îşi întrebă soţia: „Ţi-a cerut Sammy iertare?"

„Nu, spuse ea, nu mi-a cerut."

Atunci, tatăl se duse şi îl întrebă pe copil: „De ce nu-i ceri iertare mamei?"

Micuţul dădu din cap: „N-o s-o fac."

„Dar, Sammy, trebuie s-o faci."

„Nu pot."

Tatăl se duse înapoi la birou şi stătu acolo toată după-amiaza. Când veni acasă, îşi întrebă soţia: „Ţi-a cerut Sammy iertare?"

„Nu, i-am dus ceva de mâncare sus şi am încercat să-l fac să mănânce, dar n-a vrut."

Atunci, tatăl se duse sus să-l vadă şi-i spuse: „Sammy, du-te acum şi cere-i iertare mamei tale, şi atunci o să poţi coborî cu noi la cină."

„Nu pot."

Tatăl încercă să-l convingă, dar micuțul „nu putea". Atât au putut să scoată de la el. Știm bine cu toții că putea, dar pur și simplu nu voia.

Cel mai dificil lucru pe care trebuie să-l facă un om este să devină creștin, dar este și cel mai ușor. Poate părea o contradicție, dar nu este așa. Partea dificilă este că nu vrea. Cel mai dificil lucru pentru un om este să renunțe la propria voință.

S-au dus la culcare în noaptea aceea fiind convinși că, dimineața, copilul va fi pregătit să-i ceară iertare mamei sale. Tatăl se duse la el – era vineri dimineața – să vadă dacă era dornic să-i ceară iertare mamei, dar el tot „nu putea".

Tatăl și mama copilului se simțiră atât de prost în legătură cu toată povestea, încât nu fură în stare să mănânce. Poate Sammy credea că părinții săi nu-l iubesc. Mulți păcătoși cred același lucru din cauză că Dumnezeu nu le permite să-și urmeze propria voință.

Tatăl plecă la serviciu, iar când se întoarse acasă, își întrebă soția: „Ți-a cerut Sammy iertare?"

„Nu."

Atunci se duse la micuț și-i spuse: „Acum spune, Sammy, ai de gând să-i ceri iertare mamei tale?"

„Nu pot" fu tot ce au reușit să scoată de la el. Tatăl nu putea să mănânce; era ca și cum ar fi murit cineva în familie. Se părea că băiatul își pusese în cap să-și dea gata părinții. În loc să-și calce pe voința lui de micuț, părea foarte probabil să reușească să calce el pe voința lor.

Mai târziu în aceeași după-amiază, se auzi un: „Mami, mami, iartă...-mă".

Micuțul termină de spus: „-mă” și sări în picioare, strigând: „Am spus-o, am spus-o. Du-mă acuma jos să-l văd pe tata.” Când intră în cameră, spuse: „Am spus-o, am spus-o.”

Oh, dragii mei prieteni, este atât de ușor să spui: „Mă voi scula, mă voi duce la Tatăl meu.” Este cel mai rațional lucru pe care-l poți face. Nu vi se pare irațional să fii încăpățânat și să refuzi să te întorci la Dumnezeu?

Vino la Dumnezeu chiar acum. „Crede în Domnul Isus Cristos și vei fi mântuit.”

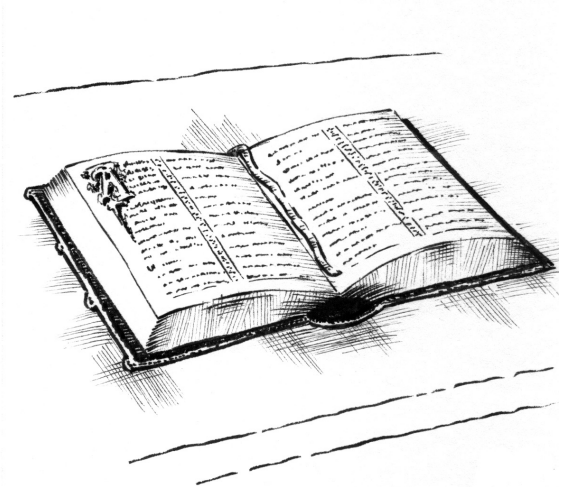

La închisoare

Îmi amintesc despre o mamă care auzise că fiul ei a rămas impresionat la una dintre întâlnirile pe care le organizam. A spus că fiul ei este un băiat destul de bun și că nu avea nevoie să fie convertit. Am stăruit pe lângă ea, dar totul a fost în zadar. Am încercat să-mi exercit pe cât posibil influența asupra băiatului; însă, atunci când eu trăgeam într-o parte, ea trăgea în cealaltă și, evident, influența ei a fost hotărâtoare. Era natural să fie așa.

Ca să nu mai lungesc lucrurile, la ceva timp după asta, s-a întâmplat să ajung pe la închisoarea din oraș și l-am zărit acolo.

„Cum ai ajuns aici? l-am întrebat eu. Mama ta știe că ești aici?"

„Nu, și nu-i spuneți; am intrat aici sub un alt nume și am fost condamnat la patru ani de închisoare. Să nu-i spuneți mamei că ați aflat așa ceva, m-a rugat el. Ea crede că sunt în armată."

Ce groaznic trebuie să fi fost pentru mama aceea, care își jelea fiul, crezând că a murit pe câmpul de luptă sau prin vreun spital din sud.

Ce binecuvântare ar fi fost acest băiat pentru mama lui, dacă ea ne-ar fi susținut să-l aducem la Cristos.

Micul orfan

Pe când mă aflam în Europa, domnul Spurgeon mi-a povestit despre un băiat dintr-un orfelinat. Băieţelul acesta a venit la el şi i-a spus: „Domnule Spurgeon, aş putea să stau de vorbă cu dumneavoastră?”

El a zis: „Sigur, stai pe genunchiul meu.”

Micuţul s-a urcat şi i-a spus: „Domnule Spurgeon, să zicem că părinţii dumneavoastră au murit, iar dumneavoastră aţi fost adus la această instituţie. Şi să zicem că ar mai fi aici şi alţi băieţei care nu au mamă şi tată, dar au verişori şi unchi şi mătuşi, care le aduc fructe şi dulciuri şi multe alte lucruri. Nu credeţi că v-aţi simţi prost? Eu aşa mă simt.”

Domnul Spurgeon băgă mâna în buzunar şi îi dădu de îndată nişte bani băiatului. Micuţul îşi pledase bine cazul.

Atunci când oamenii vin la Dumnezeu să-şi spună povestea – nu contează cât eşti de rău, cât de mult ai decăzut, cât de departe ai ajuns – dacă Îi vei spune Lui totul, alinarea va veni curând.

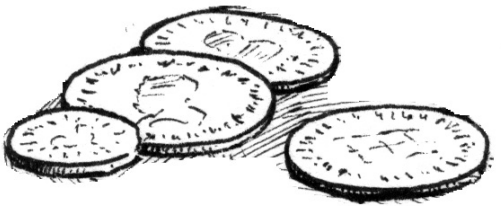

Copilul care s-a rugat

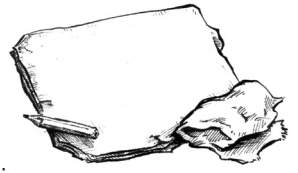

Am cunoscut odată o fetiță care zăcea pe patul de moarte. Își predase viața în mâna Domnului și singurul ei necaz era că nu putea lucra în mod activ pentru Dumnezeu, printre cei pierduți. Pastorul i-a făcut o vizită și auzindu-i problema, i-a spus că de acolo, de pe patul în care se afla, putea să se roage pentru cei pe care voia să-i vadă întorși la Dumnezeu. A sfătuit-o să scrie numele acelor oameni și apoi să se roage pentru ei din tot sufletul; apoi a plecat și nu s-a mai gândit la toate acestea.

Curând după aceea, întregul cătun fu cuprins de o trezire a interesului religios, iar bisericile s-au umplut peste noapte. Fetița auzi și ea această veste și se interesă de numele celor pentru care se rugase.

Câteva săptămâni mai târziu, fetița a murit, iar printre hârtiile pe care le-au găsit sub perna sa, au găsit o foaie pe care stăteau scrise numele a cincizeci și șase de persoane, fiecare aflându-se printre cei convertiți în urma trezirii spirituale. În dreptul fiecărui nume era pusă o cruciuliță, lângă care fetița bifase numele fiecărui convertit despre care auzise.

Rugăciunea ascultată

Acum câțiva ani, în orașul Philadelphia, trăia o mamă cu doi fii. Îi aduceau multe necazuri, așa că, la întâlnirea de rugăciune, ea s-a ridicat și a prezentat situația fiilor ei.

Băieții beau foarte mult, iar ea știa că vor sfârși rău de tot. Așa că a venit în mijlocul acestor creștini și le-a spus: „Vorbiți cu Dumnezeu despre copiii mei."

În dimineața următoare, băieții căzuseră de acord să se întâlnească la intersecția străzilor Market și Thirteenth – deși nu aveau habar de faptul că și noi ne întâlneam acolo. În vreme ce unul dintre ei îl aștepta pe celălalt la colțul străzii, s-a luat după puhoiul de oameni ce se ducea la întâlnire. Dumnezeu îl aștepta acolo, iar el a fost spălat de păcate și și-a găsit calea spre Cristos.

Un pic mai târziu, fratele său a venit și el, dar era prea multă lume ca să poată intra, așa că s-a dus și el din curiozitate la altă întâlnire, unde L-a întâlnit pe Cristos și a plecat și el acasă fericit.

Când primul fiu a ajuns acasă, i-a povestit mamei sale ce făcuse Dumnezeu. Al doilea a sosit după aceea, cu aceleași vești. Unul dintre ei a vorbit la o întâlnire a noilor convertiți, după care, cel de-al doilea s-a ridicat și a spus: „Eu sunt fratele lui, și acum nu există cămin mai fericit decât al nostru în Philadelphia."

Rugăciunea orfanului

O copilă căruia îi murise atât mama, cât și tatăl, a fost luată în grijă de o altă familie. În prima seară, a întrebat dacă are voie să se roage așa cum obișnuia, la care părinții i-au spus: „Desigur."

Fetița a îngenuncheat și s-a rugat așa cum o învățase mama sa; după ce a terminat rugăciunea, a adăugat o mică rugăciune personală: „Doamne, fă-i pe oamenii aceștia la fel de buni cu mine cum au fost mami și tati." Apoi s-a oprit și a privit în sus, ca și cum ar fi așteptat un răspuns, după care a adăugat: „Cu siguranță că El va face asta."

Ce impresionant de simplă a fost credința acestei micuțe; a avut așteptarea ca Dumnezeu să „facă" ceva și, evident, cererea i-a fost ascultată.

Willie îşi cere scuze şi se roagă

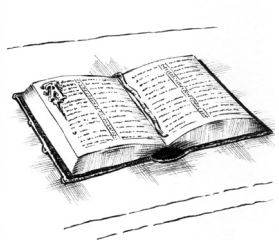

Băieţelul meu cel mic a fost bolnav odată şi avea obiceiul de a se trezi în fiecare dimineaţă la ora şase, mai devreme cu o oră decât aş fi vrut eu să mă trezesc. Într-o zi, s-a trezit la cinci şi jumătate, iar mama i-a spus să stea liniştit încă o oră şi jumătate. A continuat să facă zgomot, până când, într-un final, mama lui s-a văzut nevoită să-i vorbească pe un ton ameninţător. Când m-am trezit, l-am găsit suspinând.

„Willie, ce s-a întâmplat?" l-am întrebat eu.

Era destul de supărat pe mama lui. S-a dat jos din pat, a îngenuncheat, la care eu l-am întrebat: „Ce vrei să faci?"

„Vreau să spun rugăciunea."

I-am explicat că Dumnezeu nu avea să-i asculte rugăciunea, atâta timp cât era supărat pe mama sa. Dacă te rogi lui Dumnezeu câtă vreme ai ceva împotriva aproapelui tău, te rogi degeaba.

Micuţul a coborât şi, după ce s-a codit un pic, s-a dus la mama sa şi a rugat-o să-l ierte, apoi s-a rugat şi i s-a luat o piatră de pe suflet, aşa că s-a bucurat de restul zilei cu o inimă uşurată.

Cristos ne spune: „Prin Mine veţi izbândi." Cu dragostea lui Dumnezeu în suflet, reuşim să le spunem o vorbă bună celor care ne-au mâniat sau necăjit.

O poveste remarcabilă

Într-o zi, pe când eram tânăr – înainte să devin creştin –, mă aflam pe câmp cu un om care săpa. Plângând, mi-a spus o poveste pe care n-am să o uit niciodată.

Când a plecat de acasă, mama lui l-a lăsat cu mesajul acesta: „Caută mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu." Dar el n-a băgat în seamă mesajul. Şi-a spus că atunci când îşi va găsi un rost în viaţă, când îşi va fi împlinit ambiţia de a face bani, atunci va fi timpul să caute Împărăţia lui Dumnezeu.

Omul a rătăcit din sat în sat, fără să-şi poată găsi de lucru. Când a venit duminica, s-a dus la o biserică într-un sat, unde, spre surprinderea lui, pastorul a început cu mesajul: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu."

Ideea i-a mers la inimă omului. S-a gândit că rugăciunea mamei sale îl ajunsese și că cineva i-o fi scris pastorului despre el. Nu se simțea în largul său, iar când adunarea luase sfârșit, predica tot nu-i dădea pace. A plecat apoi din satul acela, iar la sfârșitul săptămânii s-a dus la altă biserică, unde a auzit același mesaj: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu." Era sigur că la mijloc erau rugăciunile mamei lui, dar și-a spus foarte calm și răspicat: „Nu, mai întâi mă voi îmbogăți."

Omul mi-a spus că nu s-a mai dus la biserică timp de câteva luni, dar, după aceea, în primul locaș de închinare în care s-a dus, pastorul a predicat din același text. A încercat să-și înăbușe sentimentele, să-și scoată predica din minte, luând hotărârea să se țină cât mai departe de biserică, așa că, timp de câțiva ani, n-a mai intrat în casa lui Dumnezeu.

„Cu toate acestea, zise el, textul îmi tot venea în minte. Mi-am spus că voi încerca să devin creștin, dar nu puteam; nu mă poate mișca nicio predică; inima mea e la fel de neclintită ca piatra aceea"(și arătă spre una dintre pietrele din preajma noastră).

L-am lăsat pe om la lucrul său. N-am reușit să înțeleg despre ce era vorba, însă când am ajuns la Boston și m-am convertit, primul meu gând s-a îndreptat spre omul acela. Am întrebat-o pe mama dacă omul mai este în viață.

„Nu ți-am scris despre el? m-a întrebat ea. L-au dus la un azil de bolnavi psihic. De fiecare dată când merge cineva să-l viziteze, arată spre cer și îi spune să «caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu»."

M-am gândit la omul acela, care acum avea ochii împăienjeniți și lipsiți de judecată, dar căruia mesajul acela îi mersese la suflet. Când am ajuns din nou acasă, mama mi-a spus că omul venise în vizită. L-am găsit așezat într-un balansoar, cu privirea pierdută. Când mă observa, arăta spre mine și spunea: „Tinere, caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu." Rațiunea dispăruse de mult, dar mesajul rămăsese.

Bătrânul a murit de ceva timp, însă, luna trecută, când l-am îngropat pe fratele meu, n-am putut să nu mă gândesc la sărmanul om care se odihnea nu departe de mormântul său și să sper că rugăciunile mamei sale fuseseră ascultate și că omul găsise Împărăția lui Dumnezeu.

Doamna Moody își învață fiul

A fost o vreme când băieţelului nostru nu-i plăcea să meargă la biserică şi se trezea dimineaţa şi o întreba pe mama sa: „Ce zi e mâine?”

„Marţi.”

„Şi ziua următoare?”

„Miercuri.”

„Şi ziua următoare?”

„Joi, şi tot aşa, până ajungea la răspunsul: „Duminică.”

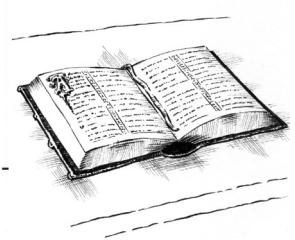

„Vai de mine”, spunea el.

I-am spus soţiei: „Nu-l putem lăsa pe fiul nostru să crească cu această ură faţă de ziua de duminică; nu se poate. Aşa mă simţeam eu când eram copil – mă gândeam la ziua de duminică cu un fel de groază. N-aveam foarte multe cuvinte bune de spus despre duminică. Nu-mi amintesc ca pastorul să-şi fi pus vreodată mâna pe creştetul meu. Nu-mi amintesc să mă fi băgat în seamă vreodată, decât dacă dormeam în bancă, iar atunci mă trezea. Nu se poate aşa ceva. Trebuie să facem duminica cea mai atractivă zi a săptămânii; nu o zi de care să-i fie groază, ci o zi plăcută.”

Pot să vă spun că mama lui s-a apucat de lucru în acest domeniu. Binecuvântate fie mamele în munca lor cu copiii. Uneori mi-aş dori mai degrabă să fiu mama lui John Wesley sau Martin Luther sau John Knox, decât să am toată gloria din lume. Mamele care-şi arată credincioşia

față de copiii pe care li i-a dat Dumnezeu nu vor rămâne nerăsplătite.

Soția mea s-a apucat de lucru cu povestirile din Biblie, prezentând ideile conținute într-un mod pe care copilul să-l înțeleagă și, la scurt timp după aceea, sentimentul de groază față de ziua de duminică s-a transformat în ceva opus.

„Ce zi e mâine?" întreba el.

„Duminică."

„Mă bucur."

Iar dacă ne străduim să facem adevărurile Bibliei cât se poate de interesante – să le dăm o formă cât mai accesibilă copiilor, atunci vor începe să se bucure de ele.

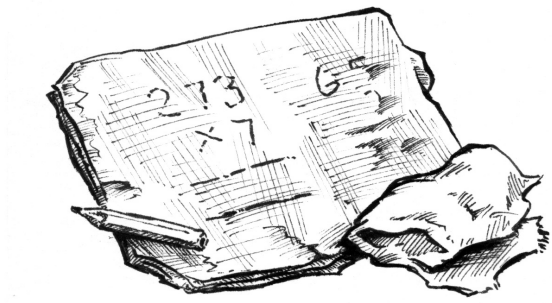

Băiatul cel rău

Un tată avea un fiu risipitor, care-și băgase mama în mormânt, de inimă rea. Într-o seară, băiatul se pregătea să plece, ca de obicei, în oraș, să-și petreacă noaptea la băutură și jocuri de noroc, iar tatăl său, de acum bătrân, i-a spus: „Fiule, vreau să-ți cer o favoare. N-ai stat cu mine o singură seară de când a murit mama ta. Te rog, stai acasă cu mine."

„Nu, spuse tânărul, mă simt singur aici și nu este nimic care să mă intereseze, așa că mă duc în oraș."

Bătrânul s-a rugat, a plâns, iar într-un final i-a spus:

„Fiule, mă omori, așa cum ai omorât-o și pe mama ta. Părul meu se albește, iar tu mă bagi și pe mine în mormânt."

Cu toate acestea, băiatul n-a vrut să stea, iar bătrânul a spus: „Dacă ești hotărât să te îndrepți spre pierzare, va trebui să treci peste trupul acesta îmbătrânit. Nu pot să-ți țin piept. Ești mult mai puternic decât mine, dar, dacă vrei să te duci în oraș, va trebui să treci peste trupul meu."

Se întinse, așadar, în fața ușii, iar tânărul trecu peste trupul tatălui său, călcând în picioare dragostea tatălui, și plecă.

Doi băieți și doi tați

Au fost odată doi tați. Unul locuia pe Mississippi. Era un om bogat. Însă ar fi dat totul, numai să-și poată aduce fiul înapoi din mormânt. Într-o zi, copilul îi fusese adus acasă inconștient. Au făcut tot ce se putea pentru a-l recupera, dar totul fusese în van.

„Va muri", a spus doctorul.

„Dar, doctore, a spus tatăl, nu poți face nimic să-l aduci la viață, fie și pentru un moment?"

„Se poate, a spus doctorul, dar nu va supraviețui."

A trecut ceva timp, cu momente de suspans de nesuportat, dar, într-un final, dorința tatălui s-a împlinit. „Fiule, i-a șoptit el, doctorul spune că o să mori."

„Nu te-ai rugat niciodată pentru mine, a spus fiul său, vrei să te rogi acum pentru sufletul meu pierdut?"

Tatăl a plâns. Era adevărat, nu se rugase niciodată. Era străin de Dumnezeu. Și, peste puțin timp, sufletul acela, pentru care nu se rugase niciodată, urma să treacă în veșnicie. Oh, tată, dacă fiul tău ar fi pe moarte și ți-ar cere să te rogi pentru el, nu ai face-o? Ai învățat așadar această lecție a Raiului pe pământ, să-L cunoști pe Dumnezeul tău? Și, înainte ca lumea aceasta rea să-ți fure cele mai prețioase comori, vei învăța că trebuie să-i îndrumi pe cei mici spre Cristos?

Care este deosebirea dintre tatăl acesta și cel de-al doilea? Și el avea un băiețel minunat, iar într-o zi, a venit acasă și l-a găsit și el aproape de porțile morții.

„O schimbare mare s-a petrecut cu fiul nostru, i-a spus mama înlăcrimată; se pare că se va duce destul de repede."

Tatăl copilului s-a dus în cameră și a pus mâna pe fruntea băiețelului. Se vedea că micuțul era pe moarte. Putea simți umezeala rece a morții.

„Fiule, știi că ești pe moarte?"

„Nu; sunt pe moarte?"

„Da; vei muri."

„O să mor astăzi?"

„Da, fiule, nu vei supraviețui până deseară."

„Atunci asta înseamnă că deseară voi fi cu Isus, nu-i așa, tată?"

„Da, fiule, vei petrece seara cu Mântuitorul."

Toți cei care citiți aceste rânduri, rețineți că micuții învață de la vârste foarte mici. Poate aveți copii sau poate sunteți voi înșivă copii. Aduceți-vă aminte, însă, că trebuie să le spuneți copiilor că sufletele lor sunt mult mai valoroase și mai importante decât orice poziție socială sau succes pe care îl pot obține în viață.

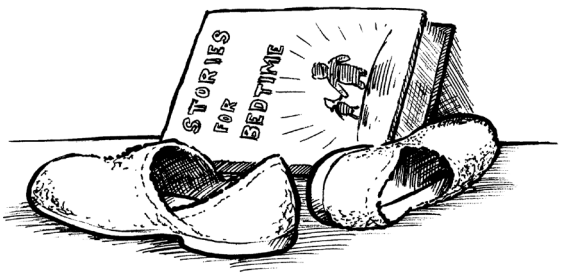

Mâna de pe capul lui Moody

Pe vremea când eram copil, îmi aduc aminte că am plecat de acasă cu fratele meu și am mers câteva mile. Mi s-a părut cea mai lungă călătorie din viața mea. Mi se părea că nu am mai fost niciodată atât de departe de casă.

Pe când mergeam pe stradă, am văzut un bătrân apropiindu-se de noi, iar fratele meu mi-a spus: „Omul acesta îți va da un cent. Dă câte un cent fiecărui băiat care vine pentru prima dată în orașul acesta."

Era prima mea vizită în oraș, iar când bătrânul a ajuns în dreptul nostru, a privit în jur, iar fratele meu, vrând ca nu cumva să pierd centul și să-i amintească bătrânului că încă nu-l primisem, i-a spus că sunt pentru prima dată în oraș.

Bătrânul mi-a scos pălăria, și-a pus mâna tremurândă pe capul meu și mi-a spus că am un Tată în ceruri. A fost un lucru simplu, plin de bunătate și mai simt încă și astăzi mâna aceea pe capul meu. Nici nu vă închipuiți câte puteți face doar vorbind frumos.

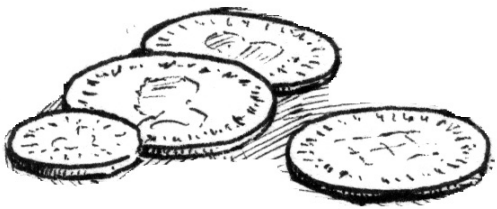

Copilul zâmbitor

Un pastor mi-a spus odată: „Priviți la familia din rândul din față, am să vă spun povestea lor. Această familie a fost câștigată cu un simplu zâmbet."

„Păi, am spus eu, cum vine asta?"

„Păi, a zis el, mergeam pe stradă într-o zi și am văzut o copilă la fereastră; mi-a zâmbit, i-am zâmbit și eu înapoi, iar apoi ne-am făcut o plecăciune unul altuia. La fel s-a întâmplat și a doua oară când ne-am întâlnit; eu i-am făcut o plecăciune, iar ea mi-a răspuns. După aceea, a mai apărut un copil lângă ea, iar eu le-am făcut din nou o plecăciune.

Curând, grupul s-a înmulțit, și, într-o zi, pe când treceam pe acolo, era și o doamnă cu ei. N-am știut ce să fac. Nu vroiam să mă plec în fața ei, dar știam că micuții așteptau asta, așa că le-am făcut o plecăciune tuturor.

Într-o duminică, mă duceam la biserică, iar copiii s-au luat după mine. Pentru că fusesem bun cu ei, credeau că trebuie să fiu cel mai bun pastor din lume și că părinții lor trebuie să vină să mă asculte.

Ca să nu mai lungesc povestea, tatăl, mama și cei cinci copii s-au convertit și se vor alătura bisericii noastre duminica viitoare."

Câștigați pentru Cristos cu un simplu zâmbet! Haideți să renunțăm la înfățișarea încruntată și să avem fețe zâmbitoare.

Băiatul cu portocalele

O tânără domnișoară se plimba pe stradă într-o zi, când văzu un băiețel care tocmai o zbughea din atelierul unui pantofar, care ieși și el, fugărindu-l pe băiat. Băiatul nu ajunsese departe, când pantofarul a aruncat cu ceva după el și l-a nimerit în spate. Băiatul se opri și începu să plângă.

Duhul Domnului îi mișcă inima tinerei domnișoare, care se duse la băiat. Îl întrebă dacă e rănit, iar el îi spuse că nu era treaba ei. Îl întrebă apoi dacă merge la școală. El spuse: „Nu."

„Păi, de ce nu mergi la școală?"

„Nu vreau."

Atunci ea îl întrebă dacă n-ar vrea să meargă la școala duminicală. „Dacă vrei să vii, spuse ea, îți voi spune niște povestiri foarte frumoase și vom citi cărți."

I-a mai spus băiatului că, dacă este de acord să vină, ea se va întâlni cu el la colțul unei străzi pe care o vor stabili de comun acord. Băiatul se învoi într-un sfârșit, iar duminica următoare își ținu promisiunea și o așteptă la locul stabilit.

Când se întâlniră, domnișoara îl luă de mână și îl conduse spre școala duminicală.

„Aveți un loc în plus unde aș putea lucra cu băiatul acesta?" îl întrebă ea pe învățător.

Omul se uită la copil; nu primeau copii atât de mici la școală, dar îi oferi un colț unde ea încercă să aducă acel suflet la Cristos.

Micuțul nu mai auzise pe nimeni cântând atât de frumos, iar când s-a dus acasă, ai lui l-au întrebat unde fusese.

I-a spus mamei sale că fusese la școala duminicală, însă tatăl și mama sa i-au spus că nu mai are voie să meargă acolo, sau va fi biciuit.

Duminica următoare, băiatul s-a dus din nou, iar când s-a întors acasă, a primit bătaia cu biciul, după cum i se promisese. S-a mai dus o dată, fiind din nou biciuit după aceea și tot așa mai departe. Într-un sfârșit, îi spuse tatălui său: „Dacă se poate, aș vrea să mă bați înainte să merg, ca să nu-mi mai stea mintea la asta când sunt acolo." Tatăl său îi spuse: „Dacă te mai duci acolo, te omor."

Tatăl obișnuia să-și trimită băiatul pe stradă să vândă tot felul de articole trecătorilor și i-a spus că poate să păstreze profitul vânzărilor făcute în ziua de sâmbătă. Băiatul se duse în grabă acasă la tânăra domnișoară și îi spuse: „Tata mi-a spus că am sâmbăta liberă, așa că, dacă vreți să mă învățați, voi veni la dumneavoastră în fiecare sâmbătă."

Mă întreb câte tinere domnișoare ar renunța de bunăvoie la după-amiezile de sâmbătă, doar pentru a îndruma un băiețel spre Împărăția lui Dumnezeu.

În fiecare sâmbătă după-amiază, băiatul mergea la ea acasă, iar ea a încercat să-i prezinte calea spre Cristos. Într-un final, lumina Duhului lui Dumnezeu îi cuceri inima.

Într-o zi, pe când își vindea portocalele la gară, a trecut brusc un tren cu vagoane care i-a tăiat picioarele. Au trimis după doctor, iar când a ajuns, băiatul l-a întrebat: „Domnule doctor, mai trăiesc până când ajung acasă?"

„Nu, i-a spus doctorul, ești pe moarte.”

„Puteți să le spuneți părinților mei că am murit ca un creștin?”

I-au dus trupul băiatului acasă, împreună cu mesajul că murise creștin.

Ce muncă nobilă a făcut domnișoara aceea, creștinându-l pe acel mic hoinar! Ce amintire frumoasă! Când va merge în rai, nu va fi deloc străină acolo. El o va lua de mână și o va duce la tronul lui Cristos. A făcut munca aceasta cu bucurie. Oh, să ne lumineze Dumnezeu să înțelegem care este lucrarea noastră, ca să putem face asta pentru gloria Sa.

Dragostea

Acum câțiva ani, la Chicago, era un băiețel care a mers la una dintre misiunile unei școli duminicale. Împreună cu tatăl său se mutaseră într-o altă parte a orașului, la vreo opt kilometri depărtare, și în fiecare duminică, băiatul trecea pe lângă treizeci sau patruzeci de școli duminicale, până să ajungă la cea pe care o frecventa.

Într-una dintre duminici, o doamnă care tocmai aduna copiii pentru școala duminicală l-a văzut și l-a întrebat de ce mergea atât de departe, trecând pe lângă atâtea școli. „Sunt multe altele, i-a spus ea, la fel de bune."

El îi răspunse: „Se prea poate să fie la fel de bune, dar nu sunt la fel de bune pentru mine."

„De ce nu?" îl întrebă ea.

„Pentru că acolo sunt iubit", îi spuse copilul.

Aha, dragostea a câștigat. Ce ușor este să fii aproape de oameni iubindu-i. Învățătorii de școală duminicală trebuie să câștige afecțiunea învățăceilor, dacă vor să-i conducă pe aceștia la Cristos.

Băiatul care şi-a convertit mama

Într-o vreme, mă străduiam să cunosc cât mai bine o familie, pentru a-i învăța despre Cristos. Cu toate acestea, de fiecare dată eșuam. Apoi, la una dintre întâlniri, l-am observat pe unul dintre băieții familiei. Nu venise să fie atent – îi înțepa pe ceilalți băieți cu un ac în spate, dar m-am gândit că dacă aș reuși să ajung la el, i-aș face un bine.

Le-am strâns mâna băieților la plecare și, când l-am văzut pe băiatul acela ieșind, i-am strâns mâna și l-am bătut ușor pe umăr. I-am spus că mă bucur să-l văd și că sper să vină din nou.

Copilul și-a lăsat capul în jos și a plecat, dar, în seara următoare, a venit din nou, și de data aceasta s-a purtat mai bine. A mai venit de două sau trei ori și, după aceea, ne-a cerut să ne rugăm pentru el să devină creștin. A fost o seară foarte fericită pentru mine. A devenit un creștin, și încă unul foarte bun.

La ceva timp după aceea, l-am văzut pe băiat plângând și m-am întrebat dacă nu cumva fusese din nou acaparat de vechiul său temperament. S-a ridicat în picioare, iar eu eram foarte curios să văd ce are de spus.

„Aș vrea să vă rugați pentru mama mea", a spus el.

„Ai stat de vorbă cu ea sau ai încercat să te rogi împreună cu ea?"

„Păi, domnule Moody, mi-a răspuns el, n-am avut niciodată ocazia; ea nu crede și nici nu vrea să mă asculte."

„Bine, am zis eu, vreau să stai de vorbă cu mama ta deseară. Am să mă rog pentru voi amândoi."

Când băiatul s-a întors acasă în seara aceea, a mers în sufragerie, unde se mai aflau niște persoane, așa că a decis să stea și să aștepte ocazia. Într-un sfârșit, mama sa i-a spus că era vremea de culcare. Băiatul s-a îndreptat spre ușă, dar s-a întors, ezitând o clipă. Apoi s-a repezit spre mama sa și a îmbrățișat-o.

„Ce-ai pățit?" l-a întrebat ea, gândindu-se că poate era bolnav.

Printre suspine, băiatul i-a spus mamei că e creștin de cinci săptămâni. Nu mai înjura și încerca să fie ascultător față de ea. I-a spus că l-ar face foarte fericit dacă ar deveni și ea creștină. Apoi a plecat la culcare, iar mama lui a mai rămas câteva minute, dar n-a mai suportat. S-a dus spre camera lui și, când a ajuns la ușă, l-a auzit plângând și rugându-se: „O, Doamne, convertește-o pe mama mea."

Femeia n-a putut să doarmă în noaptea aceea. A doua zi, i-a spus băiatului să meargă să-l roage pe domnul Moody să vină să o vadă, iar eu m-am dus cât mai repede am putut. Am găsit-o șezând într-un balansoar și plângând.

„Domnule Moody, a spus ea, vreau să devin creștină."

„Ce anume a adus această schimbare în dumnea-voastră? Știam că nu credeți!"

Mi-a povestit atunci cum fiul ei venise la ea, cum nu dormise toată noaptea și cum văzuse toate păcatele ei ridicându-se în fața ei ca un munte întunecat. Duminica următoare, băiatul și-a dus mama la școala duminicală, iar ea a devenit lucrător al bisericii. Dragi copii, dacă L-ați găsit pe Cristos, spuneți-le și părinților voștri. Îmbrățișați-i și duceți-i la El.

Simpatie

Acum câțiva ani, la Chicago, în lunile iulie și august, au murit mulți copii. Am participat la majoritatea înmormântărilor, uneori erau și trei pe zi. Mă obișnuisem deja atât de mult, încât nici nu mă mai deranja să văd o mamă cum își sărută și privește pentru ultima oară copilul, iar mai apoi capacul sicriului închizându-se. M-am obișnuit, la fel cum în război ne obișnuim cu lupte, cu răniți și cu morți.

Într-o seară, pe când mă întorceam acasă, am aflat că unul dintre copiii de la școala duminicală murise, iar mama dorea să vorbească cu mine. M-am dus la ei și l-am găsit pe tatăl fetiței beat.

Mama Adelaidei își câștiga existența ca spălătoreasă, iar treaba fetiței fusese să strângă lemne pentru foc. Se dusese la râu în ziua aceea și văzuse o bucată de lemn plutind pe apă. S-a întins după ea, și-a pierdut echilibrul și a căzut.

Femeia era disperată, pentru că soțul ei nu avea niciun venit. „Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Moody, mi-a spus ea, ca să-mi îngrop copilul. Nu am nici loc de înmormântare, nici bani ca să-l cumpăr."

Am luat așadar măsurile pentru sicriu și am plecat. O aveam pe Emma, fetița mea, cu mine, iar ea mi-a spus:

„Tati, dacă am fi foarte, foarte săraci şi mama ar fi nevoită să lucreze, iar eu ar trebui să fac rost de lemne pentru foc şi aş cădea în apă, nu ţi-ar părea rău?”

Întrebarea mi-a mers direct la inimă. „Fetiţa mea, mi s-ar rupe inima dacă te-aş pierde”, i-am spus eu, îmbrăţişând-o.

„Tati, îţi pare rău pentru mămica aceea?” m-a întrebat ea; întrebarea ei mi-a trezit compasiunea pentru femeia aceea şi m-am întors acasă, rugându-mă ca Domnul să vindece inima aceea rănită.

Când a venit ziua înmormântării, m-am dus la cimitir. Tatăl fetiţei era acolo, beat, împreună cu mama. Am cumpărat un loc pentru sicriu, iar copilul a fost îngropat. Mai avusese loc o înmormântare în ziua aceea, iar trupul fusese aşezat chiar lângă mormântul micuţei Adelaide. M-am gândit atunci cum m-aş simţi dacă fetiţa mea ar fi fost cea pe care ar fi trebuit să o înmormântăm printre străini.

M-am dus la şcoala duminicală, gândindu-mă la aceste lucruri şi le-am sugerat copiilor că ar fi bine să contribuie cu bani pentru cumpărarea unui cimitir special pentru copii. La scurt timp, ideea a devenit realitate şi de-abia ne puseserăm la punct cu toate documentele, când a venit la mine o doamnă care mi-a zis: „Domnule Moody, fetiţa mea a murit în dimineaţa asta; vă rog să-mi permiteţi să o îngrop în locul pe care l-au cumpărat copiii de la şcoala duminicală.”

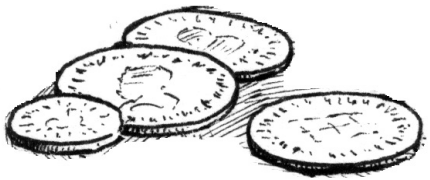

Cererea i-a fost ascultată și m-a rugat să merg cu ea la mormânt – era o zi minunată de iunie și îmi amintesc că am întrebat-o cum o chemase pe fetiță. Mi-a spus că Emma. Era numele fetiței mele și m-am gândit din nou cum ar fi fost dacă ar fi fost vorba despre fetița mea.

Trebuie să ne punem în locul altora. Nu mi-am putut opri lacrimile. La scurt timp, a venit o altă femeie care dorea să-și îngroape fiul acolo. Am întrebat-o de numele fiului ei. Mi-a spus că se numea Willie, la fel ca băiețelul meu – primii doi copii îngropați acolo purtau același nume ca și copiii mei și mi-a părut rău pentru cele două femei.

Dacă vreți să arătați compasiune, puneți-vă în locul celorlalți. Avem nevoie de creștini cu inima plină de compasiune și empatie. Dacă nu simțiți astfel, rugați-vă să vi se umple inima, ca să putem aborda acei oameni care au nevoie de o vorbă bună, de o mână de ajutor, de mult mai mult decât o predică. Greșeala pe care am făcut-o este că am predicat prea mult și nu ne-am implicat emoțional. Evanghelia lui Isus Cristos este o Evanghelie a faptelor, nu a vorbelor.

Privind din Rai

Mă aflam odată la Dublin, unde țineam o predică despre Rai, și am spus că: „poate chiar în momentul acesta, o mamă privește din Rai la fiica sa care se află aici în seara aceasta” și am arătat cu degetul spre o tânără domnișoară din public. În dimineața următoare, am primit o scrisoare de la un tată care se aflase și el acolo:

„Miercuri, când ați vorbit despre Rai, ați spus: «Poate chiar în momentul acesta, o mamă privește din Rai, așteptând mântuirea copilului ei, care se află aici, de față.» Se pare că v-ați uitat chiar spre locul unde stătea fiica mea. Inima mi-a spus: «Este vorba despre copilul meu. Mama aceea este mama ei.»

Mi-au dat lacrimile. Mi-am plecat capul și m-am rugat: «Doamne, fă ca vorbele acestea să-i meargă la inimă copilului meu prea drag; Doamne, mântuiește-mi copilul.» Am stat ca pe ace până la sfârșitul adunării, când m-am dus la ea. Era toată înlăcrimată. S-a ridicat, m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Pe când ne îndreptam spre dumneavoastră, mi-a spus că tocmai remarca aceea (despre mama care privește din Rai) i-a mers la inimă și m-a întrebat: «Tată, ce pot face pentru Isus?»”

Somnul fatal

Un tată și-a dus copilul pe câmp într-o duminică și, cum era o zi călduroasă, s-a întins la umbra unui copac foarte frumos. Copilul zburda prin preajmă, strângând flori sălbatice și fire de iarbă și venind din când în când la tatăl său să-i spună: „Uite ce drăguțe sunt!"

Timpul trecu, iar tatăl adormi, iar în acest timp, copilul se depărtă de el. Când se trezi, primul lui gând fu: „Unde mi-e copilul?" Se uită peste tot în jur, dar nu-l zări. Strigă cât putu de tare, dar tot ce auzi fu ecoul propriei sale voci.

Fugi spre un mic deal și se uită din nou de jur-împrejur și strigă din nou. Niciun răspuns! Apoi, urcându-se pe o stâncă, privi în jos și zări, printre bălării și pietre, trupul zdrobit al copilului. În timp ce dormea, copilul căzuse în gol. Auzind povestea aceasta, m-am gândit: ce ilustrare a Bisericii lui Dumnezeu!

Câți tați și câte mame, câți creștini dorm în acest moment, în vreme ce copiii lor rătăcesc pe stânci, urmând să cadă în abisul fără sfârșit. Tată, unde este copilul tău acum?

Dragoste prin Şcoala duminicală

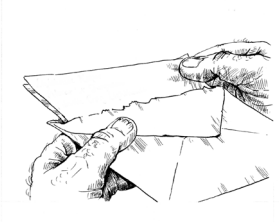

Domnul John Wannamaker, director al celei mai mari şcoli duminicale din lume, avea o teorie conform căreia nu dădea niciodată afară un băiat din cauza indisciplinei. Susţinea că dacă un băiat este indisciplinat, este datorită proastei creşteri primite acasă şi că dacă l-ar fi dat afară, n-ar mai fi fost nimeni care să se îngrijească de el.

Teoria lui a fost pusă la încercare într-o zi. A venit un învăţător la el şi i-a spus: „Am în clasă un băiat care trebuie dat afară; încalcă tot timpul regulile, înjură şi foloseşte un limbaj obscen şi nu am ce să fac cu el."

Domnul Wannamaker nu dorea să dea copilul afară din şcoală, aşa că-l trimise pe învăţător înapoi la clasă. Dar acesta veni din nou să spună că, dacă nu-l dă afară pe băiat, el va pleca. Lucru pe care l-a şi făcut, un al doilea învăţător fiind numit în locul lui. Şi acest al doilea învăţător a venit cu aceeaşi poveste, întâmpinând acelaşi răspuns de la domnul Wannamaker. A plecat şi el. A venit un al treilea învăţător, care a avut şi el aceeaşi problemă ca ceilalţi. Atunci, domnul Wannamaker se gândi serios la ideea de a-l da afară pe băiat.

Într-o zi, domnul Wannamaker spuse în prezenţa altor învăţători: „Am să-l ridic în picioare pe acest băiat, am să-i

citesc numele cu voce tare, și apoi am să-l exmatriculez public."

O învățătoare a ieșit atunci în față și i-a spus: „Aș putea să fac mai mult pentru Cristos; lăsați-mă să mă ocup eu de copil; am să încerc să-l salvez."

Dar domnul Wannamaker a spus: „Dacă tinerii aceștia nu au reușit, nu vei reuși nici tu."

Dar tânăra îl imploră să o lase să ia băiatul, așa că domnul Wannamaker se învoi într-un sfârșit.

Era o tânără bogată, care se bucura de orice lux posibil. Băiatul s-a dus la ea în clasă și, timp de câteva duminici la rând, s-a purtat frumos și n-a încălcat nicio regulă. Dar, într-o duminică, a încălcat una, scuipând-o pe învățătoare ca replică la ceva ce spusese aceasta. Ea își scoase batista din buzunar și se șterse, dar nu spuse nimic. Se gândi la un plan, iar apoi îi spuse: „John – să spunem că-l chema John – vino acasă cu mine."

„Nu, spuse el, nu vreau: nu vreau să fiu văzut pe stradă cu dumneavoastră."

Tânăra se temea că-l va pierde dacă îl lasă să plece, așa că i-a spus: „Crezi că pot să te însoțesc pe drumul către casă?"

„Nu, spuse el, nu vreau să fiu văzut pe stradă cu dumneavoastră."

Așa că ea se gândi la un alt plan. Îi spuse: „Nu voi fi acasă mâine și nici marți, dar dacă vii pe la ușa mea miercuri dimineață, vei găsi un pachet pentru tine."

„Nu îl vreau; păstrați-vă pachetul."

Tânăra se duse acasă și pregăti pachetul. Se gândi că poate va veni din curiozitate.

Sosi și dimineața de miercuri, iar băiatul se gândi că ar vrea să vadă ce era în pachetul acela. Micuțul bătu la

ușă, iar aceasta se deschise. Băiatul recunoscu de ce venise, iar ea îi spuse: „Da, aici este pachetul tău.” Băiatul îl deschise și găsi o vestă, un palton și alte articole de îmbrăcăminte, precum și un bilet scris de tânără, care spunea:

„Dragă Johnnie: De când ai venit în clasa mea, m-am rugat pentru tine în fiecare seară și în fiecare dimineață să fii un băiat bun și mi-ar plăcea să vii în continuare la școala duminicală. Nu pleca.”

În dimineața următoare, înainte ca tânăra să se trezească, servitorul veni și îi spuse că la ușă este un băiat care vrea să o vadă. S-a îmbrăcat repede și a coborât, găsindu-l pe Johnnie plângând pe canapea. L-a îmbrățișat, iar el i-a spus: „Doamna învățătoare, de când am primit biletul acela de la dumneavoastră, n-am mai avut o clipă de liniște. Vă rog să mă iertați.”

„Vrei să mă rog pentru tine să vii la Isus?” l-a întrebat ea; a îngenuncheat și s-a rugat.

Domnul Wannamaker spune că acum Johnnie este cel mai bun băiat de la școala duminicală. Și astfel, dragostea a câștigat inima acelui băiat.

O poveste tristă

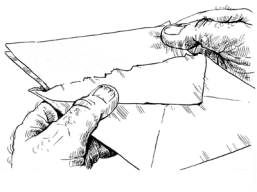

Era odată un englez care avea un singur fiu; și, deseori, copiii singuri la părinți sunt răsfățați. Acest băiat a devenit foarte încăpățânat și îndărătnic, certându-se de multe ori cu tatăl său. Într-o zi, s-au certat și erau amândoi foarte nervoși. Tatăl îi spuse că își dorește ca băiatul să plece de acasă și să nu se mai întoarcă. Băiatul îi spuse că va pleca și că nu se va mai întoarce în casa tatălui său decât atunci când va trimite după el, la care răspuns a replicat că nu va trimite niciodată după el.

Așa că băiatul plecă. Însă, atunci când un tată se leapădă de fiul său, o mamă nu face asta. Voi, mamelor, înțelegeți asta foarte bine, dar s-ar putea ca tații să nu înțeleagă. Voi știți că nu există dragoste mai mare pe pământ decât cea a unei mame. Multe sunt lucrurile care pot despărți un bărbat de soția sa; la fel de multe sunt cele care pot despărți un tată de fiul său; dar nimic nu poate separa o mamă adevărată de copilul ei. O mamă adevărată nu și-a alungat niciodată copilul.

Așadar, mama a început să-i scrie băiatului, implorându-l să-i scrie tatălui său mai întâi, spunându-i că acesta îl va ierta; dar băiatul i-a răspuns: „Nu voi veni acasă decât atunci când mi-o va cere tatăl meu.” Apoi,

mama a început să se roage de tatăl copilului, însă el i-a spus: „Nu, nu-l voi chema niciodată."

Într-un sfârșit, mama căzu la pat, bolnavă de inimă rea, iar când doctorii au spus că nu se mai poate face nimic, soțul, nerăbdător să-i împlinească cea din urmă dorință, a întrebat-o dacă poate face ceva pentru ea înainte să moară. Mama îl privi atent; el știa foarte bine ce înseamnă privirea ei. Apoi ea spuse: „Da, există un lucru pe care-l poți face. Poți trimite după fiul meu. Acesta este singurul lucru pe care mi-l doresc pe acest pământ. Dacă ție nu-ți este milă de el, dacă nu-l vei iubi tu după ce voi muri, cine să o facă?"

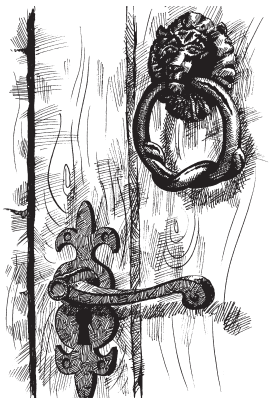

„Bine, a spus tatăl, voi trimite vorbă că vrei să-l vezi."

„Nu, a spus ea, știi foarte bine că nu va veni pentru mine. Dacă va fi să-l mai văd vreodată, trebuie să trimiți tu după el."

Într-un final, tatăl s-a dus la birou și a trimis o depeșă în numele său, cerându-i băiatului să vină acasă. De îndată ce primi invitația de la tatăl său, băiatul porni spre casă să-și vadă mama. Când intră, își găsi mama pe moarte, iar pe tatăl său lângă patul ei.

Tatăl său auzi ușa deschizându-se și-l văzu pe băiat, dar, în loc să meargă să-l primească, se retrase în altă parte a camerei, refuzând să vorbească cu el. Mama își sărută fiul și-l rugă: „Fiule, te rog, vorbește cu tatăl tău. Vorbește-i tu mai întâi și totul va fi bine."

Dar băiatul spuse: „Nu, mamă, nu voi vorbi cu el până nu vorbește el cu mine."

Femeia îi luă de mână pe soțul și pe fiul ei și își petrecu ultimele clipe din viață încercând să-i împace pe cei doi. Și chiar când stătea să moară – pentru că nu putea vorbi – îi puse mâna fiului rătăcitor în mâna tatălui și își dădu ultima suflare!

Băiatul își privi mama, iar bărbatul își privi soția și, într-un final, inima i se frânse, își deschise brațele și-l luă pe băiat la pieptul său, împăcându-se. Iar tu, păcătosule, ia aminte că aceasta este o ilustrație infimă a împăcării dintre păcătoși și Dumnezeu. Iar asta pentru că Dumnezeu nu este supărat pe tine. El nu este încăpățânat și mânios, precum a fost tatăl cu fiul lui. El vrea să te ierte.

Te aduc în această seară în fața trupului lui Cristos. Îți cer să privești la rănile de pe mâinile și picioarele Lui și la rana din coasta Lui. Și te întreb: „Nu vrei să te împaci cu Dumnezeu, Tatăl tău ceresc?"

Willie şi urşii

Într-o dimineaţă, cu câteva săptămâni înainte de incendiile din Chicago, i-am spus familiei: „În după-amiaza asta, mă întorc acasă să vă duc la o plimbare cu maşina."

Băieţelul meu începu să bată din palme: „Oh, tata, mă duci să văd urşii din parcul Lincoln?"

„Da."

Ştiţi cu toţii că băieţilor le place foarte mult să vadă urşi, aşa că de-abia plecasem la lucru, că băieţelul spuse: „Mama, aş vrea să mă pregăteşti de plecare."

„Oh, a zis ea, mai e mult timp până când vine tata."

„Dar eu vreau să fiu pregătit, mama."

Într-un sfârşit, era spălat pe faţă, cu hăinuţe frumoase şi curate, gata să plece la plimbare.

„Acum, te rog să ai grijă să nu te murdăreşti din nou", îi spuse mama sa.

O, evident că avea să aibă grijă; nu se va murdări. Aşa că fugi să vadă când vin. Avea să treacă însă ceva timp până după-amiază, aşa că începu să se joace. Când am ajuns acasă, l-am găsit afară, tot murdar pe faţă. „Nu te pot duce aşa în parc, Willie", i-am spus eu.

„De ce, tata? Ai spus că o să mă duci."

„A, dar nu pot; ești murdar de noroi. Nu pot să fiu văzut cu un băiețel așa de murdar."

„Dar cum, doar sunt curat, tata. Mama m-a spălat."

„Păi, te-ai murdărit de atunci."

Fiul meu începu să plângă și nu reușeam să-l conving că este murdar. „Sunt curat. Mama m-a spălat!" plângea el.

Credeți că am stat să mă cert cu el? Nu. Pur și simplu l-am luat în brațe și l-am dus în casă, așezându-l în fața unei oglinzi. N-a mai scos un cuvânt. Nu mă crezuse pe cuvânt, însă o privire aruncată în oglindă a fost de ajuns; s-a convins singur; după aceea, n-a mai susținut că este curat!

Oglinda i-a arătat că este murdar – dar n-am luat oglinda să îl spăl; evident că nu am făcut asta. Însă asta fac mii de oameni. Legea este oglinda în care trebuie să privim, care ne arată cât de urâți și nevrednici suntem în fața lui Dumnezeu; dar ei iau legea și încearcă să se curețe cu ajutorul ei. Doar Isus Cristos este Cel care ne poate curăța de păcatul nostru prin faptul că a murit pentru noi pe cruce.

Recitarea

Auzisem despre un concert organizat de o școală duminicală, unde o fetiță de opt ani avea să cânte. Mama ei o învățase să cânte, iar când a venit seara, fetița tremura atât de tare, încât abia mai putea vorbi. A început astfel: „Isus a spus", după care se pierdu. Încercă din nou: „Isus a spus: Lăsați", dar se opri din nou. Încercă a treia oară: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei."

Dacă aveți părinți care fac parte din biserică, rețineți următorul lucru: Dumnezeu nu îi vrea doar pe părinții voștri la El, ci vă vrea și pe voi. Dacă un copil vine la Cristos, fie că are părinți creștini sau nu, El nu va refuza niciodată pe nimeni. Dacă vă aduceți copiii la Dumnezeu și Îi cereți Fiului lui Dumnezeu să-i binecuvânteze, dacă îi pregătiți în cunoașterea Domnului și îi învățați să vă urmeze în calea croită de Dumnezeu, vor fi cu adevărat binecuvântați.

Copila oarbă

Mă aflam într-o infirmierie nu demult, iar o mamă și-a adus fetița la consult. I-a spus doctorului: „Domnule doctor, fetița mea nu și-a mai deschis ochii de câteva zile, puteți face ceva?" Doctorul a pus niște unguent pe primul ochi, apoi pe al doilea, și i-a deschis. „Fetița dumneavoastră este oarbă, a spus doctorul; nu va mai vedea niciodată."

Mama nu putea să-și creadă urechilor. „Doar nu vreți să spuneți că n-o să mai vadă niciodată?"

„Așa este, îi spuse doctorul, fetița dumneavoastră și-a pierdut vederea și nu va putea să mai vadă."

Mama țipă și își îmbrățișă copilul: „Oh, draga mea, suspină femeia. N-o să mă mai poți vedea niciodată. N-o să mai vezi lumea!"

Am plâns, fiind pus în fața agoniei acelei femei. Era un lucru groaznic să te trezești pe întuneric; să nu mai poți vedea vreodată cerul senin, pajiștile verzi; să nu mai vezi fețele celor dragi; dar ce însemnau toate acestea față de pierderea sufletului? Aș fi preferat să mi se scoată ochii și să mor orb, decât să-mi pierd sufletul.

Copilul şi ateul

Am auzit la un moment dat despre o învăţătoare de şcoală duminicală care şi-a adus toţi copiii la Cristos. Era o învăţătoare credincioasă. Mai apoi, a depus eforturi ca fiecare copil să aducă alţi copii la şcoală.

Într-o zi, o fetiţă a venit să-i spună că încercase să aducă la şcoală copiii unei familii, dar că tatăl lor era ateu şi nu le permitea acest lucru.

„Ce înseamnă ateu?" întrebă fetiţa. Nu mai auzise acest cuvânt până atunci.

Învăţătoarea se apucă să-i explice ce înseamnă, iar fetiţa fu şocată.

Câteva zile după aceea, într-o dimineaţă, se întâmplă ca fetiţa să treacă pe lângă poştă în drumul spre şcoală, când îl văzu pe tatăl copiilor ieşind. Se duse la el şi-l întrebă: „De ce nu-L iubiţi pe Isus?" El încercă să o dea la o parte cu blândeţe, dar, privind-o mai atent, văzu că avea lacrimi în ochi.

„Domnule, vă rog să-mi spuneţi, de ce nu-L iubiţi pe Isus?"

El o dădu la o parte şi plecă.

Ajuns la serviciu, omul nu-şi putea scoate din minte întrebarea. „De ce nu-L iubeşti pe Isus? De ce nu-L iubeşti pe Isus? De ce nu-L iubeşti pe Isus?" Oriunde mergea, o voce îl urmărea necontenit, întrebându-l: „De ce nu-L iubeşti pe Isus?"

Se gândi că, odată ce se va lăsa seara și va fi din nou împreună cu familia, va uita de acest lucru; dar nu reușea. Le spuse că nu se simte bine și se duse la culcare. Dar când își puse capul pe pernă, vocea continuă să-i șoptească: „De ce nu-L iubești pe Isus?" Nu reușea să adoarmă.

Într-un final, pe la miezul nopții, se trezi și spuse: „Voi lua o Biblie să văd unde Se contrazice Cristos pe El Însuși, și atunci voi avea un motiv." Acestea fiind spuse, se apucă să citească cartea Ioan. Dragii mei, dacă sunteți în căutare de motive pentru a nu-L iubi pe Isus, nu citiți Ioan. El L-a cunoscut pe Isus timp prea îndelungat (nu cred că există om care să citească Evanghelia după Ioan și să nu se întoarcă la Cristos). Așadar, a terminat cartea și n-a găsit niciun motiv pentru care să nu-L iubească pe Isus, dar a găsit multe motive pentru a-L iubi. A citit cartea și, înainte să se lumineze de ziuă, era deja pe genunchi, iar întrebarea pusă de fetița aceea l-a convertit.

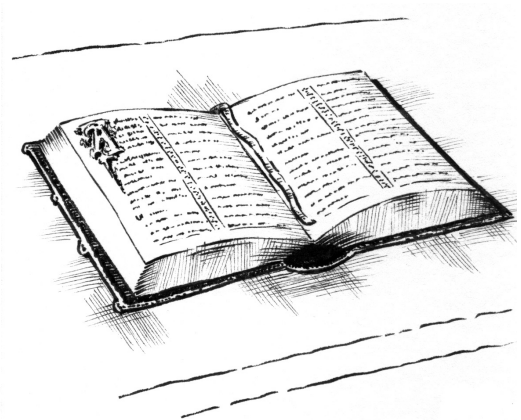

Băiatul care a călătorit spre vest

Cu câțiva ani în urmă, înainte să ajungă construcția căii ferate până la Chicago, cerealele din câmpiile de vest se aduceau cu căruțele pe distanțe de sute de mile, iar apoi erau transportate cu barca pe lac. În zonă, trăia un om care avea o fermă destul de mare și se ocupa și cu propovăduirea Evangheliei, pe lângă munca la fermă. Într-o zi, prins fiind în treburile bisericii, și-a trimis fiul cu cerealele la Chicago. A așteptat mult și bine ca fiul lui să se întoarcă, dar acesta n-a mai venit acasă. Într-un final, s-a săturat de așteptat, așa că și-a înșeuat calul și a plecat spre locul unde fiul său vânduse cerealele.

Fermierul află că fiul său trecuse pe acolo și încasase banii pentru cereale; asta îl făcu să se teamă că ar fi putut fi jefuit și ucis. Cu ajutorul unui detectiv, l-a găsit, în sfârșit, într-o casă de jocuri de noroc, unde avea să afle că și-a cheltuit toți banii. În speranța că-i va recupera, fiul vânduse și caii și pierduse și banii respectivi. Căzuse printre tâlhari, exact ca și evreul care mergea spre Ierihon, fusese jefuit și apoi lăsat în voia sorții.

Ce putea să facă? Îi era rușine să se întoarcă acasă la tatăl său, așa că a fugit. Tatăl a înțeles cum stătea treaba. Știa că fiul său se aștepta să fie foarte mânios pe el. Îi părea rău că fiul lui avea asemenea sentimente față de el. Exact așa este și cu păcătosul. El crede că, pentru că a păcătuit, Dumnezeu nu va vrea să aibă nimic de-a face cu el. Dar ce a făcut tatăl? A zis: „Lăsați-l pe băiat în voia

sorții"? Nu; s-a dus după el. Și-a pus în ordine afacerile, după care a plecat în căutarea băiatului. A cutreierat oraș după oraș, cătun după cătun. Apela la pastori să fie lăsat să predice în biserică, iar la final, împărtășea situația în care se afla. „Am un băiat care rătăcește undeva pe fața acestui pământ." Îl descria pe băiat, după care spunea: „Dacă îl vedeți sau auziți cumva de el, vă rog să-mi scrieți."

Într-un sfârșit, fermierul află că fiul lui plecase în California, la mii de mile depărtare. Credeți că a spus: „Dus să fie"? Nu; a plecat și el pe coasta Pacificului, în căutarea lui. A ajuns la San Francisco, unde a dat anunț în ziar că va predica la biserica cutare în cutare zi. După ce și-a terminat mesajul, și-a împărtășit povestea, în speranța că poate băiatul văzuse anunțul și venise la biserică.

La terminare serviciului, un tânăr care stătea în spatele sălii și care a așteptat până când s-a golit sala s-a apropiat de amvon. Tatăl îl privi și văzu că era fiul său, alergă spre el și îl îmbrățișă afectuos. Băiatul vru să mărturisească ce făcuse, dar tatăl nu dorea să mai audă niciun cuvânt. L-a iertat din toată inima și l-a luat din nou acasă.

Vă spun cu toată tăria că Cristos vă va primi chiar în acest moment, dacă veniți la El. Fie ca Domnul să vă călăuzească spre acest pas. N-a trecut o zi de când L-ai părăsit, în care Isus să nu fi vegheat asupra ta.

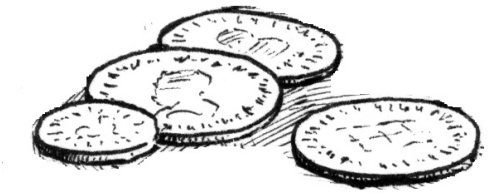

Moartea unei mame

Când s-a declanșat goana după aur în California, a ajuns acolo și un om care-și lăsase soția și fiul în New England. Urma ca, de îndată ce dădea de succes, să trimită după ei. A trecut destul de mult timp, dar, într-un final, a făcut rost de bani. Soției îi tresăltă inima de bucurie. Plecă împreună cu băiatul la New York, iar apoi luară un vas cu aburi până la San Francisco.

De-abia plecaseră, când nava răsună de strigăte: „Foc! Foc!". Nava transporta praf de pușcă, iar căpitanul știa că în momentul în care focul ajungea la praf, vor muri cu toții, bărbați, femei și copii.

Au lansat bărcile de salvare, dar erau neîncăpătoare! Ultima barcă tocmai se depărta, iar mama i-a implorat să o ia și pe ea și pe băiatul ei.

„Nu, au spus ei, nu mai putem lua oameni în plus."

Într-un sfârșit, căzură de acord să-l ia pe unul dintre ei. Credeți că mama a sărit în barcă, lăsându-și fiul să moară? Nu! Îl apucă pe băiat, îl îmbrățișă pentru ultima dată, îl sărută și îl așeză în barcă. „Fiule, îi spuse ea, dacă trăiești să-l vezi pe tatăl tău, să-i spui că am murit în locul tău."

Iată o mică ilustrație a ceea ce a făcut Cristos pentru noi. El și-a dat viața pentru noi. A murit ca noi să trăim. Acum Îl vei iubi? Ce-ai spune despre băiatul acela, dacă

s-ar apuca să spună lucruri urâte despre mama sa, după tot ce-a făcut pentru el? S-a dus într-un mormânt aflat sub ape, ca să-și salveze fiul. Vei mai vorbi urât despre Mântuitorul nostru? Fie ca Dumnezeu să ne facă credincioși în Cristos! Dragi prieteni, veți avea nevoie de El într-o zi.

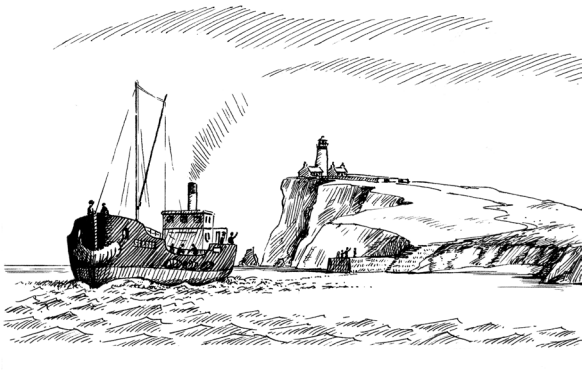

Nu-i auziți venind?

Există o poveste despre o întâmplare din timpul ultimei răscoale indiene. Englezii se aflau sub asediu în orașul Lucknow, temându-se că vor fi omorâți de cei care-i înconjuraseră.

Se afla și o fetiță scoțiancă în fortul acela, care, stând întinsă pe jos, strigă deodată, fața-i umplându-i-se de bucurie: „Da'păi nu-i auziți venind?"

„Ce să auzim?" au întrebat ceilalți.

„Nu-i auziți venind?" Și sări în picioare.

Auzise sunetul cimpoaielor din Scoția ei natală, cimpoaiele unui regiment de conaționali. Aceștia mărșăluiau spre ei, pentru a-i ajuta să scape din captivitate. Dragii mei, voi nu-L auziți pe Isus Cristos strigând către voi în seara aceasta?

Cuvinte de despărțire

Băiețelul unui creștin era foarte bolnav. Când a ajuns acasă, soția lui plângea și i-a spus: „Băiatul nostru este pe moarte; starea lui s-a înrăutățit mult. Du-te să-l vezi."

Tatăl băiatului se duse în cameră și își așeză mâna pe fruntea fiului său muribund, simțind transpirația rece. „Fiule, știi că vei muri?" a întrebat el.

„Voi muri? Chiar crezi asta?"

„Da, fiule, sfârșitul tău pe acest pământ este aproape."

„Și la noapte voi fi cu Isus, tată?

„Da, vei fi cu Mântuitorul."

„Nu plânge atunci, tată, căci atunci când voi ajunge acolo, mă voi duce direct la Isus să-I spun că ai încercat toată viața mea să mă călăuzești spre El."

Dumnezeu mi-a dat doi copii și, de când mă știu, am încercat să-i călăuzesc spre Cristos și aș prefera ca ei să transmită mesajul acesta lui Isus – anume, că am încercat toată viața să-i îndrum spre El – în locul oricărei comori de pe pământ. Aș prefera să-i călăuzesc spre Isus, decât să le dau toate bogățiile lumii. Provoc pe oricine să vorbească despre Rai fără a aminti copiii. „Căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei."

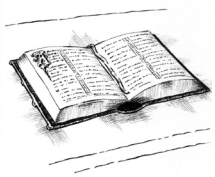

Ogarul din cuşca leului

Un om din Manchester avea un ogar pe care-l antrena pentru curse. Pariase o sumă destul de mare pe el. Era un pariu mare, dacă stăm să socotim faptul că era un om sărman, şi era foarte nerăbdător să-şi vadă câinele reuşind.

Veni şi ziua cursei, dar câinele nu fugi deloc. Stăpânul lui fu atât de mânios, încât bătu câinele şi îl băgă într-o cuşcă în care se afla un leu. Era pe deplin convins că leul îl va mânca, dar câinele se repezi în faţa leului, ca şi cum ar fi cerut milă. În loc să-l mănânce, leul începu să-l lingă.

Într-un final, omul îşi strigă câinele să iasă afară, dar acesta nu mai voia să iasă. Atunci îşi vârî mâna înăuntru, dar leul începu să mârâie, aşa că dădu înapoi. Nişte oameni s-au dus şi i-au povestit proprietarului leului ce făcuse omul şi cât de urât se purtase cu câinele. Când veni proprietarul, stăpânul câinelui îl rugă să-i scoată câinele din cuşcă. Proprietarul îl întrebă cum a ajuns câinele în cuşcă, dar omului îi era prea ruşine să spună. Atunci proprietarul îi spuse: „Tu l-ai băgat înăuntru; tu să-l scoţi afară; eu n-am s-o fac.” Şi aşa a rămas câinele în cuşcă.

Se prea poate sa fie o ilustraţie prea simplă, însă sper că vă va ajuta pe toţi să înţelegeţi că nu ne putem pune cu Satan. El are o experienţă de şase mii de ani. Mă cutremur întotdeauna când aud pe cineva vorbind despre sfidarea lui Satan şi îmi vine să adaug: „Prin harul lui Dumnezeu”, pentru că aceasta este singura cale. Isus Cristos, care este supranumit şi Leul din seminţia lui Iuda, Se va îngriji de noi, dacă ne îndreptăm spre El.

Plecat în America

Pe când mă aflam la gara din Londra, am văzut un grup de băieți care se strânseseră în jurul altui băiat care purta haine peticite peste tot. Mama lui era săracă, dar încercase din răsputeri să-l facă să arate cât mai îngrijit posibil.

Băiatul frecventa o școală duminicală din Londra, iar băieții din grup erau colegii lui de clasă, care veniseră să-și ia rămas-bun. Și-au strâns mâinile, iar învățătorul i-a strâns și el mâna și i-a urat băiatului toate cele bune. După aceea, a venit pastorul, care s-a rugat pentru binecuvântarea băiatului. După ce și-au luat cu toții rămas-bun, mama băiatului veni și își îmbrățișă copilul, începând să plângă.

„Nu plânge, mamă, spuse copilul, în curând voi fi în America, voi pune bani deoparte și voi trimite după tine. Nu plânge." Urcă în vagon, trenul începu să scoată aburi și se puse în mișcare, iar el își puse mâna pe geam și strigă: „La revedere, mamă", la care mama se rugă: „Doamne, binecuvântează-l pe băiatul meu."

Când a ajuns în America și a trimis prima scrisoare în Anglia, vă închipuiți cum a alergat mama la ușă să-i deschidă poștașului. Cât de repede a luat scrisoare și a rupt plicul. Își dorea să primească vești bune. Avem cu toții șansa de a primi o veste bună, cea mai bună veste care a fost primită vreodată. Este Vestea Bună a Mântuitorului care ne iubește – o veste a bucuriei.

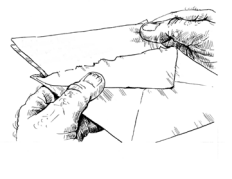

Spartul paharelor

O femeie tocmai trebăluia în cămară, când tresări la auzul unui clopoțel. Întorcându-se să vadă despre ce era vorba, a dat peste un pahar și l-a spart. Fetița ei era chiar în spatele mamei sale și credea că ce s-a întâmplat e ceva normal, așa că, în momentul în care femeia părăsi cămara, începu să spargă toate paharele pe care a pus mâna.

Veți râde, dar copiii sunt niște imitatori extraordinari. Dacă nu vreți să încalce ziua de odihnă, nu o faceți nici dumneavoastră. De multe ori, copiii rostesc cuvinte de hulă sau mint, pur și simplu imitând pe altcineva. Când încearcă să renunțe la acest obicei, constată că s-a împământenit atât de mult, încât nu pot renunța la el.

Ține lumina aprinsă

Un om se plimba pe stradă într-o seară, când a observat un alt om care ținea în mână un felinar. Omul părea a fi orb, așa că l-a întrebat: „Prietene, ești nevăzător?"

„Da", îi răspunse acesta.

„Atunci de ce ții un felinar în mână?"

„Îl țin ca să nu se împiedice lumea de mine", spuse omul.

Luați exemplu de la omul acela orb. Țineți ridicat felinarul care radiază frumusețea Raiului, pentru ca ceilalți să nu se poticnească de voi.

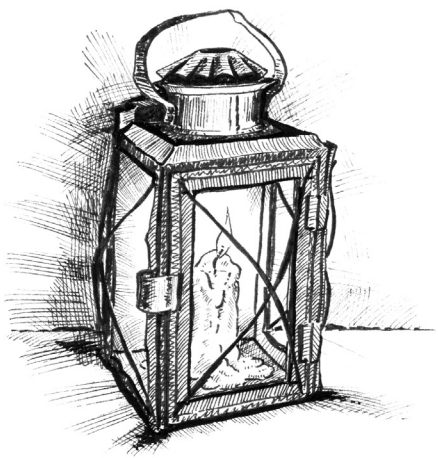

Crucea

Un bătrân s-a ridicat în picioare la o convenție din Illinois. A spus că-și amintea un lucru în legătură cu tatăl său. Nu-și amintea de moartea sau înmormântarea lui, dar își aducea aminte de o seară de iarnă, în care tatăl său luase o bucățică de lemn și a cioplit o cruciuliță cu briceagul. Mi-a povestit cum, prin dragostea Sa nesfârșită, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să ne mântuiască; cum El murise pe cruce pentru noi.

Povestea crucii îl urmase pe om întreaga sa viață; în același fel, dacă vă veți învăța copiii adevăruri, ei le vor urma.

Un copilaş le va mâna

La o întâlnire a bisericii, o doamnă auzi o fetiță vorbind cu multă sinceritate unei prietene, așa că se așează lângă ea să audă ce-i spunea. Fetița îi spunea prietenei cât de mult o iubea Isus și cât de mult Îl iubea ea, întrebându-și prietena dacă nu vrea și ea să-L iubească pe Isus.

Doamna fu atât de impresionată de cuvintele fetiței, încât, în seara aceea, vorbi cu un suflet rătăcit pentru prima dată în viața ei. Și astfel, „un copilaș le va mâna”.

Copilul şi cartea

Îmi place să-L consider pe Cristos un fel de purtător de poveri. Într-o zi, un pastor își muta biblioteca la etaj. Fiul său veni și se oferi să-l ajute. Pastorul îi spuse să ia un braț de cărți și să le urce la etaj.

Când se întoarse înapoi, tatăl își găsi copilul plângând pe scări. Încercase să tragă după el cea mai mare carte din bibliotecă, dar pur și simplu nu reușise să o care până sus. Pastorul îl luă în brațe, cu tot cu carte, și îl duse sus. Așa vă va purta și Cristos împreună cu toate poverile voastre.

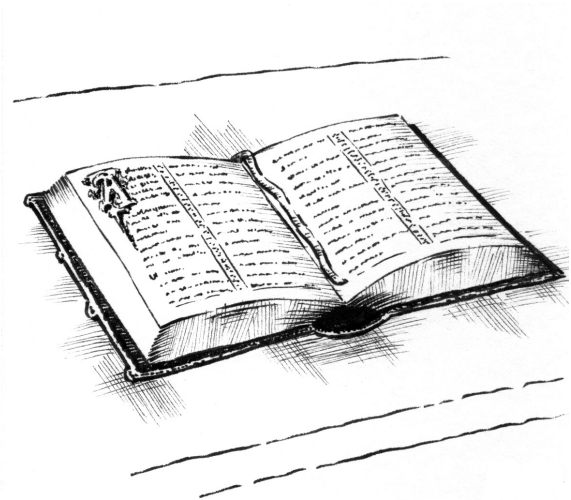

Calul statornic

A fost odată un băiețel care tocmai se convertise și era plin de evlavie. Atunci când Dumnezeu transformă pe cineva, inima acelui om este plină de bucurie și nu poate să nu-I dea laudă lui Dumnezeu. Tatăl copilului era un creștin declarat, iar băiatul se întrebă de ce nu vorbește despre Cristos și de ce nu se duce la adunare.

Într-o zi, în vreme ce tatăl său citea ziarul, băiatul veni la el, își puse mâna pe umărul lui și-i spuse: „De ce nu-L lauzi pe Dumnezeu? De ce nu cânți despre Cristos? De ce nu te duci la întâlnirile bisericii?"

Tatăl lui îl privi și-i spuse pe un ton aspru: „Nu mă las dus de nas cu toate doctrinele astea. Eu sunt statornic."

La câteva zile după aceea, încărcau niște lemne în căruță. S-au urcat pe mormanul de lemne și au dat bice calului să pornească la drum. Biciul șfichiui, dar animalul nu se mișcă de pe loc. Încercară atunci să împingă căruța, însă fără niciun succes.

„Mă întreb care o fi problema", spuse tatăl.

„E statornic", răspunse fiul lui.

Poate veți râde, dar cam așa stau lucrurile cu mulți creștini.

Povestea doctorului Chalmers

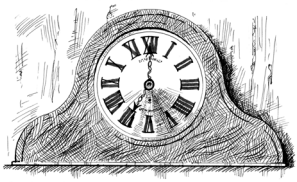

Există o poveste despre un doctor care se numea Chalmers. Într-o zi, a venit la el o doamnă care i-a spus: „Doctore, nu reușesc nicicum s-o aduc pe fetița mea la Cristos. Am tot vorbit cu ea, dar n-a fost de niciun folos."

Domnul Chalmers îi spuse: „Nicio problemă, am să stau eu de vorbă cu ea."

Când a văzut-o pe fetiță, i-a spus: „Te cam bat la cap cu Dumnezeu și cu Isus Cristos, nu-i așa? Ce-ar fi să-i spunem mamei tale că nu mai vrei să vorbești despre acest subiect un an de zile. Ți-ar plăcea asta?"

Fetița ezită un moment, după care spuse: „Nu cred că e bine să aștept un an. S-ar putea întâmpla ceva în timpul ăsta. Aș putea muri până atunci."

„Ai dreptate, îi răspunse doctorul, atunci hai să reducem perioada la șase luni."

Nici varianta aceasta nu se dovedi a fi pe placul fetiței.

„Așa este, spuse doctorul; păi, atunci, hai să zicem trei luni."

După un moment de șovăială, fetița spuse: „Nu cred că e bine să mai aștept trei luni – de fapt, nu cred că e bine să mai aștept niciun pic", așa că îngenunchează cu toții pentru a-L chema pe Cristos în viața lor.

Johnny, ține-te bine de stâncă!

Într-o bună zi, micuțul Johnny și surioara lui mergeau printr-un tunel lung și îngust de cale ferată. Compania feroviară lăsase mici nișe ici și colo, pentru ca, în cazul în care cineva s-ar fi găsit în tunel în vreme ce trecea trenul, să se poată salva.

După ce parcurseră o bună bucată din tunel, auziră un tren care se apropia. La început s-au speriat, dar fata îl împinse pe Johnny într-una dintre nișe, și apoi se grăbi să-și caute adăpost în alta. Trenul de apropie rapid, iar când tocmai trecea, fata strigă: „Ține-te bine de stâncă, Johnny, ține-te bine de stâncă." Au scăpat cu viață.

Se prea poate ca „Stânca Veacurilor" să fie bătută de furtuni și valurile problemelor, dar „țineți-vă bine de stâncă, voi, cei care sunteți creștini, și totul va fi bine." Valurile nu-l vor atinge pe creștin; el este adăpostit de Stânca „care este mai mare decât Mine", de către Cel cu brațul puternic și Mântuitorul cel măreț, care este dispus să ne salveze.

Explicație despre supunere

Să presupunem că i-aș spune băiatului meu: „Willie, vreau să te duci și să-mi aduci un pahar cu apă", iar el ar spune că nu vrea să se ducă.

„Nu te-am întrebat dacă vrei să te duci sau nu, Willie; ți-am spus să te duci."

„Dar nu vreau să mă duc", ar spune el.

„Trebuie să te duci să-mi aduci un pahar cu apă."

Nu vrea să se ducă. Dar știe că îmi plac strugurii și îi plac și lui, așa că iese și se întoarce cu un ciorchine frumos de struguri. Revine și îmi spune: „Tata, uite un ciorchine de struguri pentru tine."

„Dar cum rămâne cu apa?"

„Strugurii nu sunt buni, tata?"

„Nu, strugurii nu sunt buni; vreau să te duci să-mi aduci un pahar cu apă."

Micuțul nu vrea să meargă să-mi aducă un pahar cu apă, dar pleacă totuși, iar de data aceasta primește o portocală de la cineva. O aduce și o așază în fața mea. „E bine așa?" întreabă el.

„Nu, nu, nu! îi spun eu, nu vreau decât apă; nu vei putea să-mi faci pe plac decât dacă îmi aduci apă."

Tot așa, dragii mei, dacă vreți să-I faceți pe plac lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să vă supuneți Lui.

Să sari în brațele tatălui

Mă aflam la o întâlnire într-un oraș pe nume Mobile, unde am fost martor la o întâmplare pe care am să v-o povestesc acum. Era o seară minunată și chiar înainte de adunare mă relaxam pe verandă împreună cu câțiva vecini.

Unul dintre vecini l-a ridicat pe unul dintre copiii săi pe o poliță înaltă, apoi a întins brațele și i-a spus să sară. Fără o clipă de ezitare, micuțul sări în brațele tatălui. Apoi ridică un alt copil și acesta sări și el în brațele tatălui său.

Bărbatul ridică apoi un alt băiețel, mai mare decât ceilalți doi și își întinse brațele spre el, dar micuțul nu voia nicicum să sară. Țipa și striga să fie dat jos. Bărbatul îl rugă să sară, dar nu avea succes; nu putea să-l convingă cu niciun chip.

Întâmplarea mi-a stârnit curiozitatea, așa că m-am dus la omul acela și l-am întrebat: „Cum se face că primii doi micuți au sărit atât de rapid în brațele dumitale, în vreme ce al treilea n-a vrut?"

„Păi, spuse bărbatul, cei doi sunt copiii mei, iar al treilea nu este, deci nu mă cunoaște."

Minerul şi copiii săi

Acum ceva vreme, ţineam nişte întâlniri la Wharnecliff, un district din Anglia a cărui industrie de bază este cea a cărbunelui. Un miner se apropie şi-mi spuse cu dialectul specific de Yorkshire „Văzuşi cin' fu la adunare-n sara asta?" (Ai văzut cine a fost la adunare în seara aceasta?)

„Nu", am spus eu.

Mi-a dat un nume destul de cunoscut – un om foarte rău, unul dintre cei mai sălbatici şi înrăiţi oameni din Yorkshire.

„A venit la întâlnire, spuse omul, şi-o zis că n-ai predicat cum treabă; o zis că n-ai predicat numa' despre dragostea lu' Cristos, ş-asta nu-i destul pentru minerii beţivi; p'ăştia treabă să-i scuturi bine; el o zis că n-o să mai vină."

Ce voia să spună omul este că avea impresia că n-am predicat despre Iad. Reţineţi, eu cred în Iad, în adâncul acela care arde, în focul care nu se mistuie niciodată, dar cred că magnetul care ajunge chiar şi până la fundul adâncului este dragostea lui Isus.

Nu m-am aşteptat să-l mai văd pe omul acela din nou, însă a venit şi în seara următoare, direct de la mină, fără să se fi spălat pe faţă,

îmbrăcat fiind cu hainele de lucru. Era beat și s-a așezat pe unul dintre scaunele păstrate pentru copii, strâns cât mai aproape de mine.

Predica a fost centrată pe dragostea lui Isus Cristos. La început, a ascultat cu atenţie, dar, spre final, l-am observat ștergându-și ochii cu mâneca aspră a hainei. La scurt timp după aceea, am avut o întâlnire de părtășie, unde câțiva dintre minerii care se rugau s-au adunat în jurul lui și n-a durat mult până să spună cu lacrimi în ochi: „Oh, Doamne, salvează-mă; sunt pierdut; Isuse, ai milă de mine", și a plecat ca un om nou de la întâlnirea aceea.

Soția sa însăși mi-a povestit ce s-a întâmplat când a ajuns acasă. Copiii l-au auzit venind – îi cunoșteau pașii datorită pantofilor grei – și au fugit îngroziți spre mama lor, ascunzându-se după fusta ei. Avea obiceiul de a bate cu putere în ușă, dar, de data aceasta, a deschis-o cât de blând a putut. Când a intrat în casă și i-a văzut pe copii agățându-se speriați de mama lor, s-a aplecat, a luat-o în brațe pe cea mai mică dintre ei și a privit-o cu lacrimi în ochi.

„Mary, Dumnezeu l-a adus pe tatăl tău acasă", i-a spus el și a sărutat-o. Apoi l-a luat pe următorul copil: „Dumnezeu l-a adus pe tatăl tău acasă". I-a luat astfel pe fiecare în parte și i-a sărutat. Apoi a ajuns la soția sa, pe care a îmbrățișat-o: „Nu plânge, fată; nu plânge. Dumnezeu l-a trimis în sfârșit pe soțul tău acasă; nu plânge." Ea l-a îmbrățișat, suspinând. Minerul spuse: „Fată, avem vreo Biblie în casă?" Nu aveau așa ceva.

„Bine, fată, dacă nu avem Biblie, atunci hai să ne rugăm."

S-au pus pe genunchi și tot ce a fost el în stare să spună a fost: „Blânde Isuse, smerit și bun, privește

la acest copil; fie-ți milă de mine – în Numele lui Isus Cristos, Amin."

A fost o rugăciune simplă, dar Dumnezeu a ascultat-o. La ceva timp după aceea, eram la Barnet, când a venit la mine un prieten care mi-a spus: „Am niște vești bune pentru tine." Mi-a spus că minerul acela, care fusese recent convertit la creștinism, propovăduia Evanghelia peste tot pe unde mergea – în mină și pretutindeni în afara ei. „Încearcă acum să-l câștige pe fiecare om pentru Domnul Isus Cristos."

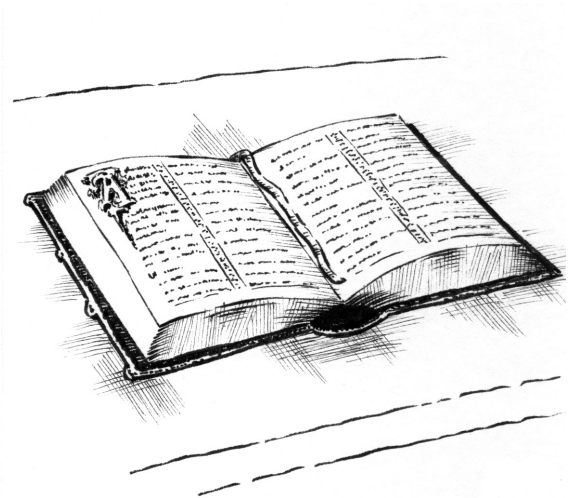

Lucrarea cu copiii străzii

În Londra, locuia un domn bogat, care a făcut mult bine. Obișnuia să meargă la Seven Dials, cel mai dezolant loc din Londra. Stătea acolo până la ora două dimineața, ajutându-i pe copiii străzii, oferindu-le un adăpost. A cheltuit mii de lire în zona aceea a Londrei.

Peste trei sute de tineri pe care i-a salvat din ghetouri se află acum în China, Australia, iar unii în America.

Când îi ducea la adăpost, le făcea câte o fotografie așa cum erau, în zdrențe și murdari. Apoi li se făcea baie și li se dădeau haine noi. Erau duși la un orfelinat, învățau o meserie, dar nu deprindeau doar regulile lumii, ci chiar învățau să citească Biblia. După câțiva ani de educație și îngrijire, înainte să plece în lumea largă, li se făcea din nou o fotografie. Apoi li se dădeau ambele fotografii. Acest lucru era făcut cu scopul de a le arăta condiția în care fuseseră găsiți de instituție și cea în care fuseseră aduși. Așadar, dragii mei, amintiți-vă unde erați când v-a găsit Dumnezeu.

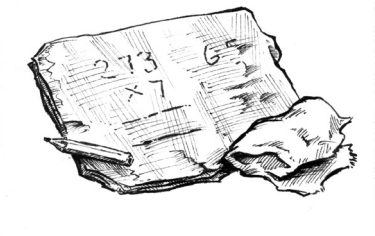

Recuperat din nisip

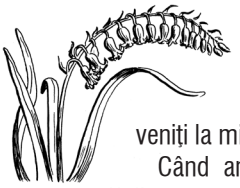

Eram la o întâlnire acum ceva timp, și o doamnă, care de atunci a murit, a venit la mine și mi-a spus: „Vreau să veniți la mine acasă; am ceva să vă spun.”

Când am ajuns la ea acasă, și-a pus mâinile pe masă, iar ochii i s-au umplut de lacrimi, dar a făcut un efort să și le stăpânească. După un moment de luptă, mi-a spus ceva ce nu mai spusese nimănui până atunci.

Mi-a spus că avea un fiu la Chicago și că avea mari temeri în ceea ce-l privea. Când era mic, a prins interesul pentru religie cu ajutorul unei asociații de tineri creștini. Obișnuia să împartă broșuri pe stradă. Era unicul ei fiu, iar mama sa își pusese în cap să-l ajute să-și facă un renume, așa că dorea ca el să se învârtă în cele mai bune cercuri sociale.

Oh, ce greșeală fac unii oameni în legătură cu aceste cercuri sociale. Societatea este un fals; este o escrocherie. Femeia s-a lăsat înșelată, la fel ca mulți alții care urmau ultimele tendințe în modă sau cei care alergau după avere în vremea aceea. I se părea că e sub demnitatea fiului său să se asocieze cu tineri care nu aveau mulți bani. A încercat să-l despartă de ei, dar aceștia aveau o influență mult mai mare asupra lui decât ea, așa că, pentru a-și împlini voia, i-a făcut bagajul și l-a trimis la un internat.

La scurt timp, fiul ei a început cursurile la colegiul Yale, iar ea presupunea că se alăturase unei societăți secrete de genul acelora care au ruinat atâția tineri. Apoi a auzit că băiatul o luase pe cărări greșite. A început să-i scrie scrisori, rugându-l să se alăture Împărăției lui Dumnezeu; a auzit însă că băiatul rupea scrisorile fără măcar să le citească. S-a dus la el să încerce să recapete măcar un dram din influența pe care o avusese odinioară asupra lui, dar eforturile ei s-au dovedit a fi zadarnice, așa că se întoarse acasă cu inima frântă.

Băiatul a plecat din New Haven și nu s-a mai auzit nimic despre el timp de doi ani. Într-un sfârșit, au aflat că era la Chicago, iar tatăl său l-a găsit și i-a dat 30.000 de dolari ca să înceapă o afacere. Au crezut că vor reuși să-l schimbe, dar nu a fost așa. Au apelat la mine să încerc să-mi folosesc influența asupra lui, când mă întorceam la Chicago.

Am rugat un prieten să-l invite pe băiat într-o seară la el acasă și îmi planificam să mă întâlnesc cu el acolo, dar a auzit că urma să vin și n-a mai apărut. La fel ca mulți alți tineri, părea să se teamă de mine. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu el, dar n-am reușit.

Călătoream într-o zi cu trenul spre New Haven și am cumpărat un ziar de New York, unde am citit un anunț ce spunea că băiatul se înecase în lacul Michigan. Tatăl lui a venit să-i găsească trupul și, după multe căutări, a și reușit. Trupul și hainele erau acoperite de nisip. A fost dus acasă la mama sa, care-l aștepta cu inima frântă. Ea a zis: „Dacă aș ști că e în Rai acum, aș avea pace."

Faptul că femeia a nesocotit legea lui Dumnezeu s-a întors împotriva ei. Așadar, dragii mei prieteni, dacă aveți un copil care manifestă interes pentru Evanghelie, ajutați-L să vină la Cristos.

Micuțul norvegian

Îmi amintesc o ocazie în care mă aflam la Boston și am participat la o întâlnire zilnică de rugăciune. La întâlnirile de genul acesta, de cele mai multe ori vorbeau tinerii. La întâlnirea aceea însă, s-a ridicat în picioare un băiețel norvegian. Abia putea să spună câteva cuvinte în limba engleză, dar s-a ridicat în picioare și a venit în față. Tremura din toate încheieturile și lacrimile îi curgeau pe obraji, dar a vorbit cât a putut de tare: „Dacă vorbesc lumii despre Isus, atunci și El îi va vorbi Tatălui despre mine." Apoi s-a așezat. Asta e tot ce-a spus.

Vă spun sincer, cu acele cuvinte, a spus mai mult decât toți ceilalți, tineri și bătrâni laolaltă. Acele câteva cuvinte au atins inimile tuturor celor prezenți. „Dacă vorbesc lumii" – într-adevăr, asta înseamnă să-L mărturisești pe Cristos.

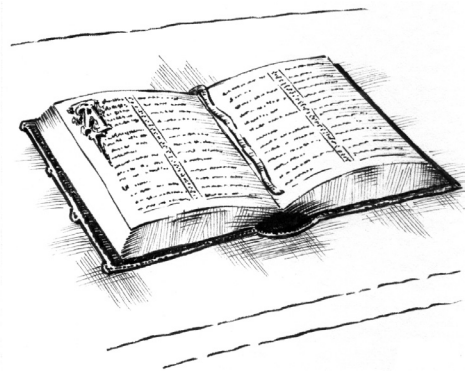

De dragul lui Charlie

Un pastor vorbea într-o bună zi despre puterea extraordinară la care apelează creștinii atunci când spun: „De dragul lui Cristos!" sau „În Numele lui Isus!" și ne-a relatat o poveste care m-a impresionat foarte mult.

Când a venit războiul, ne-a spus el, singurul său fiu a plecat în armată, așa că, deodată, a devenit și el interesat de soldați. Fiecare soldat pe lângă care trecea îi amintea de fiul lui. S-a și implicat în lucrări pentru beneficiul soldaților. Într-o zi, când a întâlnit un soldat bolnav și atât de slăbit, încât abia se mai putea mișca, l-a luat cu o trăsură și l-a dus la un azil pentru soldați.

La scurt timp, a devenit directorul azilului pentru soldați din Columbus și mergea acolo zilnic, petrecând ore întregi îngrijind soldații și asigurându-se că sunt bine. Cheltuia foarte mult timp și resurse cu ei.

Într-o zi, i-a spus soției: „Petrec prea mult timp ocupându-mă de soldați, trebuie să renunț la asta. Trebuie să mă ocup de treburile mele." Așa că s-a dus la birou, hotărât să nu mai petreacă atâta timp la azil. S-a așezat la masă și a început să scrie.

La scurt timp, s-a deschis ușa și văzu un soldat șchiopătând înăuntru. S-a speriat când l-a văzut așa. Omul căută după ceva în buzunar și scoase o hârtie ferfeniţirt și murdară. Pastorul observă că era scrisul fiului său.

„Dragă tată, acest tânăr face parte din același regiment ca mine. Și-a pierdut piciorul și sănătatea apărându-și țara, iar acum merge acasă la mama lui, ca să moară în

pace. Dacă vine pe la tine, să te porți bine cu el. De dragul lui Charlie."

„De dragul lui Charlie." Cuvintele acestea i-au străpuns inima. S-a ridicat și a chemat o trăsură, l-a luat pe soldat, l-a dus acasă și l-a culcat în camera lui Charlie. A trimis după doctorul familiei, l-a ținut cu ei și l-a tratat ca pe propriul său fiu.

Când s-a însănătoșit destul de mult cât să poată pleca acasă la mama lui, pastorul l-a condus la gară și l-a pus în cel mai confortabil vagon, după care și-a luat rămas-bun.

„Am făcut toate acestea, spuse tatăl, de dragul lui Charlie."

Așadar, dragii mei, orice ați face, să o faceți pentru Numele Domnului Isus. Faceți și cereți totul în Numele Lui, în Numele Celui care „ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi".

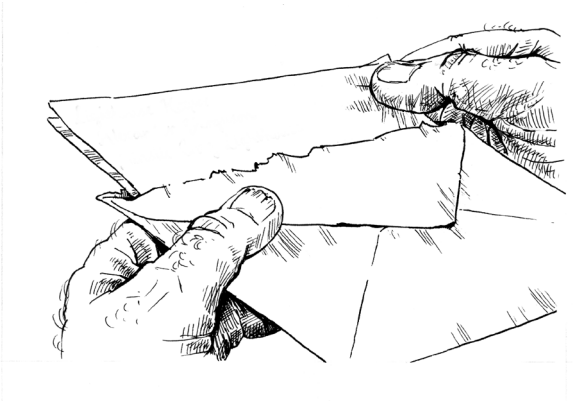

Ridicarea Bibliei

Recunosc, cel mai dificil lucru pe care trebuie să-l facă un om în viață este să devină creștin, însă, cu toate acestea, este și cel mai ușor. Pare să fie o contradicție în termeni, dar repet, este cel mai dificil să devii creștin, dar este și cel mai ușor.

Am un nepoțel în Chicago. Când avea trei sau patru ani, mi-a aruncat Biblia pe jos. Biblia aceasta are mare însemnătate pentru mine și nu mi-a plăcut să văd asta.

Mama sa i-a spus: „Du-te și ridică Biblia unchiului tău de pe jos."

„Nu o ridic", i-a spus el.

„Du-te acum și ia Biblia de pe jos."

„Nu o iau."

„Ce-ai spus?" a întrebat mama sa. I se părea că micuțul nu o auzise bine. Dar el o auzise, și încă foarte bine, și se încăpățână să nu facă ce spunea ea.

I-a spus băiatului că va trebui să-l pedepsească dacă nu vrea să se supună, iar el i-a spus că nu poate, iar spre final, a spus că nu vrea. Așa este și cu oamenii atunci când vine vorba despre întoarcerea la Cristos. Mai întâi spun că nu o vor face, apoi că nu pot, iar mai apoi că nu vor.

Mama a insistat ca băiatul să ridice Biblia, iar el s-a aplecat, punându-și brațele în jurul ei, și a pretins că nu o poate ridica. Era un băiețel zdravăn și sănătos, așa că o putea ridica cu ușurință. Eram foarte curios să văd cum

va decurge conflictul, pentru că era vorba despre o mamă tânără, iar dacă nu înfrâna acum îndărătnicia băiatului, el avea să-i frângă inima într-un final.

I-a spus din nou că dacă nu ridică Biblia, îl va pedepsi, iar copilul pur și simplu a ridicat-o. Odată ce-și propusese să facă asta, i-a venit foarte ușor.

Așa că este foarte ușor pentru oameni să primească Evanghelia. Problema este că nu vor să renunțe la propria voință. Dacă vrei să fii mântuit, trebuie să accepți Evanghelia – faptul că Isus este Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău care te-a salvat de la blestemul legii. Trebuie doar să spui: „Doamne Isuse, din acest moment mă încred în Tine că mă vei mântui"; în momentul când vei lua această hotărâre, El te va lua în brațele-I pline de dragoste și te va îmbrăca în haina credincioșiei.

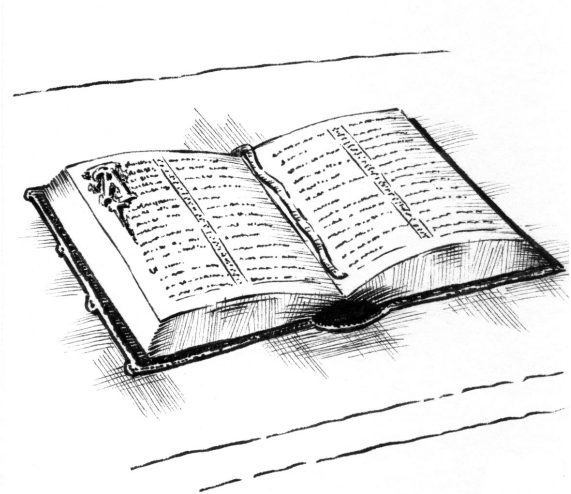

Willie

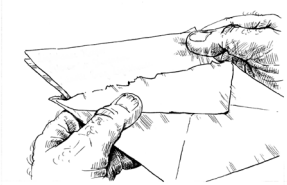

Chiar înainte să mă întorc în America, am primit o scrisoare din Scoția.

Un tată iubitor ne cerea să-i căutăm fiul, care se numea Willie. Numele mi-a mers direct la inimă, pentru că așa îl cheamă și pe fiul meu. Am încercat să dau de băiat, dar în zadar.

Acolo, departe, în Scoția, acel tată creștin se ruga lui Dumnezeu pentru băiatul lui, iar vinerea trecută, la întâlnirea de rugăciune, printre cei care veniseră cu cereri de rugăciune se afla și acel Willie. Tânărul acesta mi-a spus o poveste care m-a impresionat profund și mi-a demonstrat că rugăciunile tatălui și ale mamei lui, aflați la atât de mare depărtare, îl aduseseră la Cristos.

Mi-a spus că se îndrepta cu pași repezi spre decădere personală, dar că puterea acelor rugăciuni l-a salvat. Dumnezeu aude rugăciunile noastre și le răspunde. Trebuie să ne ridicăm glasul spre El în rugăciune, cerându-I să ne binecuvânteze copiii pe care ni i-a dăruit.

Greşeala îndreptată

Pe când ne aflam în Marea Britanie, la Manchester, un tată şi-a dat seama că ne pregăteam să plecăm de acolo. Chiar când ne apropiam de sfârşitul şederii, a devenit foarte interesat de întâlnirile noastre, iar când ne-am mutat în alt oraş, i-a spus soţiei: „Am făcut o greşeală; trebuia să vă duc, pe tine, pe copii, pe servitorii noştri la întâlnirile acelea. Am să vă duc pe toţi în oraşul unde se află ei acum şi vom închiria o casă ca să putem participa la întâlniri."

Au venit, au închiriat o casă şi îmi aduc aminte că a venit la mine într-o seară, la scurt timp după ce ajunseseră, şi mi-a spus: „Domnule Moody, soţia mea s-a convertit; Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Este o răsplată mult mai mare decât mi-aş fi închipuit." După câteva seri, a venit şi mi-a spus că şi fiul său se convertise, iar apoi unul dintre servitori. Au continuat să vină până în ultima zi pe care am petrecut-o în oraşul acela, iar el a venit şi mi-a spus că îşi predaseră cu toţii viaţa lui Cristos, până la cel din urmă membru al familiei, aşa că s-au întors plini de bucurie în oraşul lor de baştină.

Pe când ne aflam la Londra, tatăl a venit cu fiul său pentru a ne da o mână de ajutor. Nu cred că am cunoscut un tată mai fericit în toată Europa.

Moody îşi fugăreşte umbra

Pe când eram mic copil, îmi aduc aminte că încercam să-mi prind umbra. Nu știu dacă ați fost vreodată atât de prostuți; dar eu îmi aduc aminte că fugeam după ea și încercam să o întrec. Nu înțelegeam de ce era tot timpul înaintea mea. S-a întâmplat odată să fug, fiind cu fața îndreptată spre soare și, uitându-mă în spate, am constatat că umbra era tot timpul în spatele meu.

La fel este și cu Fiul Dreptății; pacea și bucuria te vor însoți atâta timp cât fața ta este îndreptată spre El, iar cei care stau cu spatele la Soare vor fi tot timpul în întuneric. Întoarce-te spre lumina lui Dumnezeu, iar El va fi reflectat în inima ta. Nu spune că Dumnezeu nu te va ierta. Tu ești cel care nu primește iertarea Sa.

Deschiderea uşii

Acum ceva timp, am auzit despre un copil care fusese ars. Mama plecase în oraș, lăsându-și acasă cei trei copii. Cel mare plecase din cameră, iar ceilalți doi, un băiețel și o fetiță, începură să se joace cu focul, dând foc casei. Când a văzut ce făcuseră, fetița a fugit și s-a băgat într-un dulap, închizând ușa după ea. Băiețelul s-a dus la ușă și a tot bătut, strigând la ea să-i deschidă ca s-o poată scoate afară din casă, dar micuța era prea speriată ca să deschidă.

Am impresia că așa stau lucrurile cu sute și mii de oameni. Cristos stă la ușă și bate, dar ei și-au împietrit și ferecat inimile, pentru că nu înțeleg că El a venit doar cu binecuvântări.

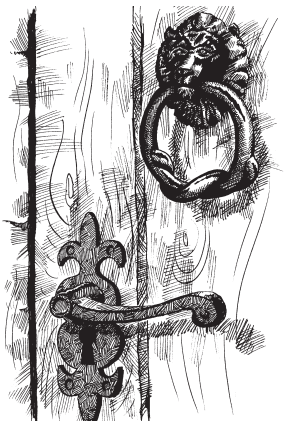

Cât mai sus

Îmi amintesc că, acum câțiva ani, a murit un copil și chiar înainte ca sufletul său să pornească spre casă, i-a cerut tatălui său să-l ridice. Tatăl și-a pus mâna sub capul copilului și l-a ridicat, dar copilul i-a spus: „Nu e destul; nu asta vreau; vreau să mă ridici sus."

Copilul slăbise atât de mult, că era numai piele și oase, și tatăl său se învoi și-și ridică copilul muribund din pat. Micuțul însă tot șoptea, din ce în ce mai slab: „Ridică-mă mai sus, mai sus!" Iar tatăl său îl ridica tot mai sus, cât de tare putea. Șoapta lui încă se mai auzea însă: „Mai sus, tată, mai sus", până când, într-un sfârșit, își dădu capul pe spate, iar sufletul se duse la Regele etern – în sfârșit, în înălțimi.

Fie ca strigătul vostru să ajungă sus, tot mai sus, până la crucea Fiului lui Dumnezeu.

Credeți

Aveți credință în Dumnezeu! Încredeți-vă în Cuvântul Său! Puneți-vă încrederea în ceea ce vă spune El! Îmi și imaginez ce spuneți unii dintre voi: „Vreau să cred, dar nu am credința necesară." Ce fel de credință vreți? Ideea că ați avea nevoie de un alt fel de credință este greșită. Folosiți credința pe care o aveți, credeți pur și simplu în Domnul Isus Cristos. Nu aveți niciun motiv să nu credeți.

Dacă cineva mi-ar spune că nu mă crede, l-aș întreba de ce. Aș avea dreptul să-l întreb dacă mi-am călcat vreodată cuvântul; dacă nu am făcut-o, atunci aș avea dreptul să-l întreb de ce nu crede în mine. Aș vrea să vă întreb pe voi, Și-a încălcat vreodată Dumnezeu cuvântul? Niciodată. El Își ține cuvântul.

Dumnezeu condamnă lumea pentru că nu crede în El; aici este rădăcina tuturor relelor. Un om care crede în Isus Cristos nu va ucide, nu va minți, nu va face niciunul din lucrurile acestea. Nu vă lăsați păcăliți de ideea că lipsa de credință este doar un ghinion nefericit. Necredința nu este un ghinion, ci este păcatul lumii. Cristos a găsit-o în toate colțurile lumii. Când a înviat din morți, El a văzut că ucenicii aveau îndoieli. A avut motive să atragă atenția asupra lipsei credinței.

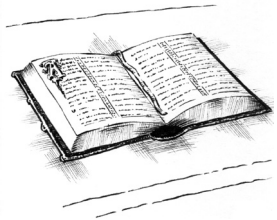

Luminile de jos

La intrarea unui port se aflau două lumini, numite luminile de sus și luminile de jos; pentru a intra în siguranță în port seara, era necesar ca vasele să vadă ambele lumini.

Într-o noapte furtunoasă, căpitanul și pilotul căutau luminile. Pilotul întrebă: „Vedeți luminile de jos?"

„Nu, veni răspunsul, mă tem că am trecut de ele."

„Da, iată luminile de sus. Am trecut de luminile de jos, nu mai putem intra în port."

S-au uitat înapoi și abia au întrezărit conturul slab al farului de jos. Luminile se stinseseră.

Furtuna era atât de puternică, încât nu puteau face nimic. Au încercat să ajungă în port, dar s-au izbit de pietre și s-au scufundat. Puțini au fost cei care au scăpat cu viață. De ce? Pur și simplu pentru că luminile se stinseseră.

Cristos este lumina noastră de sus, iar noi suntem luminile de jos, iar îndemnul adresat nouă este: *Păstrați luminile de jos aprinse*; asta trebuie să facem. Trebuie să continuăm să-L urmăm pe Cristos, să-L slăvim în continuare. Trebuie să păstrăm luminile arzând, iar El ne va duce în siguranță în Rai, acolo unde nu mai este noapte.

Mama cea bună

Un tânăr a plecat odată acasă de la o întâlnire pe care o organizasem. Tocmai se convertise. Înainte fusese un tânăr destul de zvăpăiat și boem. Mama lui avea o regulă, după cum mi-a și spus, anume că „nu mergea la culcare până nu venea el acasă". Aceasta era regula. Dacă el nu venea acasă până la ora cinci dimineața, stătea trează până atunci, iar când nu venea acasă toată noaptea, nu dormea deloc; când se întorcea acasă, însă, îl întâmpina întotdeauna cu un sărut și cu o îmbrățișare. Se comporta cu el ca și cum ar fi fost bun, atent, grijuliu. Uneori lipsea toată noaptea. Ea nu se ducea deloc la culcare în nopțile acelea, iar el știa asta foarte bine.

Într-o noapte, fiul ei veni acasă. Ea se uită să vadă dacă era băut. El însă veni la ea și-i spuse: „Mamă, m-am convertit", la care ea îl îmbrățișă și începu să plângă de bucurie. „Domnule Moody, mi-a spus ea, nu știți câtă bucurie mi-ați pricinuit. Nu știți câtă laudă I-am adus lui Dumnezeu pentru că mi-a răspuns rugăciunilor."

O voce din mormânt

Deunăzi citeam despre o mamă care a murit, lăsându-și copilul singur și sărac. Cât timp trăise, mama se rugase tot timpul pentru copil, dându-i de înțeles că îi păsa mai mult de sufletul lui, decât de orice pe lumea aceasta. Copilul a crescut și avut mult succes în afaceri, îmbogățindu-se foarte mult.

La douăzeci de ani de la moartea mamei sale, omul se gândi că ar fi bine să mute rămășițele mamei în locul personal pe care-l achiziționase în cimitir, iar acolo să înalțe un monument în cinstea ei. Pe când se ducea să le ia, își aduse aminte că mama sa se rugase pentru el toată viața ei și se întrebă de ce nu-i fuseseră ascultate rugăciunile. Chiar în acea noapte, omul fu mântuit.

Ideea mutării rămășițelor într-un alt loc de veci i-a adus aminte de copilărie, și astfel a devenit creștin.

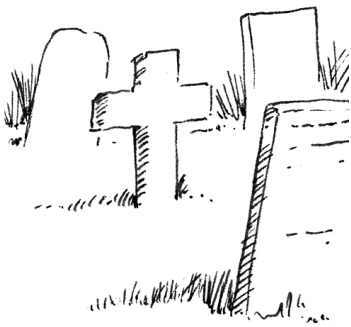

Apărați fortul, căci vin!

Pe când călătorea prin sudul Statelor Unite, generalul Sherman a lăsat câțiva soldați care să păzească rațiile dintr-un fort din munții Kenesaw.

Generalul Hood a atacat fortul, iar lupta a fost crâncenă și a durat destul de mult timp. Jumătate din soldați au fost fie răniți, fie uciși, iar generalul care se afla la comandă avea șapte răni grave. Trupele erau pe cale să se predea, când generalul Sherman a trimis un mesaj prin semnale transmise de pe munte: „Apărați fortul; mă apropii. W.T. Sherman." Mesajul i-a înflăcărat. Au apărat fortul până când au sosit întăririle de la cincisprezece mile depărtare, salvându-l astfel din mâinile inamicilor.

Ca și creștini, nu trebuie să uităm faptul că Mântuitorul nostru Se află la comandă și că El va veni. Suntem chemați să apărăm fortul, să continuăm lupta, căci El vine.

Un învățător pe moarte

Vreau să vă împărtășesc cum am căpătat primul impuls de a lucra doar pentru convertirea păcătoșilor. Mult timp după ce m-am convertit, nu am realizat nimic important. Nu am dat foarte multă importanță acestei lucrări personale.

Schimbarea a survenit în 1860. Unul dintre învățătorii de la școala duminicală era un tânăr palid și plăpând. Cunoșteam devotamentul său profund față de Dumnezeu și i-am dat cea mai rea clasă din școală. Era o clasă de fete, care se prosteau tot timpul, deranjând ora, însă, cu toate acestea, tânărul acesta avea mai mult succes decât oricine altcineva.

Într-o duminică, el a lipsit și am încercat să preiau eu clasa. N-am reușit să fac nimic cu ele – erau complet dezinteresate de propriile lor suflete. În dimineața următoare, tânărul veni la prăvălia unde lucram și, cu fața mai palidă ca oricând, se trânti pe niște cutii.

„Ce s-a întâmplat?" l-am întrebat.

„Am avut niște sângerări la plămâni și mi-au spus că voi muri", a spus el.

„Dar nu ți-e frică de moarte?" l-am întrebat eu.

„Nu, a zis el, nu mi-e frică să mor, dar va trebui să stau în fața lui Dumnezeu și să dau socoteală de slujirea mea, ori niciunul dintre elevii mei de la școala duminicală nu s-a întors la Isus. Am eșuat să aduc vreun copil la Cristos, iar acum nu mai am putere s-o fac."

Era atât de speriat, încât am chemat o trăsură și am trecut pe la casa fiecărui elev de-al său. Fiecăruia i-a spus cu toată convingerea pe care i-o permitea vocea sa slăbită: „Am venit doar să te rog să te întorci la Mântuitorul nostru”, iar apoi s-a rugat așa cum nu mai auzisem vreodată.

A lucrat așa zece zile la rând, uneori mergând până la cele mai depărtate case, iar la sfârșitul celor zece zile, fiecare elev din clasa aceea destul de numeroasă se întorsese la Cristos.

Cu o seară înainte să plece (căci doctorii spuseseră că trebuie să călătorească în sud), ne-am întâlnit ca să cântăm și să ne rugăm pentru el.

A plecat într-o seară frumoasă de iunie și ne-am dus la gară ca să-l ajutăm. Toate fetele de la școala duminicală erau acolo, iar gara s-a transformat într-un loc plin de voioșie, dar și tristețe, când ne-am luat rămas bun. Într-un sfârșit, se auzi fluierătura, iar tânărul muribund, susținut pe platformă, a strâns mâna fiecăruia și ne-a șoptit: „Ne vom întâlni în Rai.”

Libertatea unei păsări

Un prieten din Irlanda s-a întâlnit odată cu un băiețel care prinsese o pasăre mică. Sărmana vietate tremura în mâna lui și părea foarte nerăbdătoare să scape. Domnul îl rugă pe băiețel să-i dea drumul, dar acesta refuză, explicându-i că o fugărise trei ore înainte să reușească s-o prindă.

Domnul încercă să-l convingă pe micuț, dar fără niciun succes. Într-un sfârșit, se oferi să cumpere pasărea, iar băiatul se învoi asupra unui preț. Domnul luă pasărea și o ținu în palmă. Băiatul o ținuse foarte strâns, fiind mult mai puternic decât pasărea.

Pasărea stătu un timp nemișcată, fără să-și dea seama că își recăpătase libertatea; dar, la scurt timp, zbură, ciripind, ca și cum ar fi vrut să-i spună domnului: „Mulțumesc! Mulțumesc! M-ai răscumpărat."

Asta este mântuirea – a răscumpăra și a elibera. Așa S-a întors și Cristos înapoi pentru a rupe lanțurile păcatului, pentru a deschide porțile închisorilor și pentru a-i elibera pe păcătoși. Aceasta este Vestea cea Bună, Evanghelia lui Cristos.

Găsirea fotografiei

După părerea mea, Biblia este ca un album. E ca și cum m-aș duce în vizită la cineva și, în vreme ce îl aștept, deschid un album cu fotografii. Mă uit la o fotografie și spun: „Uite, omul acela seamănă cu un om pe care-l cunosc." Mă uit apoi la altă fotografie: „Hm, îl cunosc și pe omul acesta." Apoi trec la alta. „Uite, omul acela seamănă cu fratele meu." Dau mai departe filele. „Uite, zic eu, un om care locuiește pe aceeași stradă cu mine – de fapt, e chiar vecinul meu." Apoi dau chiar de poza mea.

Dragi prieteni, dacă citiți Biblia, veți găsi acolo fotografii cu voi – descrierea voastră. Acum, se poate să avem printre noi în seara aceasta și farisei, iar dacă așa stau lucrurile, îi rog să dea fila la al treilea capitol din cartea Ioan și să citească ce i-a spus Cristos acelui fariseu.

„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu."

Nicodim era unul dintre cei mai aleși oameni din Ierusalimul acelor vremuri și totuși, trebuia să se nască din nou, dacă dorea să vadă Împărăția lui Dumnezeu. Se prea poate să spuneți: „Eu nu sunt fariseu; sunt un păcătos sărac și neînsemnat, care este mult prea rău ca să vină la El." Puteți să întoarceți atunci la femeia samariteancă să vedeți ce i-a spus Isus. Observați deosebirea dintre cei doi. Era ca de la cer la pământ. Unul dintre ei ocupa cea mai înaltă poziție, iar celălalt cea mai

de jos. Unul dintre ei venea la Cristos doar cu propria persoană și propriile păcate, în vreme ce celălalt încerca să-și aducă poziția și caracterul aristocratic.

Vă spun cu toată sinceritatea, atunci când un om își vede adevărata imagine, renunță la toate ideile false despre sine însuși. Observați următoarea rugăciune: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni [...] eu postesc [...] dau [...] veniturile mele." Atunci când se roagă lui Dumnezeu, omul nu trebuie să se laude pe sine. El se aruncă la pământ în fața lui Dumnezeu. În rugăciunea aceasta, omul nu-l mulțumește lui Dumnezeu pentru ce a făcut pentru el. Este rugăciunea fără de rugăciune a unui necredincios – totul este doar de formă.

Sper să vină ziua când rugăciunile formale vor aparține trecutului. Creștinii formaliști se comportă ca și acest fariseu, mulțumindu-I lui Dumnezeu că nu sunt ca alți oameni; dar când cineva se vede pe sine însuși așa cum este, se va ruga așa cum s-a rugat vameșul.

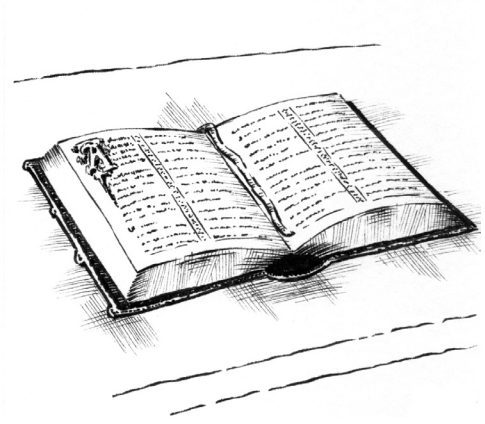

Cel iubit şi cel care iubeşte

Există multe lucruri care pot despărți un bărbat de soția lui sau doi prieteni, însă dragostea unei mame este în general ceva neschimbat. Fiul ei poate fi un ucigaș, poate avea o lume întreagă împotriva sa, iar ziarele îl pot ponegri. Prietenii săi îl pot părăsi, dar mama lui va depune mărturie pentru el în sala de judecată. Juriul poate decide asupra unui verdict împotriva lui și poate fi chiar condamnat la moarte; dar mama sa îl va vizita în continuare chiar și în celula sa, iubindu-l în ciuda tuturor acestor lucruri.

Nu-i pasă de opinia publică; nu dă atenție părerilor lumii. Poate pierde orice, însă nu și dragostea pentru fiul ei. Iar după ce fiul ei a fost executat, viața părăsindu-i trupul, se va duce la mormântul său și îl va uda cu lacrimi, prețuind amintirea fiului ei pentru tot restul vieții. Însă nimic din toate acestea nu se compară cu dragostea lui Dumnezeu. Dragostea Lui nu se rezumă la un singur om; ea este universală, nu pălește și nu se schimbă.

Smerenia

Presupun că Isaia se credea a fi un om destul de bun și poate chiar era foarte bun, în comparație cu ceilalți semeni, dar când L-a văzut pe Dumnezeu, a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate." Când L-a văzut pe Dumnezeu, și-a văzut propria nimicnicie și s-a aruncat la pământ în fața lui Dumnezeu. Acela este locul potrivit pentru un păcătos.

Așa cum am mai spus, oamenii vorbesc despre cât sunt de buni, până când își dau seama de necurăția lor, însă în momentul în care aruncă o singură privire asupra Lui, amuțesc. Dacă auzim un om vorbind despre sine însuși, este clar că încă nu L-a văzut pe Dumnezeu. Să-l luăm ca exemplu pe Daniel – nu s-a găsit nimic împotriva lui, dar când L-a văzut pe Dumnezeu, și-a dat seama că este nevrednic.

Să ne uităm la Iov. Am zice că a fost un om bun. Era generos cu cei săraci, implicat în acțiuni de caritate – nu se găsea om mai bun în zonă. Dacă aveau nevoie de o mie de dolari pentru renovarea unei universități, o mie de dolari pentru construirea unei sinagogi sau o mie de dolari pentru orice acțiune în scop caritabil, atunci el era omul potrivit. V-ar fi plăcut să-l aveți ca membru în bisericile voastre presbiteriene, metodiste sau baptiste, iar dacă ați fi avut nevoie de un director pentru o societate de binefacere, n-ați fi găsit un om mai potrivit. Dar priviți ce se întâmplă cu el când Dumnezeu Se apropie de el.

Este ceva cu totul diferit când Dumnezeu ni Se înfățișează. Este un lucru să-L auzim, și cu totul altul să-L vedem. Iov a învățat o lecție importantă. Nimeni nu vine în Împărăția lui Dumnezeu până nu conștientizează că este rău până în măduva oaselor, până când nu-L vede pe Dumnezeu. Trebuie să înțelegem cu toții acest lucru.

Micuța câștigătoare

O fetiță în vârstă de doar unsprezece ani a venit odată la mine în timpul școlii duminicale și mi-a spus: „Vă puteți ruga pentru mine, să devin câștigătoare de suflete?" Am fost atât de mândru de ea, iar mândria mea s-a dovedit a fi pe deplin justificată, căci fetița a devenit una dintre cele mai mari câștigătoare de suflete din țara noastră. Oh, dacă am presupune că va trăi până la șaizeci de ani și că va câștiga patru sau cinci suflete pe an; la sfârșitul călătoriei pe acest pământ va fi strâns trei sute de suflete care acum își vor găsi calea spre glorie. Oare cât va mai fi până când grupul acesta se va transforma într-o armată?

Cu toții știți cum un pârâiaș ce izvorăște dintr-un munte se tot umflă, până când ia totul cu el. Alte pârâiașe i se alătură, până când devine un fluviu de toată frumusețea, cu orașe mari pe maluri și cu vase mari și barje care plutesc pe apele sale. Așadar, atunci când se câștigă un singur suflet pentru Cristos, rezultatul nu este unul remarcabil. Un suflet poate fi însă înmulțit cu o mie, iar apoi cu zece mii. Poate va aduce ca roadă un milion de alte suflete; nu avem de unde ști. Știm doar faptul că acel creștin care a adus atâția oameni la credință va străluci pentru totdeauna.

Orbul Bartimeu

Ucenicul se îndreaptă spre Ierihon pentru ultima dată. Pe marginea drumului întâlnește un cerșetor orb, căruia îi spune: „Argint și aur n-am, dar știu un medic măreț din Israel, care te poate vindeca."

„Cum să mă vindece? spune el, m-am născut orb."

„Da, am stat de vorbă cu un om din Ierusalim care spune că s-a născut orb, dar acum vede."

„Păi, spune Bartimeu, cum vine asta?"

„Isus din Nazaret Se afla în Ierusalim, iar un băiat l-a condus pe orb la El. El a făcut tină cu scuipat, i-a uns ochii și l-a trimis să se spele la scăldătoarea Siloamului. Dacă ai putea ajunge la Ierusalim, tot ce ai avea de făcut este să-l spui. Nu te costă nimic."

„Nu?"

„Nu; El Se poartă la fel și cu cei bogați și cu cei sărmani. Trebuie doar să-l ceri."

Bartimeu strigă: „Dacă îmi pot recăpăta vederea printr-o simplă cerere, am s-o fac." Se așează din nou pe marginea drumului, așteptând, când aude pe cineva apropiindu-se. „Cine este acolo?" strigă el, dar nu-i răspunde nimeni, iar el se îndoiește că ar fi vorba despre Isus din Nazaret.

Strigă din nou, de data aceasta mai tare, iar oamenii îi spun că Isus tocmai trece pe lângă el.

„Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!", strigă el cu toată puterea.

Unii dintre cei aflaţi în mulţime cred că Cristos Se duce la Ierusalim pentru a fi încoronat ca Împărat şi nu vor să fie deranjat în vreun fel de cerşetorul cel orb. Îl ceartă şi-i spun să nu-L mai deranjeze pe Învăţător; dar cerşetorul nu renunţă şi strigă şi mai tare: „Fiul lui David, ai milă de mine!”

Rugăciunea sa ajunge la urechile Fiului lui Dumnezeu, care le face tuturor semn să tacă, pentru a-l auzi pe om. Bartimeu îşi dă seama că ceea ce a auzit despre El este adevărat – n-a fost o greşeală.

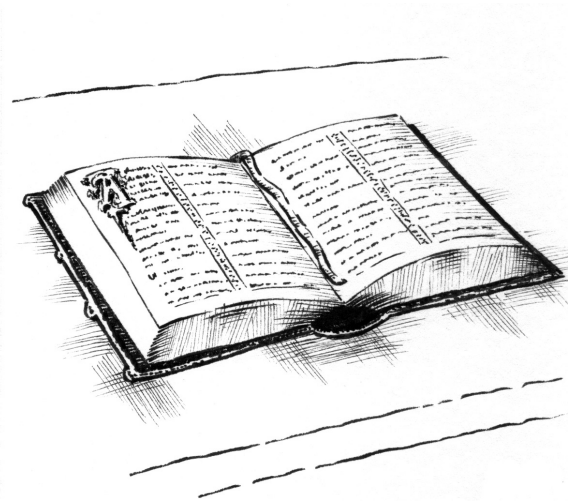

Biblia

Unii oameni spun că Biblia a fost bună pentru oamenii din vechime, dar acum avem oameni de cultură, savanți, scriitori, prin urmare, valoarea acesteia a scăzut. Vă provoc să-mi dați o carte mai bună și o voi arunca pe aceasta la gunoi.

Ne-a oferit lumea aceasta vreodată o carte mai bună? Oamenii aceștia vor să renunțăm la Biblie. Atunci ce aveți de gând să ne dați în locul ei? Oh, ce cruzime, să ne spună să renunțăm la toată speranța noastră – să dăm la o parte singura carte care ne spune povestea învierii. Acești oameni încearcă să ne spună că totul este ficțiune, că atunci când îi așezăm pe cei dragi în mormânt, ne luăm rămas-bun de la ei pentru totdeauna.

Să dispară doctrina aceasta atât de distructivă. Biblia este adevărată. Atunci când oamenii încearcă să ne atragă spre alte idei, acolo este lucrarea celui rău. Lumea spune că a evoluat prea mult pentru a mai crede în Biblie. De ce nu au evoluat și față de lumina soarelui? N-ar mai trebui să lase lumina soarelui să le pătrundă în case – ar trebui să folosească doar electricitatea. Soarele este învechit, în vreme ce electricitatea oferă o lumină nouă.

Datorăm atât de multe Bibliei. De fapt, nu cred că omenirea ar mai fi în siguranță dacă n-ar fi fost Biblia.

Prietenia unor copii

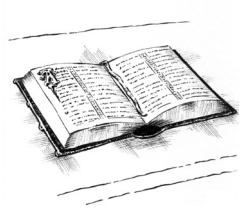

Am auzit acum ceva vreme despre o carte scrisă pe tema unui pasaj din Scriptură care face parte din viața lui David și a lui Mefibošet. Știți ziua în care Ionatan se întâlnește cu David, iar Ionatan îi spune: „Davide, vreau să faci un legământ cu mine."

Presupun că lui Ionatan i se descoperise faptul că David avea să-i ia locul ca împărat, dar, în loc să i se umple inima de gelozie, îl iubește în continuare ca pe un frate.

„Vreau să faci legământ cu mine că atunci când vei urca pe tronul de împărăție al tatălui meu, te vei purta cu bunătate cu toți cei care mai trăiesc din casa tatălui meu."

„Desigur, Ionatan, îi răspunde David. Așa voi face. Voi face asta doar de dragul tău."

Așadar, trece ceva vreme, și la urechea lui David ajunge știrea că israeliții au fost învinși și că Saul și Ionatan au murit. David se duce la Hebron, unde domnește timp de șapte ani și jumătate, după care se duce la Ierusalim.

Parcă-l și văd pe David în palatul său, în culmea gloriei, când deodată își aduce aminte de vechiul legământ făcut cu Ionatan. Conștiința îi spune că a făcut un legământ pe care nu l-a respectat. Îmi imaginez cum

a chemat un slujitor și l-a întrebat: „Știi cumva dacă mai este cineva din casa lui Saul în viață?”

„Nu știu, dar mai este Țiba, un slujitor din casa lui Saul.”

David îl cheamă pe Țiba și-l întreabă: „Mai este cineva în viață din casa lui Saul, pentru că, dacă este, aș vrea să mă port cu bunătate cu el.”

Îmi și închipui figura lui Țiba. Ce impresie trebuie să-i fi lăsat ideea că David vrea să se poarte bine cu oricine din casa lui Saul – Saul, care l-a persecutat și i-a dorit moartea.

„Păi, da, răspunde slujitorul, mai este în viață un fiu al lui Ionatan.”

„Cum, strigă el, un fiu al bunului meu prieten Ionatan. Unde se află?”

„Ultima dată când am auzit de el, trăia la Lodebar.”

Când David primește această veste, trimite după fiul lui Ionatan, Mefiboșet. Îmi imaginez carul împăratului gonind prin cetate. „Carul împăratului este aici, zic oamenii. Oare ce să însemne aceasta?”

Ni se spune că sărmanul Mefiboșet era olog și mi-l imaginez cum de-abia a ieșit în calea slujitorului.

„Ce se întâmplă?” întreabă el.

„Împăratul David a trimis după tine”, îi răspunde slujitorul.

Parcă-l văd pe prinț cum începe să tremure când aude acest lucru. Crede că David vrea să-l omoare – așa se întâmplă cu păcătoșii. Ei cred că Dumnezeu stă în ceafa lor cu o sabie uriașă, gata să-i pună la pământ.

Slujitorul îi spune: „Să mergem, dar, la împărat.”

„Dar, spune prințul, asta înseamnă să mă duc la moarte.”

„M-a trimis să te aduc și vrea neapărat să vii”, insistă slujitorul, după care îl așază în car și se îndreaptă spre palatul împăratului.

Împăratul îl privește pe Mefibošet și observă ce bine seamănă cu Ionatan. „Vreau să-ți fac bine, din pricina tatălui tău, îi spune el lui Mefibošet. Îți voi da înapoi toate pământurile tatălui tău Saul și vei mânca totdeauna la masa mea.”

El îi returnează prințului moștenirea pierdută, iar apoi îi oferă un loc la masa lui. Asta vrea Dumnezeu și pentru tine. El vrea să-ți iei moștenirea. Dacă ești păcătos, dacă ai căzut pe cărări greșite, El vrea să te întorci la El, să vii în cetatea păcii, unde vei afla vestea cea bună a dragostei și mântuirii lui Dumnezeu, doar pentru tine.

Fiule, adu-ți aminte

De două ori am fost prins în colții morții. Odată aproape că m-am înecat, dar, pe când era să mă scufund a treia oară, am fost salvat. Într-o clipă, toate lucrurile pe care le-am spus, pe care le-am făcut sau la care m-am gândit vreodată mi-au trecut prin fața ochilor. Nu pot să înțeleg cum poți să aduni într-o singură amintire toate lucrurile care s-au întâmplat în viața unui om, însă, cu toate acestea, toate mi-au trecut prin minte într-o clipită.

Totul s-a mai întâmplat odată, cu o altă ocazie când credeam că voi muri. Se întâmplă că toate lucrurile pe care credeam că le-am uitat ne revin în minte. E o chestiune de timp. Auzim cuvintele: „Fiule, adu-ți aminte" și e mai bine pentru noi să ne aducem aminte acum de păcatele noastre și să le și mărturisim, înainte să fie prea târziu.

Cristos le-a spus ucenicilor Săi: „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot." Atunci când copiii lui Israel au fost scoși din Egipt, Dumnezeu le-a spus în repetate rânduri: „Aduceți-vă aminte cum erați când v-am găsit și cum v-am salvat." Dumnezeu dorea ca ei să-și amintească de bunătatea Lui față de ei și vine timpul când, dacă vor uita de bunătatea Sa și o vor privi cu dispreț, vor rămâne fără mila Sa.

Întoarcerea fiului risipitor

Prietenii tânărului râd de el, dar lui nu-i pasă de părerea altora. „M-am hotărât”, spune el. Nu stă să-și mai ia un rând nou de haine, așa cum fac unii atunci când se întorc la Cristos. Unii vor să facă niște fapte bune înainte să se convertească. El a pornit la drum așa cum era.

Parcă îl văd mergând pe drumuri pline de praf și peste dealuri, traversând pârâiașe și râuri. Nu i-a luat mult să ajungă acasă, odată ce s-a hotărât.

Atunci când te îndrepți din nou spre casă, după ce ai fost plecat câteva luni, abia aștepți să-ți vezi casa. Pe măsură ce te apropii, îți aduci aminte de momentele unice petrecute aici și de vremurile minunate ale copilăriei.

Pe măsură ce se apropie de casă, toate amintirile revin în mintea fiului risipitor. Se întreabă dacă mai trăiește tatăl său și, tot mai aproape de casă fiind, își spune: „S-ar putea să fie mort.” Ah! Ce trist ar fi fost dacă ar fi descoperit că murise jelindu-l.

Se află printre voi cineva care are o mamă sau un tată căruia îi disprețuiește dragostea și căruia nu i-a mai scris de ani de zile? În seara trecută, am întrebat un astfel de fiu risipitor: „De cât timp nu i-ai mai scris mamei tale?”

„De patru ani și jumătate.”

„Nu crezi că mama ta te iubește?”

„Ba da, a răspuns el, însă nu-i scriu tocmai pentru că mă iubește. Dacă i-aș povesti despre stilul de viață pe care-l duc, i-ar frânge inima."

„Dacă o iubești, i-am spus eu, du-te și scrie-i chiar în seara asta și spune-i tot."

Mi-a promis că va face asta și sunt bucuros. Nu vă pot spune cât de mult mă bucur atunci când tinerii risipitori se întorc acasă. Știu cât de bucuroși vor fi părinții lor să audă vești de la ei.

Pe măsură ce se apropie de casă, fiul risipitor se întreabă dacă tatăl lui și-a schimbat sentimentele față de el. Oare îl va primi cu brațele deschise? Nu știe ce se întâmplă în inima tatălui său. Bătrânul se află pe acoperiș în ziua aceea răcoroasă, așteptându-și fiul. În fiecare zi s-a urcat acolo, chinuindu-se să întrezărească prima imagine a fiului său. Și acum se află tot acolo, în speranța că-l va vedea întorcându-se înapoi. Vede în zare o siluetă, iar când aceasta se apropie, își dă seama că este vorba despre un tânăr. Nu poate spune cine este, judecând după hainele sale. Nu mai poartă haine bogate, nici inel și nici încălțări, dar bătrânul îi observă fața.

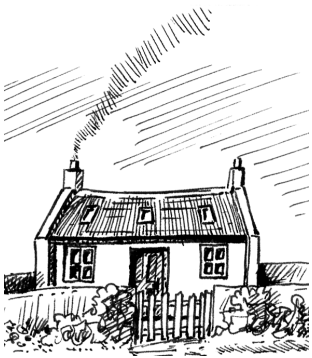

Coboară în fugă, cu părul albit în vânt. Trece în fugă pe lângă slujitori, afară pe ușă și aleargă spre fiul său, pe care îl îmbrățișează cu căldură. Tânărul încearcă să inițieze o discuție – încearcă să-l întrebe pe

tatăl său dacă poate munci pentru el ca slujitor, dar tatăl nici nu vrea să audă. Când ajung în casă, tatăl strigă unui slujitor: „Du-te și adu un inel și pune-i-l pe deget.” Le poruncește altor slujitori să-i aducă niște pantofi fiului său și să taie vițelul cel îngrășat.

Era multă bucurie în aer. „Fiul meu era mort și a înviat.” Era multă bucurie în casa aceea.